

Doğal Aile

NUREDDİN YILDIZ

TAHLİL
YAYINLARI

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

İSTANBUL 1437 / 2016

Doğal Aile

Nureddin Yıldız

Tahlil Yayınları: 63

Nureddin Yıldız Kitaplığı: 15

Yayın Editörü
Hilâl Furkan

Kapak Tasarım
Kenan Özcan

İç Tasarım
Furkan Selçuk Ertargin

Sanat Danışmanı
Abdülbaki Kömür

ISBN
978-605-9494-19-9

İletişim Adresi
Kartaltepe Mah. 60. Sok. No: 50 Bayrampaşa/İSTANBUL
Tel/Faks: (0212) 417 77 75

tahlilyayinlari.com
editor@tahlilyayinlari.com

Her hakkı mahfuzdur.

Bu eserin e-kitap çevrimi **SaveAs Bilişim** tarafından yapılmıştır.
www.saveas.com.tr

Nureddin YILDIZ

1960 yılında Trabzon'un Of ilçesinde doğdu. Hafızlığını ve ilk dinî eğitimini babası Hilmi Yıldız Hocaefendi'nin yanında tamamladı. İstanbul-Gaziosmanpaşa İmam Hatip Lisesi'ne devam ederken değişik gazetelerde haftalık yazılar yazmaya ve tercüme haberler kaleme almaya başladı. Aynı zamanda kürsü hatipliğine de devam etti. Öğrencilik yıllarında Milli Türk Talebe Birliği ve Akıncılar Teşkilatı'nda aktif görevler üstlendi.

İmam-hatip lisesini bitirdikten sonra Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde bir süre eğitim gördükten sonra Mekke Umm Al-Qura Üniversitesi'ne geçiş yaptı. Burada Usul-u Fıkıh bölümünü bitirdi. Daha sonra Mekke'de bulunduğu süre içerisinde hadis hocalarından özel dersler ve icazetler aldı. Suriyeli büyük Muhaddis Abdulfettah Ebu Gudde, Hindistanlı büyük âlim Ebu'l Hasen En-Nedvi ve Osmanlı ulemasının son devir âlimlerinden Mehmet Emin Saraç Hocaefendi, icazet aldığı hocalardan bazılarıdır.

İstanbul'a döndükten sonra sürekli içinde bulunduğu eğitim ve sivil toplum faaliyetlerine yeni bir ivme kazandırdı. Hafızlık ve din eğitimi alanında değişik kurum ve kuruluşlarda grup eğitimleri verdi.

Teşkilatlanma bilinci ve sivil toplumculuk alanında özel çalışmalarda bulundu. Tercüme eserlerin yanında özgün eserler kaleme almaya başladı. Başta Senabil Hizmet ve Kültür Vakfı olmak üzere birçok sivil toplum örgütünün kuruluşuna katıldı. Hâlen birçoğunun yönetim, denetleme ve istişare kurullarında görevleri bulunmaktadır. Son olarak da Sosyal Doku Derneği'nin kuruluşuna fikrî öncülük yaptı.

Tebliğ ve irşat faaliyetleri kapsamında, çocuk ve gençlerin eğitimi, örnek aile modeli, İslam ahlakı, teşkilat eğitimi, ümmet bilinci vb. konularda yüzlerce seminer ve konferans vermiş, hâlen vermeye devam etmektedir. Çeşitli gazete ve dergilerde düzenli yazıları yayımlanmaktadır.

Senabil Hizmet ve Kültür Vakfı ve Sosyal Doku Derneği'nde çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır. Dünya Âlimler Birliği'nin Türkiye'deki ilk üyelerinden olup düzenli olarak her hafta Sosyal Doku Derneği'nde Pazar sohbetleri vermektedir. Sohbetleri sosyaldoku.com web adresi üzerinden her hafta düzenli olarak yayımlanmakta, fetvameclisi.com adresinden de sorulan sorulara cevap vermektedir.

Telif Eserleri:

- 1) İŖi Vaktinden Çok Olanlar (4 Cilt)
- 2) Rahmetin Kapısında
- 3) Mü'min Kimliğimiz
- 4) Edep ve Amel
- 5) Dinimize Hizmetin İç Sorunları
- 6) En Sevgiliden Uzanan Dallar (2 Cilt)
- 7) Ramazan Risalesi
- 8) Anahtar Cevaplar
- 9) Hani Din Hepimizindi?
- 10) Kıblegâh Evler
- 11) Baldan Tatlı Sözler
- 12) Medine Raporu
- 13) Bu Zamanın Sabrı
- 14) Aile Davamız
- 15) Geminin Neresindeyiz?
- 16) Mahrem Cevaplar
- 17) Namaz Muhasebesi
- 18) Hâlimizin İzahı
- 19) Hanımlar İçin İnciler
- 20) Mektubunuz Var
- 21) Mü'min Ev
- 22) Arş'ın Gölgesindeki Genç
- 23) Doğal Aile
- 24) Elbette Allahuekber
- 25) Mücahide Kadın
- 26) Bir Umut Bir Mektup (3 Cilt)
- 27) Hür Yürekli Genç
- 28) Şehzadebaşı Sohbetleri (2 Cilt)
- 29) Hacı Bayram Sohbetleri
- 30) Bu Çağa Rapor

Tercüme Eserleri

- 1) Medine Toplumu / *Prof. Dr. Ekrem Ziya Ümeri*
- 2) Düzeltilmesi Gereken Kavramlar / *Muhammed Kutup*
- 3) Kur'an'da Resûlullah / *Prof. Dr. M. Ali Haşimi*
- 4) İslam İnancı / *Muhammed Kutup*

- 5) İslami Çalışma Metodu / *Mustafa Muhammed Tahhan*
- 6) Kur'an ve Sünnet'e Göre Müslüman Kadının Şahsiyeti / *Prof. Dr. M. Ali Haşimi (Heyet)*
- 7) İslam Fıkıh Ansiklopedisi / *Prof. Dr. Vehbe Zuhayli (Tercüme Heyet)*
- 8) Sosyal Bilimler Ansiklopedisi
- 9) Et-Tefsirul Münir / *Vehbe Zuhayli*
- 10) Bulûğu'l Merâm Şerhi / *Nureddin Itr (Tercüme Heyet)*

Yakın Zamanda Yayımlanacaklar

- Bu Ümmetin Genci
- Ömer Müslümanlığı
- Tıbbı Müslümanca Bakış
- Riyazüssalihin Kapısı
- Kur'an Her Şeyimiz
- Siyasete Nübüvvet Mührü Tahlil Yayınları: 63

İthaf

Kendisini Kur'an'a hizmete adayan ve bu hizmeti uğruna akrabaları ile arasına mesafeler koymayı bile göze alan, çocuklarını yaşadıkları zamanın fitnelerinden korumak için çırpınan, teknoloji olarak bildiği radyoya benzer cihazını bile sadece on dokuz haberlerinin özeti için açıp dinlemekle iktifa eden, Latince harflerle not bile tutmayan, çocuklarını okullu yapmadan Kur'an ehli yapmayı iman bilen babam ve hocam Hilmi YILDIZ;

Bir âlimin eşi olarak İstanbul'a gelip elli yıldan fazla bir zaman orada yaşadığı hâlde bir kere bile bir para cüzdanı görmemiş, tek bir gün elindeki parayı harcamak için çarşıya çıkmamış, âlim eşine, ilim yolundaki çocuklarına hizmet etmek ve bir de namazını kılmaktan ibaret günlük hayatı çilelerle dolu annem ve dua makinem Ayşe YILDIZ;

Sizin için ne diyebilirim bilemiyorum. Ne doğal bir aile yuvası kurmaya çalışmışsınız benim için, ne büyük emeller beslemişsiniz!

Derim ve dilerim ki:

Siz beni küçükken koruyup kolladığınız gibi Rabb'im de o her şeyi geçen rahmetiyle sizi korusun, baba, anne, oğul, eş, gelin, torun, dede, nine olarak. Cennetlerde koltuklara gerilmiş günümüzde buluşma emelimiz hakikat olsun. Sizin için cennetler dolusu saadetler olsun.

Hamdimiz Salavatımız

Allah'ım!

Sana en güzel kelimelerle hamdederiz. Layık olduğun bütün övgülerle Sen'i överiz. Üzerimize yağdırdığın nimetlerinin şükrünü eda etmekten acziyetimizi itiraf ederiz. Bize ihsan ettiğin eşlerimizin, cennete açılan tüneller gibi önümüze koyduğun evlerimizin, bize lütfettiğin cennet meyvesi kadar tatlı yavrularımızın, beraberliklerine doyamadığımız mü'min kardeşlerimizin nimet olarak kıymetini takdir edemesek de kusurumuzu biliyor, Sen'den rahmetinle bize muamele etmeni diliyoruz. Nimetini üzerimizden eksik etme, ailemizi koru. Yavrularımızı, altında ezildiğimiz fitneler yapma. Bize sabır yağdır. Eşlerimizi, cennet arkadaşlarımız yap. Sabır yağdır bize. Sabır yağdır üzerimize. Evlerimizi sabırla boya, sabırla donat. Sabredelim, kıblegâh evlerde yaşayalım. Sana adanmış ömürler dileriz Sen'den Rabb'im!

Allah'ım!

Hadice'siyle, Âişe'siyle, Hafsa'sı ile cennet bahçesi gibi bir aileyi kerpiç evinde kuran, onca azametli kimliğine rağmen biricik eşleri ile yaşadığı sıkıntılara ummanlar gibi bir sabırla karşılık vererek bize en güzel örnek olan sevgili Peygamber'imiz aleyhisselam efendimize salat ve selam ederiz. Bizi onun ümmetinden yapmakla lütfetmiş bulunduğun nimetini bize tamamla. Onun Sünnet'i ile mamur evlerimizin olmasını bize müyesser kıl. Ona doymadan bu âlemden gideceğimiz bellidir. Ona hasretimizi tamamlayacağımız ve bir daha hasret kalmayacağımız diyarda bizi onunla Havz'ının etrafında buluştur. Onun eşlerine, ehlibeytine salat ve selamımızı kabul buyur.

Takdim

İnsanın kaynağı olan aile, doğallığını yitirdikten sonra domatesin suni olmasının ne sakıncası olacak? İnsanlar organik bitkilere farklı fiyat öderken esasen bir beklentilerini de göstermiş olmaktadırlar. “Midemize ne giderse gitsin!” denmemektedir. Aile, bilhassa teknolojinin kablosuz hâle gelmesiyle beraber büyük bir hızla sunileşme uçurumuna yuvarlanmaktadır. Çok garip bir tecelli de bu yuvarlanışı insanlar gözleri ile izleyebilecekleri kadar yakından müşahade etme imkânı buldukları hâlde, eli kolu bağlı beklemekte sakınca görmemektedirler.

Ailemiz, en temel ilkelerinden itibaren bütünüyle sunilik kuşatması altında bulunmaktadır. Eşler arası ilişkilerden, çocuklar ve büyüklerin bağlantılarına kadar her alanda bu sunilik göze çarpmaktadır. Belki çarpık görülecektir ama suniliğin en bariz göstergelerinden biri evlilik yıl dönümleri, yaş günleri ve benzeri sevgiyi, saygıyı muayyen bir güne sıkıştıran anlayışın yaygınlaşmasıdır. Bilhassa “anneler/babalar günü” kadar yapmacık bir gün olamaz zannederim.

Allah Teâlâ’nın kitabında, evlenmeyi simgeleyen ifade olarak “kendileriyle huzur bulasınız diye” afişleştirdiği eşlerin birbirlerinin huzursuzluk kaynağı durumuna gelmesi, oturup hiç kalkmadan nereye doğru gittiğimizi düşündürecek nitelikte bir işarettir. Müslüman bir insanın doğurduğu çocuğundan korkması ne büyük bir afettir! Bir annenin ambarlardan taşan rızık bolluğuna rağmen doğurmaktan korkması nasıl izah edilebilir? Ailemiz, tam anlamıyla kuşatılmıştır. Medyasından kültürüne kadar pek çok kuşatıcının yanında en çarpıcı kuşatıcı aile fertlerinin kendileridir. Erkek ve kadın, neredeyse sorun üretme yarışına girerek aileyi sarsmakta sakınca görmemektedirler. Henüz aybaşı olmamış kızların boşandıklarında nasıl geçineceklerini hesap etmeye başlamaları, üzerimize inmiş bir musibet yağmurunun ıslattığı umutlarımızı göstermektedir. Çocuk denecek yaştaki çocukların, bir kadın olan annesinin gözü önünde, evlenip bir kadının belası ile uğraşmaktan söz etmesi, evlenme yerine evlenmeden keyfini görme sinyalleri vermesi afetten başka bir kelime ile yazılıp anlatılabilecek bir durum değildir.

Aile davamızın en büyük düşmanları üzerine bir inceleme yapılacak olsa ne yazık ki ailenin iki esası olan anne ve babalar, ilk sıralarda yer alacaklardır. Filan şer güç veya çeteden önce çocuklarını harama iten anne

ve babalar, aileyi harap edecek kararlar almaktadırlar. İnsanı yaratan Allah'ın elçisi Peygamber aleyhisselam efendimiz, evlenmekten başka iffeti koruyabilecek bir yöntem bilmediğini beyan ederken üniversite amfilerinde ateşten bir çemberin ortasında yıllarca durmak zorunda kalan çocuklarının “Beni evlendirin!” ricasına hiçbir maddi darlık söz konusu olmadığı hâlde, “vakti gelmemiş olmak, iş kurmamış olmak, askerlik yapmamış olmak...” gibi hesapsız kurulmuş cümlelerle cevap verebilmektedirler. Bir de anne-baba, çocuklarının henüz “ağzının süt koktuğunu, daha tertemiz bir çocuk olduğunu” söyleyerek evlenme teklifini reddetmeleri yok mu? Allah'ım! Bu ne dalgınlık, ne cürettir! Bizi bize bırakma Rabb'im!

Yaşam tarzımızın değişmesi en çok ailede kendini gösterirken, en büyük yatırımımızın da ailede olması gerektiğini ispat etmektedir.

Bu çalışma, Ümmet'imizin en önemli dertlerinden biri hakkında bir iş yapma gayretinin ürünüdür. Allah Teâlâ'dan bizi, ailemizi korumasını dileriz.

Çok önemli bilgiler ihtiva ettiğini iddia edemeyiz. Dertlerimiz sayıp ürkütmeyi de tercih etmeyiz. Dertlerimizi bilmek ve çareler arayışında koşturmaktır yaptığımızın özeti.

Amellerimizi kabul buyurmasını Allah Teâlâ'dan niyaz ederim.

Nureddin YILDIZ

Doğal Bir Örnek

Ashabı kiramdan Abdullah bin Amr bin As radiyallahu anh diyor ki:

-Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi gördüm, minberde insanlara konuşma yapıyordu. Torunu Hasan çıktı, geldi. Omzunda büyük bir hırka vardı. Ayağına takıldı hırka ve düştü. Yüzükoyun düşmüştü. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem minberden indi, ona doğru yürüdü. İnsanlar bu durumu görünce çocuğu aldılar ve ona getirdiler. Onu kucağına aldı ve buyurdu ki:

“Allah şeytana lanet etsin. Çocuk bir imtihandır. O buraya gelmese ben minberden inmeyecektim.” (El-Mu’cemu’l-Kebîr, 2626; Rivayetin bir benzeri için bkz. Ebu Davud, Salat, 235/1109)

***Ders:** Hadisten açıkça anlaşılıyor ki işlerimizde şeytanın çelmelerini sıfırlamak mümkün değildir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem insanlara konuşma yaparken şeytan, torununu onu rahatsız edecek bir noktaya sevk edebilmektedir. Aile düzenimizi, sıfır şeytan etkisi ile kurmamız veya sürdürmemiz mümkün değildir. Hayatı, hastalıklarla mücadele ile yaşamaya mecbur olduğumuz gibi aile düzenimizi de şeytanın kışkırtmalarına karşı yılmadan sürdürmek zorundayız. O vardır diye bırakıp gidemeyiz. Ona ayak uyduramayız. Ne hayâlcimiz ne de korkak!*

Aile Fıtridir

Fıtratı, Allah'ın yarattığı tarz/orijinal şekil anlamında kullanıyorum. “Aile fıtridir.” denirken “Allah'ın insanı yarattığı orijinal tarz, aile ile şekillenmiş olan tarzdır.” denmiş olmaktadır. Aileye ait bütün iddiaların, kanun ve kuralların bu mantık üzerinden ele alınması gerekmektedir. Aileyi, insanlığın yeryüzündeki tekâmülünün bir neticesi olarak görmek kesin bir hatadır. İklim şartlarının, siyasi gelişmelerin sonucu oluşmuş bir kavram da değildir aile. Âdem ve Havva'dan sonraki bütün insanların, bir erkekle bir kadının bir arada olması ile ortaya çıkması gerçeği ne kadar reddedilemez bir kural ise erkeği ve kadını ihtiva eden çatı yapının adı olan aile de o kadar reddedilemez bir kuraldır. Bu reddedilemezlik sadece, ailenin geçmişteki yeri ve saygınlığı anlamında da kullanılmamaktadır. Geçmişteki aile ile gelecekteki aile bulundukları yer bakımından aynıdır. Hatta gelecekteki ailenin geçmişteki aileden çok daha aktif ve önemli bir yer sahibi olduğunu söylememizde de sakınca yoktur. Dünya küreselleştikçe ailenin önemi artmaktadır. Ekonomi ve siyaset, günlük hayatın ayrılmazı olarak insanları şekillendirdikçe camilerden önce “aile” ilk sığınma noktamız olacaktır. [1]

Ailenin korunması camilerin korunmasından daha önemli gibi durmaktadır önümüzde. Bunun da iki temel nedeni vardır. Birincisi, camiler her insanın dikkatini çekecek bir konum arz etmektedir. Müslüman olmayan güçler bir camiye taarruz yaptığında bütün Müslümanlar ayağa kalkabilmektedirler. Caminin gördüğü zarar minaresinin yıkılması, camlarının dökülmesi şeklinde göze batarken ailenin gördüğü zarar bir cam kırılması şeklinde ortaya çıkmadığından sonuçları çoğu zaman onlarca sene sonra karşımıza çıkabilmektedir. En başta nikâh müessesesinin zedelenmesi, daha sonraki süreçlerde ise aile fertlerinin “aile saygınlığı” dairesinin dışına taşmaları gibi uygulamalar, izleri bir sonraki nesillerin üzerinde anlaşılabilecek uygulamalar olmaktadır. Caminin camları kırıldığında o dakika içinde refleks gösterilebilirken aile tahribatında bu refleksin gösterilmesi bir nesli bulabilmektedir. Bu da kimi zaman elli yıl olarak sayılabiliyor. Bu birinci nedenden ötürü ailenin konumuna bu zaviyeden bakarak “Ailenin korunmasının caminin korunmasından öncelikli olduğu bir zamanda yaşıyoruz.” denilebilmektedir.

Birinci maddede, zikredilmesi yararlı bir uyarı olarak şunu söyleyebiliriz:

Müslümanlar arasında “caminin korunması” dendiğinde bunu, caminin camlarını kırılmaktan koruma, minaresini düşman saldırısından koruma olarak anlayacak idrak oldukça yaygındır. Esasen caminin korunması camlarının kırılmaktan korunması demek değildir. Cami, semtinin sakinleri tarafından sabah namazında doldurulmadığı ve namaz aralarında ilim meclisleri ile imar edilmediği sürece korunmuş değildir. Camilerin asıl korunmuşluğu, imar edilmeleridir. İmar edilmeleri de kuruluş maksatları olan namaz ve ilimle canlı tutulmaları ile mümkün olacaktır.

Aynı şekilde ailenin korunmasından söz edildiğinde bu korumayı, aile sakinlerinin evine hırsız girmesini engelleme, kızlarının iffetini muhafaza etme şeklinde anlayamayız. Böyle bir koruma, iman ehli olmayan aileler için bile geçerlidir. Biz ümmeti Muhammed olarak bu seviyenin çok çok üstünde bir ailenin sahipleriyiz. Asıl koruma, aileyi Allah ne için tesis etti ise o tesis gayesini tahakkuk ettirmekle mümkündür.

İkinci madde olarak da şunu tespit etmek isteriz:

Camilerin müdavimleri, oraları imar edecek insanlar, aile ortamından gelmektedir. Sıkıntılı ailelerin sıkıntılı fertleri ile dolmuş camilerden beklentilerimizin gerçekleşmesini hayâl edemeyiz. Annelerin doğurdukları, bir tür genetik sorunlar taşıyorken onların camilerde iyileştirilme beklentileri gerçekleşmesi zor bir beklentidir. Bu hakikat bizim Müslümanlar olarak camilerden beklentilerimizi evlerimizle paylaşmaya zorunlu olduğumuzu göstermektedir.

Fıtrat Korunmalıdır

Tabiat ve çevre üzerinde son zamanlarda oluşan edebiyatın doğruluğu veya yanlışlığını tartışmıyoruz. Tabiat da korunmalıdır. Ormanlar imha edilmesin, denizler kirletilmesin. Kuşlar yaşasın, doğal hayat korunsun. Bunlar da fıtrattandır, tabiiyet gereğidir.

Bunlar üzerinde devletlerarası toplantılar yapıp kanunlar oluşturulurken ailenin bir kuş türü kadar önemsenmiyor olmasını anlamlandıramıyoruz. Şu dünya ve dünyanın içinde bulunduğu her şey insan içindir. Ne kadar değerli olursa olsun hiçbir şey insandan üstün tutulamaz. İnsan en değerlidir. En değerli olan insanın menşei olan aile de en değerli tutulmalı ve ona göre üzerinde hassas davranılmalıdır. Ailenin oluşma ve yaşama sürecinin gerektirdiği titizlik korunduğu kadar insan için yatırım yapılmış olacaktır.

Mü'min kimliğimiz, her şeye o kimliğimizle bakmamızı emretmektedir. Nisa suresinin yirmi birinci ayetinde Allah Teâlâ, nikâhlı erkekle kadının

arasındaki sözleşmeyi “çok ağır bir söz” olarak tarif etmektedir. Kur’an’ımızın hangi kelimeyi neden kullanacağını bilen bir mü’minin, bu ifadenin ne kadar etkili bir iz bırakacağını anlaması kolay olacaktır. Kur’an’ımız ailenin esası olan erkek ve kadının nikâhlanmalarını “çok ağır bir söz” diye öne çıkarırken o kitaba iman eden bir mü’minin aileyi sarsmayı “karı boşamak” diye tanımlaması bir kimlik çelişkisi olmaz mı? Ailenin sarsılması olarak gerçekleşen fitnelere neden olanların yaptıklarını “komşuya bildiğini söylemek” diye tanımlamaları kurtulmaları için yeterli olabilir mi? Ormanların bile korunmaya çalışıldığı bir zamanda ailenin temellerinin korunmaması izah edilemez bir hata olur.^[2]

Ailenin kıymetinin bilinmemesine neden olan en önemli hususlardan biri, ailenin erkekten soruluyor zannedilmesidir. Evet, erkek ailenin birinci derecede mesul kişisidir. Birinci derecede mesul olmak, ikinci kişinin ve diğer kişilerin sorumlu olmamaları olarak ele alınamaz. **Erkek kadar kadın da ailenin camileştirilmesinden sorumludur. Koca veya kadın olmak, Allah’a kul olmak açısından ne kadar farklı ise ailenin erkeği veya kadını olmak da o kadar farklı olabilir.** Namazı aynı namaz, orucu aynı oruç, Kur’an’a karşı sorumluluk aynı sorumluluk iken kimse erkeği veya kadını öne atıp kendini kurtaramaz. Paylaşılmış görevlerin bütününden oluşan ailede herkes, ailenin temelleri ve görevleri açısından sorumludur. Bu yükümlülük, aile fertlerinin olduğu kadar mü’minleri yönetenler, mü’minler adına iş yapanlar da dâhil olmak üzere herkesindir.

Hesap Hataları

Aileyi sıradan görmek bir hatadır. Aile, insanın menşei olarak sıradan bir kurum gibi görülmemelidir. Ailenin fertleri olan erkeğin, kadının ve çocukların üzerinde ahiretin ihmal edildiği hesaplar da hatalı hesaplardır. Apaçık bir hesap hatası olarak kadının çalışmasını ele alabiliriz. Çalışan kadın, ne getirip götürüyor?

Çok hassas bir örnek olması bakımından bir kadının Kur’an kursu hocası olmasını irdeleyelim. Kur’an’a hizmetin en önemli alanlarından biri hatta en başında geleni olarak “Kur’an hocalığı” ele alındığında kadın, hiçbir hassasiyet gözetilmeden “işe” giderse aile açısından ne kazanacağız, ne kaybedeceğiz? Şeriat’ımızın hükümleri ile çelişmesi açısından ortada bir sorun olmadığını kabul ederek bu meseleyi irdeleyelim. Kur’an’a hizmet etmeyi din hükümlerinden hangisi ile eşleştirebiliriz diye

soruşturduğumuzda karşımıza en ağır hüküm olarak “farzı ayın” çıkmaktadır. Başka bir alternatifin olmadığı ortamda, Kur’an öğretmeyi bilen bir kadının bilmeyenlere Kur’an öğretmesi farzı ayındır. Bu seviyede yani “kimsenin bilmediği ortam” seviyesinde değilse durum, kadının Kur’an öğretmesi olsa olsa farzı kifaye olabilir.^[3]

Aynı kadının, aile içindeki görevleri ise her durumda farzı ayındır.

Mü’min olarak yaptığımız işlerde neyi, ne kadar ve ne zaman yapacağımızın ölçüsü olan farz, vacip, Sünnet gibi kavramlar bu durumda devrede olacaktır. Kadın, “evinde ailenin ferdi olarak ne yapıyordu, Kur’an öğrettiği yerde ne yapıyor?” denklemini kurabiliyorsak ve bu denklem kadının aleyhine bir sonuç vermiyorsa kadın, mü’minlerin kızlarına Kur’an öğretsin. Denklem düzgün kurulamıyorsa Kur’an öğretmek pahasına bile kadının aileyi sarsmasını kabul edemeyeceğiz demektir.

Kur’an öğretmekle kıyas edilmesi asla mümkün olmayan diğer işler için ne söyleyebileceğimiz ise ortadadır.

Netice olarak aile üzerindeki hesaplarımızın hatalı olup olmadığını iyi düşünmeye mecburuz. Bu gerçeği anlamamız gereken bir dönemde olduğumuzu daima göz önünde bulundurmalıyız.

Aile Soyü

Mü’min insan, aile soyunu babamız Âdem aleyhisselamdan başlatır ve son insana kadar devam ettirir. Kısır aileler bizim ailelerimiz olmamalıdır. Bütün insanlığı kuşatan, mü’min kardeşlerini yanı başında hisseden aile anlayışı; insan olma, mü’min olarak yaşama mantığının sonucudur. Bu anlayışta da ırkçılığa yer yoktur. Olayları ve gelişmeleri yöresel düşünce ile anlamaya yer yoktur.

Doğal Aile

- Günahsız bir aile değildir, günah işleyebilen ama Allah’tan af için çırpınan bir ailedir.

- Cahil kalmaz. “Doğal aile” fıkıh başta olmak üzere aileyi ilgilendiren bilgileri öğrenmeye baş koyan bir ailedir.

- Bu ailenin yaşadığı ev harap değildir, Kur’an okunur bir evdir. “Doğal aile” sakinleri günde bir sayfa da olsa Kur’an ile bağıını koparmadan yaşar.

Ailenin Bakış Açısı

“Doğal aile” fertleri dünyalık imkânlar konusunda daha kötü durumda olanlara bakar. Ahirete ait işlerde de Allah’ın razı olduğu iyi kullarına bakar, onları örnek alır. Evde bir hasta varsa hastanelerde kıvrananlara bakar, böylece kalbi rahat eder. Bir ibadet yaptığında da daha büyüğünü

yapan ashabı kirama bakar, böylece hızına hız katar. Kendini beğenmişliğe düşmez.

Mektup Diliyle / İçinde Mutlu Olduğumuz Evler İçin

Selamünaleyküm,

Kökten kesip atmak yerine mesela haftanın bir gününde televizyonu kapalı tutarak daha sonra da iki gün, ondan sonra üç gün şeklinde adım adım köreltmeniz daha yararlı olur. Sürekli kitap okuma sizin için yeterli olmaz. Sılayı rahime bir gün ayırın.

Evinizde bir bilgisayar bulunsun, kontrollü bir şekilde siz de çocuklarınız da onu değerlendirebilirsiniz.

Eşinizin bu konuyu idrak etmesi sizin için çok yararlı olacaktır. Onun aklına yatmayan bir işi başaramazsınız.

Yakın bir yerde köyünüz varsa oraya, yoksa izninizi farklı zamanlara yayarak İstanbul'a ve benzeri uzak yerlere bir günlük, iki günlük geziler yapın. Çocuklarınızın hayâlleri sizin elinizde gerçekleşsin.

Ve en önemlisi, çevrenizde sizin gibi olan iki-üç aile ile birleşerek çocuklarınızın okuldan artan zamanlarını doldurun.

Evinizde altı ayda bir yer değişiklikleri yapın. Oturma düzeni, yatak düzeni değiştikçe çocukların gözünde ev yenilenir, çocuklar canlanırlar.

Evinize masrafsız, gölgesi kısa misafirler alın. Mahallenizin imamını ve benzeri örnek olabilecek kimseleri çağırın evinize. Uzun olmayan oturmalar yapın. Bir saatten fazla süren oturmalar yanlıştır. Ancak şehir dışından gelenler bir saatten fazla oturabilirler. Dışarıdan gelen misafirlerle beraber muhakkak çocuklar da otursunlar. Erkek çocuğunuz erkek meclisine, kız çocuğunuz da kız meclisine otursun. Uzaklarda da olsalar iyi insanları evinize davet edin. Mesela bir Kur'an kursundan iki talebeyi evinize misafir edin.

Ara sıra çocuklarınızı farklı yerlere yatalı misafirliklere gönderin. Orada bir gece kalsınlar. Döndüklerinde sizi ve annelerini daha sıkı kucakladıklarını göreceksiniz. Siz de başkalarının çocuklarını kabul edin. Ama mikropsuz ailelerden alın, verin. Haram-helal bilenleri arayın. Sakın: "Bu zamanda öylesi yok!" demeyin. İşte, siz varsınız ya!^[4]

Evinizde cemaatle namaz kılın. Oğlunuz ara sıra imam olsun, siz müezzin olun. Eğer oğlunuz imamlık durumunda olmazsa siz namazı tekrarlıyorsunuz. Evinizde farklı zamanlarda farklı ziyafetler yapın. Mesela eşiniz çocukların da sevdiği bir yemeği anarak "Size akşama şu yemekten ziyafet var!" desin.

Siz de çocuklarınızla markete gidip meyveler vesaire satın alın. Her günkü mutat yemeği neşeye çevirin. Sonra topluca hamdedin Allah'a. Hem size ihsan ettiği yiyeceklere hem de bir sofrada sizi mutluluklar içinde yüzdürmesine. Hatta bu ziyafetleri gelenekleştirin. Mesela "birinci makarna ziyafeti, on altıncı makarna ziyafeti..." tarzında akılda kalacak isimler icat edin. Sonra siz ve eşiniz bu fani âlemden ahirete intikal ettiğiniz zaman çocuklarınız da çocuklarıyla oturduklarında sizi rahmetle anıp: "Babamız, annemiz bize hamdetmeyi şöyle bir ziyafette öğretmişlerdi." desinler. O zaman görürsünüz ki o ziyafetler siz kabir âleminde iken de sürer gider. Taa, Adn cennetlerindeki ziyafetlere kavuşuncaya kadar.

Aziz Kardeşim,

İşte dünya budur. Bir bahar yağmuru gibidir. Tebessümler, ziyafetler, ziyaretler derken gelip geçer. Evlerimizi zindanlaştırmamızın lüzumu yoktur. Çocuklarımızın başkalarının ellerindeki nimetlere imrenmesine sebep olmadan, nimetlere de tapınmadan bir orta yol bularak işimizi görmeliyiz. Nihayetinde kaç gündür şu dünya?^[5]

Bilhassa kız çocuğuna ev hanımlığı ile alakalı kabiliyetini geliştirme imkânları tanıyın. Yeteneğinin ne yönde olduğunu keşfetmeye çalışın; dikiş, yemek ve benzeri kabiliyetlerini geliştirin. Erkek çocuk da sizin takip edeceğiniz bir spor merkezine gidebilir. Futbol, boks ve çıplak oynananlar dışında bir spora gitsin. Evinizde güzel yazı kabiliyetini de deneyebilirsiniz.

Ve her gün aynı saatte olacak şekilde bir sayfa Kur'an okuyun. Sadece bir sayfa ama her gün! Ara sıra da okuduğunuz bölümün mealini okuyun. Duayı unutmayın. Şairin dediği gibi eller nasırlanuncaya kadar dua edin. Asla eşinizle tartışmayın. Tartıştığınız gün bütün fincanlar kırılabilir.

Göreceksiniz, göklere kadar yükselen bir mutluluk yaşayacaksınız. Evinizin bir cennet olduğunu, İbrahim'in ateşin ortasında selamette kalması gibi fesat içindeki bir toplumda rahmet bolluğu göreceksiniz. Acılar sizi yıldırmayacak, fakirlikten ürkemeyeceksiniz.

Eşinizle birbirinizi karı koca olarak görmeyin. Birbirinizi cennet vizesi olarak görün. Hata biriktirme meylinde olmayın. Affedin gitsin ki Allah da sizi affedip gitsin. Birbirinizin ailesine ziyadesiyle hürmetkâr olun.

Hasede, nazara dikkat edin. Çünkü siz bu hâlde iken şeytanı bile delirtirsiniz.

Dualar edin kendinize, yavrularınıza, Ümmet'imize ve bu kardeşinize.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Geleceği Bırak Gelsin

Gelecek endişesi ile geleceği yiyip bitirme. Gelmemiş gelecek için neden dertleniyorsun? Bırak bir gelsin gelecek, sana geleceği yazan, onu nasıl yaşayacağını da yazmıştır muhakkak. Henüz gelmemiş gelecek için geleceğini eritme!

Kızmak Yok!

Konuşmak, istemek, sormak vardır “doğal aile”de ama kızmak yoktur.

Ailenin sloganı Peygamber aleyhisselamın emrinden alınmıştır: “Kızma, kızma, kızma!”

Doğal Bir Örnek

Sahabiden Ebu Said el-Hudrî radiyallahu anh gençleri gördüğünde onlara şöyle derdi:

“Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bize vasiyeti olan gençler, merhaba!

Bize, meclislerimizde size yer açmayı, size hadisleri anlatmayı vasiyet etmişti. Siz bizim yerimize geçeceksiniz. Hadis âlimi bizden sonra siz olacaksınız.”

Ebu Said radiyallahu anh, gençlere sokulur ve onlara şöyle derdi:

“Yeğenim! Bir şeyde tereddüdün olduğunda bana sor ki iyice anlayasın. Senin iyice anlayıp gitmen tereddütle gitmenden daha iyidir benim için.” (Beyhakî, Şuab, 3/349)

Ders: Gençlerin özel bir yeri olması gerekiyor. Ailede çocuk kavramı başka, genç kavramı başka tutulmalıdır. Gençlerle özellikle alakadar olma hususu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ashabına vasiyetlerindendir. Böyle bir vasiyeti biliyor olmamız bizim için oldukça önemlidir. Anne-baba olarak, çocuklarımızın hangisi ile hangi mantıkla ilgileneceğimizin ipuçları vardır bu bilgide. Ayrıca çocuğumuza mürebbi, hoca tayin ederken bu vasiyeti bilen bir hoca bulmak zorunda olduğumuzu da unutmayacağız. Hocalık başka şey, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vasiyetindeki inceliği anlamış olmak başka şeydir.

Aile İçi İlişkilerimizde Dinî Temeller

Bugün kadınlara ait sorunlar olarak gündemimizde bulunan konular, Müslümanlara ait konular değildir. Bize ait olmayan sorunlar, bize ait hâle getirilmiştir. Kadınların erkeklerle yaşadığı aile içi sıkıntılar, modernizasyon ilerledikçe derinleşmiştir. Batı kültürünün nüfuzu arttıkça derinleşen bu sorunların muhasebesi yapılırken fatura Müslüman ailelerin İslam olarak sürdürdükleri yaşam tarzlarına ödetilmek istenmektedir.

Elbette ki ilk Müslüman olan Ebu Bekir radiyallahu anh da dâhil olmak üzere, bütün Müslümanların fertler olarak da aileler olarak da sorunları vardı. İslam, meleklerden müteşekkil bir toplum kurmamıştır. İslam'ın kurduğu toplum masum olmayan, hata edebilir insanlardan oluşmuştur. İlk Müslüman'dan son Müslüman'a kadar bu kural geçerlidir. Ne var ki hata edebilir insanlardan kurulu bir toplumla zulmü kanunlaştırmış bir toplum aynı değildir. İslam toplumu hata edebilen insanların toplumudur ancak erkeği kadına, kadını da erkeğe ezdiren kültürü resmileştiren bir toplum asla değildir. Bu nedenle İslam erkeğin kadına karşı, kadının da erkeğe karşı işleyebileceği hataları ne kabul eder ne de sessiz kalır. Zulmü ağır bir suç gören dinimizin, erkekten de gelse kadından da gelse zulme karşı tavrı bellidir.^[6]

Aile içi sorunların dünyanın her yerinde devletleri bunaltan en önemli sorunlar arasında bulunduğu bir gerçektir. Yönetilme şekli itibarıyla İslam'ı açıkça reddeden devletlerde de durum böyledir, İslam'ın bir şekilde halkın dini olarak bilindiği devletlerde de böyledir. Ortada iki gerçek vardır. Bunların birincisi, gerçek bir İslam yönetiminden söz edemeyeceğimiz kadar İslam'a hasret bir hayat yaşıyoruz. İkincisi de artık “şu devlet, bu devlet” denemeyecek kadar karma bir kültür üzerinden hayat yaşanmaktadır.

Dünyanın her yerinde zevkler ve şekiller aynı merkezlerden yönlendirilmektedir. Çadırlarda yaşayanların sofrasındaki yemek kültürü, büyük apartmanlarda yaşayanlarla aynı değerleri yansıtmaktadır. Giyim kuşamdan hayatın bütün renklerine kadar bu iç içe girmişliği görmemiz mümkündür. Bu nedenle de mevcut durumumuzu değerlendirirken “Müslüman bir ailede neden İslam ile alakası olmayan bir ailedeki sorunlara benzer sorunlar görülebilmektedir?” tarzında bir sorunun makul bir cevabı bulunamamaktadır. Dinimizin bizim için gösterdiği yaşam

kılavuzunu yeniden ele almamız, hiçbir zaman bugünkü kadar aciliyet kesbetmemiştir.

Biz, başımızı soktuğumuzda bizi soğuktan veya sıcaktan koruyacak bir binaya da “aile” demiyoruz. Nesil yetiştirme emelimizi gerçekleştirebileceğimiz ve Allah’ın rızasını kazanmakta bize mekân oluşturacak ortama “aile” diyoruz. Bizim için doğal aile ortamı bu ortamdır. Sonradan bizim adımıza zorla oluşturulup şekillendirilmiş bulunan aile ortamlarında bu iki büyük emelimizi bulmakta zorlanmaktayız. Binaların içinde beton kültürüne ezdirilmiş ailelerimizin en temel ilkeleri bile “aşırı” görülebilen tutumlar olarak gösterilmektedir. Hâlbuki biz, ailelerimizi ideallerimizin gerçekleşmesi için en mümbit zemin olarak görüyoruz. **Doğallığı korunmuş bir ailenin değeri herhangi bir medreseden aşağı değildir.**

Ailemizde doğallığa dönüş için gerekli fedakârlıkların dini boyutunu yeniden ele almalıyız.

Yaratan Allah’tır

En küçükten en büyüğe kadar her şeyi yaratan Allah Teâlâ’dır. İnsanı ve diğer varlığı yarattığı gibi herkesin bağlı kalması gereken ilkeleri koyması da O’nun hakkıdır. Doğal olan, camideki ilkelerin bir benzerini aile ortamı için koyanın Allah Teâlâ olmasıdır. Yarattığı mülkünde O’nun dilemesi ile olmayan kuralların yürütülmesi makul değildir. Evlerimiz ve ailemiz Allah’a teslim edilmelidir. Bu teslim edilme de fiilen gerçekleşmelidir. Kandil gecelerine daraltılmış Müslümanlık, evlerimizde sırtan bir sunilikten başkası değildir.

Allah’a kulluk maksadımız, camilerde gerçekleştiği gibi evlerde de gerçekleşmelidir. Kulluk için yaratıldığımız hâlde, hayatımızın en önemli bölümünü geçirdiğimiz evlerimizin ve temel kimliğimizi aldığımız ailemizin o kulluk şuurundan uzak bırakılması kabul edilemez. Camilerden önce evlerimiz minarelendirilmelidir. Eğer minareler, şehirlerin dini kimliğini temsil ediyorsa o minarelere evlerimiz de muhtaçtır.^[7]

Mü’min kimliğimizin en tabii gereklerinden biri de Allah’a kulluk maksadı ile bulunduğumuz dünya hayatını Allah’ın Şeriat’ına göre yaşamamızdır. Allah’ın Şeriat’ı, bizim kulluğun neresinde ve ne kadarında bulunduğumuzun göstergesi olacaktır. Evlerimiz ve ailemiz de bu açıdan bakıldığında Allah’ın Şeriat’ı ile ilk muhatap olması gereken noktalardır.

İslam'ı evlerimizin yegâne kılavuzu yapmayı beceremedikten sonra büyük büyük sözleri sarf etmeye hakkımız da olmayacaktır. Camileri, mü'minleştiremediğimiz evlerimizin tesellisi olarak doldurmamız bizi ikna ediyor olabilir. Gerçeğin ne olduğunu daha iyi araştırmaya mecburuz.

İslam, Bütün Zamanların ve Mekânların Dinidir

Medine'de, evlerinde sanki cennet bahçesindeymiş gibi mutlu olan, şehadet haberlerini tekbirlerle karşılayan kadınlar ve erkeklerin bize ulaşan manzaralarını o zamana mahsus, bir daha gerçekleşemez hayâller olarak görmemiz asla mümkün değildir. İslam bütün zamanların dinidir, bütün mekânlar İslam için aynıdır. İslam Medine'de ne yaptı ise dünyanın her yerinde kıyamete kadar onu yapar, böyle bir İslam'a din olarak iman etmeliyiz. Medine'de yaşadıkları hayatı "saadet çağı" olarak isimlendirdiğimiz o insanların yaşadığı saadeti bizim de yaşamamız mümkündür. Bir hayâl üzerinden yol almıyoruz. Din aynı dindir. Aynı ihlasla dine sarıldığımızda din, onlara verdiği saadeti bize de verecektir.

Asrımızın getirdiği ek sıkıntılar olabilir. Onların görmediği ama bizim gördüğümüz farklılıklar da olabilir. Bu da bizim saadet çağlayanı olan bir evde yaşamamıza mani olamaz. Biz de fakirliği, düşman saldırısını hatta ölümü aşmış duygularla evlerimize kapanabiliriz. Kerpiçle çevrili, üstü hurma ağaçlarıyla kaplı, tek odalı evlerde biz de mutlu olabiliriz. Bu bir hayâl değildir. Hayâl olan, saadeti beton yığınlarında, borcu senelerce ödenecek mobilyalarda arıyor olmamızdır. Borçla gelecek bir saadet aradıkça biz ters istikamette yol alıyoruz demektir. Geldiğimiz noktada insanlık, saadeti şekavette arıyor; aşmamız gereken tıkanmışlığımız budur.

Dinimizi, hayatın bütünü için gelmiş bir nimet olarak görmenin inceliği buradadır. Evimizi camileştirebilmek, camide de ev ahengi bulabilmek olarak özetleyebildiğimiz hayat tarzı Yesrib'i Medine yapan tarzıdır. Cuma hutbesini dinlerken hangi kulağımızı kullanıyorsak aile içi saadetimiz için de o sese kulak vererek kimliğimizi bölünmemiş bir kimlik yapabiliriz. Allah'ın Şariat'ını camimiz, iş yerimiz ve evimiz için geçerli tek kaynak yapmadıkça nasıl iman ettiğimizi belgeleyebiliriz? Biz, dinimizi filan zamana uydurmak yerine bütün zamanları dinimize uydurma mücadelesine "cihat" diyoruz. Bu cihat başta evlerimiz olmak üzere her yerde bizim üzerimizdeki bir sorumluluktur. İman etmek budur, iman böyle edilmiştir. Yesrib'i Medine yapan iman bu idi. Bu imandan sonra da hiçbir haber, hiçbir kriz ezici olmamıştır.

Kadın Saltanatı

Kadının Müslümanların evlerinde ikinci sınıf olduğunu, ezildiğini, kullanıldığını iddia edenler zalimdirler.

Kadın, mü'minlerin evinde sultandır.

Allah'ın himaye ettiği bir eş kadar onurlu kim olabilir? Kadınlar bu himayenin kıymetini bilmez de kendilerini fani değerlerin himayesine atarlarsa o başka! Allah'ın himayesi yerine elindeki diplomayı hami olarak gören kadın, zulmü kendi eliyle oluşturmuş olur. Kadın eş olduğunda da, anne olduğunda da Allah'ın himayesindedir. Kardeş durumunda iken de müstesna bir yeri vardır. Gerek bu himayenin kıymetini bilmeyen kadınlar ve gerekse o himayenin ne olduğunu idrakte zorlanan erkekler, elbette bir nikâh akdinde Allah adına yapılan sözleşmenin nelere bedel olduğunu bir gün öğreneceklerdir. Kimsenin kimseye fayda veremediği o gün gelmeden önce kadınlar da erkekler de nikâh akdinin kim adına kıyıldığının şuurunu yakalamalıdır. Zalimin de mazlumun da dikkat etmesi gereken bir noktayı konuşuyoruz. Mesele erkek-kadın meselesi olamaz; bizim meselemiz, erkeğin de kadının da yaratanının Şeriat'ına göre kimin kim olduğu meselesidir.^[8]

Kadını doğduğu veya doğuracağı evin sultanı yapan değerler Rabbanî değerlerdir. Her Rabbanî değerde olduğu gibi bunda da beşerden etkilenmemişlik vardır. Kur'an ve Sünnet, kadına dair çok ince ayrıntıları bile bizzat beyan ederek insanların ağız açmalarına fırsat bırakmamıştır. Kadın, kimsenin himayesine muhtaç değildir; yaratanı onu korumuştur. O'nun korumuşluğuna rağmen kadına zulmetmeye yeltenenler elbette hesabını Allah'a verecekleri bir cinayet işlemektedirler. Hesabını da Allah soracaktır onlardan.

Müslüman erkek, evinde eşinin gönlünü yaparken esasen Allah'ın razı olacağı bir iş yapmanın hazzını hissetmelidir. Kadının bunu, erkeği emrinde tutmak türünden yanlış yorumlaması erkeğin endişe edeceği bir şey değildir. Erkek, Rabb'ine itaat eder; Peygamber aleyhisselamın “Kadınlara iyi davranmanızı tavsiye ediyorum!” emrindeki mesajı uygular durumda olduktan sonra kadının veya çevresinin bu itaati nasıl yorumladıkları ile ilgilenmez.

Kadını evinde sultan durumuna getiren Rabbanî ilkeler, adaleti tam olarak tahakkuk ettirir. Kadının, “evinde sultan” yapılması onun fitri yapısının kollanması demektir. Evinde sultanlık dışında kadın nerede, hangi makamda bulunursa bulunsun bir daha sultan olamaz. Onun özel fiziki

yapısı dikkate alındığında evin dışında hiçbir yerde asıl kimliği ile bulunamayacağı da anlaşılmış olacaktır. Kadın; evinin eşi, annesi, muallimidir. Bulunduğu toprakların da umudu ve en değerli yatırımınıdır. Onu evinin dışına çeken değer eğitim bile olsa bu, kadının aleyhinedir. Kadına eşit davranmakla adil davranmak arasındaki büyük fark hissedilemediğinde kadının erkekle eşit tutulması için kampanyalar üretilecektir. Hâlbuki kadın, eşitlikten çok adalete yani özel kimliğinin tanınmasına muhtaçtır. Böylece kadın, bulunduğu yerde en değerli konumda bulunurken Rabb'ine de iyi bir kulluk yapma fırsatı bulmuş olur.

Kadın, Allah'ın onu koyduğu yerde himaye altında bulunurken aynı zamanda fiziğinin gerektirdiği düzeyde bir sorumluluk altında tutulmaktadır. Allah Teâlâ, erkeğe de kadına da kaldıramayacağı hiçbir şeyi yüklemiş değildir. Bilhassa kadının, bizim takdir edeceğimizden daha fazla bir koruma ve kollama altında olduğunu söyleyebiliriz. İmam Nesaî'nin rivayet ettiği şu hadisi, kadının koruma ve kollama altında bir sultan gibi tutuluşunun ana mantığını anlamak bakımından güzel bir örnek olarak ele alabiliriz.

Ümeyme binti Rukayka radiyallahu anha diyor ki:

-Ensardan bir grup kadınla bey'at etmek üzere Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme gittim ve dedim ki:

“Ya Resûlellah,

Allah'a hiçbir şeyi şirk koşturmak, çalmamak, zina etmemek, önden ve arkadan bir iftira uydurmamak ve doğru olan bir şeyde sana asi olmamak üzere sana bey'at ediyoruz.”

Bunun üzerine buyurdu ki:

“Becerebildiğiniz ve gücünüzün yettiği işlerde...”

Biz de dedik ki:

“Allah ve Peygamber'i bize pek merhametlidir, haydi bey'at edelim sana ya Resûlellah!” (Bey'a, 18/4192)

“Becerebildiğiniz ve gücünüzün yettiği işlerde...” ifadesi genel bir çizgi olduğunu, kadının kaldıramayacağı bir yükün altına sokulmadığını göstermektedir. Kadının veya kadını yönlendirenlerin Allah'ın hükümlerinden birini kaldırılamaz bulmalarının ya da öyle göstermek istemelerinin izahı ise bizi başka niyetlerin tahliline sevk eder. Doğal bir ortamdaki tefekkürün neticesinde Allah'ın Şeriat'ına teslim olmakla kadının sultanlaşacağı sonucuna ulaşabiliriz.

Teşekkür

İyilik etmek, iyiliğe karşı teşekkür görmek insanın fıtratında vardır. İyi mü'min ise iyilik eder, teşekkür beklemez. Allah için yapıp kuldan karşılık bekleme seviyesinde kalmaz mü'min.

Boş Vakit Boşluktur

Uyku vardır, spor vardır, helal eğlence vardır, oyun vardır, muhabbet vardır, zevk vardır ama ailemizde boş vakit asla yoktur. Boş vakit boşluktur, uçurumdur!

Doldurulamayan her dakika şeytana feda edilmiş bir fırsattır.

Erkeklerle Bir Not

Erkeği de kadını da yaratan Allah Teâlâ'dır. Erkek ve kadın arasındaki farklılıkları dileyerek oldukları şekilde yaratan da şüphesi O'dur. Erkeğin erkek gibi, kadının da kadın gibi olmasında da hiçbir terslik yoktur. Şu anda gördüğümüz ne varsa tam bir hikmet ve güzellik üzeredir. Buna iman etmek zorundayız! Hoşlanıp hoşlanmamamız asla önemli değildir. Allah Teâlâ böyle dilemiş, böyle yaratmıştır. O'na iman eden beğenir ve olduğu gibi idare etmesini bilir.

Bu mükemmel yaratmanın hikmetlerinden ve tecellilerinden biri de erkeğin kadının peşinde olmasıdır. Erkek, kadını isteyecek ve onunla helal yolla bir arada bulunma teklifi götürecektir. Bir iki istisna olsa da genel kural şudur: Erkek ister, kadın kabul eder. Erkeğin onca meziyetlerine rağmen kadının kapısında "Beni kabul eder misin?" diye durması Allah Teâlâ'nın hikmeti ile takdir buyurduğu işlerdendir.

Erkek, bu ince ayara mecburen uyduğu eşini isteme gününü, o kadın eşi olduktan sonra unutursa ortada en iyileştirilmiş ifadeyle bir vefa sıkıntısı var demektir.

Doğal Bir Örnek

İmam Şafii, bir seferinde Harun Reşid'in sarayına girmişti. Orada Harun Reşid'in çocuklarının hocası olan Ebu Abdussamed'i gördü. Ona şu nasihati yaptı:

“Halifenin çocuklarını eğitirken ilk işin, önce kendini eğitmek olmalıdır. Çocukların gözü sendedir. Onlara göre güzel, senin güzel gördüğündür. Çirkin de senin beğenmediğindir. Onlara Kur'an'ı öğret. Kur'an öğretirken onlara baskı yapma. Ondan soğurlar. Kur'an'a uzak kalacak kadar da boş bırakma onları.” (Tarih-i Bağdat, 4/306)

Ders: *Eşler, birbirlerinden istediklerini önce kendilerinde göstermelidirler. İnsan kendisinde ispat edemediğini başkasından isteme cüretinde bulunmamalıdır.*

Anne-baba, çocuklarına iyi örnek olma hususunda ciddi bir muhasebe yapmalıdırlar. Sadece çocuğun önünde yalan konuşma şeklinde dar bir kalıpta da düşünülememelidir bu. Aile büyüklerinin bulunduğu konum, gayretleri, ibadet ciddiyetleri, oluşturdukları çevre ve benzeri faktörlerin tamamı çocuk için önemli örneklerdir. Anne ve baba, önce bu örnekliği teşkil etmelidir.

Çocukların eğitimi için yapılacak bir tercihte de ilmi, yüzünden ve tavırlarından okunan muallim aranmalıdır. İten ve ürküten hoca yerine çeken ve sevdiren hoca tercih edilmelidir.

Mektup Diliyle / Evlilik Manifestosu

Bismillahirrahmanirrahim...

Zıfafla biten bir nikâh sürecinin muttaki mü'min düzeyinde olması için:

1- Yaşı ve idraki evlenmeye müsait iki mü'min olarak bu işe başlamalıdırlar. Büluğ çağından sonraki her yaş, evlenmek için uygun yaştır. Şu kadar ki gerek erkek ve gerekse kadının yaşı geldiği hâlde rüşdü olgunlaşmamış olabilir. Bir ev, bir eş idare edemeyecek zafiyet içinde olabilir. Bu durumda evlenme kararı kişinin velisi tarafından verilmelidir.

2- Eş arayışı ve bulunan eş adayı ile görüşme süreci kesinlikle duygusallıktan arındırılmalıdır. Evet, evlilik bir sevgi seli ile yürür ama görüşme ve sonuçları, ehil olanlarla istişare ederek, istihare yaparak, acele etmeyerek duygusallığı mümkün olan en alt sınıra indirmek gerekir.

3- Evlilik arayışından itibaren zıfafa kadar olan süreçte ebeveyni hiçbir şekilde dışlamamak bereketin kaynağıdır. Onların rızası ve tecrübeleri iyi bir kaynak olarak korunmalıdır.

4- Gerek kadın gerek erkek tarafı, bedenlerine eş aramalıdırlar. Hırslarına ve tamahlarına eş arayanların evlilikleri uzun süreli olmayabilir. Bedene eş aramakla hırs ve tamaha eş aramak arasındaki en bariz fark mobilya ve ev eşyasında, düğün tarzında ortaya çıkar. Uygun bir eş adayını sunta ve boya eksiğinden ötürü dışlamak bunun en iyi göstergesidir. Eşler birbirlerini beğenmişlerse, bu beğenme de istişare ve istihare ile tekit edilmiş ise en değerli mobilya ve en pahalı düğün bile ona bir katkı getiremiyor olmalıdır. İşin gerçeği budur.

5- Her iki taraf da dini hassasiyetlerin suistimal edilmesine karşı basiretli davranmalıdır. Mehir bile istemeyen bir samimiyetin suistimal edilmediğini test etmek gerekir.

6- Eş adayları, birbirlerine ileride sorun olabilecek özel hâllerini mesela geçirdikleri ameliyatlara ve kalıcı hastalıklarını muhakkak söylemelidirler. Çok özel durumlar söz konusu ise bu, nikâh akdi esnasında da konuşulmalı ve herkesin kabulü aranmalıdır.

7- Eş adayları ekonomik refah seviyesi açısından hangi düzeyde bir hayat tarzı üzerinde anlaştıklarını konuşmalıdırlar.

8- Eş adayları kesinlikle birbirlerini görmeli ve beğenmelidirler. Tavsiye üzerine kurulan, göz zevkinin tatmin olmadığı bir evlilik Sünnet'e de aykırıdır.

9- Aynı cemaatten, aynı tarikattan olma gibi sebepler üzerine evlilik inşa edilemez. Kesinlikle bedenlerin uyuşmasını sağlamak gerekmektedir. Eğer bedenler ve beyinler uyuşmuş ise aynı cemaatten, aynı yöreden olma gibi nedenler takviye edici rolünde olabilir. Babaların, annelerin arkadaşlığı gibi nedenler bu meselede su köpüğü düzeyindedir.

10- Eş adaylarının görüşmeleri aylarca sürmemelidir. Halvet olmayacak bir ortamda, ileri derecedeki konuların bulunmadığı şeyleri görüşmelidirler. Bu görüşmelerde boş vaatler vermemeli, görüştükleri konuların özetini istişare ettikleri şahıslarla istişare etmeli, sonrasında onay vermelidirler.

11- Nikâhın zıfaftan çok önce kıyılması, kadının aleyhine bir durumdur. Daha rahat görüşmeyi sağlama gibi uçuk bir gerekçe üzerine oturtulan nikâh, kadının zulüm görmesine neden olabilir. Caiz olup olmadığından önce akıllıca olup olmadığına bakmak gerekir. Nikâh, zıfaftan bir iki gün önce olmalıdır. Nikâhtan önceki durumda da her iki tarafın birbirine “iki yabancı” pozisyonunda oldukları unutulmamalıdır.

12- Nişan ve nikâh arasındaki süre, bir-iki hafta gibi dar bir zaman da olmamalı, aylarca süren uzun bir zaman da olmamalıdır. Tanışma, muhtemel sorunları tespit etme gibi sonuçlar için yeterli bir zaman tayin edilmeli ve buna uyulmalıdır.

13- Gerek nişan esnasında gerek sonraki dönemlerde ailelerin birbirlerine verdikleri hediyeler, takılar ve benzeri eşyaların durumu netleştirilmelidir. Bu eşyaların emanet mi yoksa hediye mi olduğu belirlenmeli, muhtemel bir ayrılıkta o eşyanın sorun olmasına mani olunmalıdır.

14- Ev eşyasında kadının talepleri ağırlıkta olan bir uygulama yapılmalıdır. İsrafa, kör taklide ve lükse kaçmayan talepler saygıyla karşılanmalıdır.

15- Nikâh öncesinde ileriki hayata dair ayrıntılar görüşülürken şu üç konu asla görüşülmeye bile alınmamalıdır: Cima, çocuk sayısı ve erkeğin bir puan önde olması. Bu üç konunun görüşülmesi bile İslamiliğin zedelenmesine neden olur. Müslüman bir aile sınırsız ve tartışmasız bir yatak odası ilişkisi üzerine kurulur. Çocuğu aile yapmaz, Allah yaratır. Aile de Allah Teâlâ'nın yaratmasına vesile olmaktan mutlu olur. Erkek, Allah'ın verdiği bir hak olarak evin emredeni olur. Emretmenin gereğini de Allah'a hesap olarak verir.

16- Bir evin tek erkeği olmak gibi özel durumu olanlar ebeveynleri ile yaşayacaklarsa bunu hanım adayına izah etmelidirler. Tavsiye edilen, bir evde iki ailenin olmamasıdır. Hanım adayının böyle bir talebe “Hayır!” demesi, Allah’ın ona verdiği bir haktır. Kimse onu, bu hakkını kullandığı için ayıplayamaz. Kabul etmesi hâlinde bu kabulün duygusal bir karar olup olmadığı, onun büyükleri tarafından iyi tahlil edilmelidir. Önce söz verip sonra da sözün altında kalmak mü’mince bir tavır değildir.

17- Erkeğin ebeveynlik görevleri, erkeğin kendi görevidir. Rızası dışında bu görevleri eşine yükleyemez.

18- Mehir, kadının şer’i bir hakkıdır. Mehrin ne kadar ve nasıl olacağına kadın karar vermelidir. Nikâhtan önce mehrin ayrıntıları konuşulmalıdır. Erkek tarafından şu veya bu taleplerde bulunulduktan sonra bir de nikâh akdi esnasında mehir konuşulması yerine, ilk anda mehir olarak istenecekler konuşulup karara bağlanmalıdır.

19- Evlenme yoluna girenler, duayı ihmal etmemelidirler. Bir yandan esbaba tevessül ederken bir yandan da muvaffakiyet için hususi dua etmelidirler.

20- Yakın akraba evliliğinin ilke olarak yararlı/zararlı değerlendirilmesi yerine şahsın kendi özel durumuna göre karar vermesi icap eder. Bu da ancak istişare ile sonuçlandırılabilir bir karar olmalıdır.

21- Eş adaylarının kültür farklılıkları da dikkate alınmalıdır. Duygusallığın ve diğer etkenlerin kapatamayacağı düzeyde bir fark, yıllarca sorunlu bir aile ortamına zemin hazırlayabilir. Tahsil durumu da gözden kaçırılmamalıdır. Bilhassa yüksek tahsilli hanımların, erkeklerin beklentilerine cevap vermede ya da onların erkeklerden beklentilerinin karşılık bulmasında sorunlar olabilmektedir. Eğer erkeğin aradaki farkı kabullenmesini gerektirecek özel bir durumu yoksa erkek, yüksek tahsilli bir bayanla evlenmeyi tercih etmemelidir.

22- Tesettürlü olmak, hafız olmak, Arapça biliyor olmak, tarikat erbabı olmak iyi bir eş adayı olmak demek değildir. Bu vasıflar, kişinin iyi hâlini gösteriyor olabilir ama sadece bu vasıflara bakmak karakterin anlaşılmasına yardımcı olmaz. O nedenle hafız olanı, Arapça bilen, tarikat erbabı olanı tercihe daha şayan görmenin ötesinde kör bir teslimiyete yanaşmamalıyız.

23- İyi bir hanımefendinin en muhtaç olduğu bilgi; sırasıyla Fıkıh bilgisi, eşlik-annelik bilgisidir. Bir de kadın sabırlı biri ise SALİHA KADIN olma özelliğine en yakın noktada bulunuyor demektir.

24- Evlilik sürecinin işletilmesinde yöresel örflere kilitlenmek, zaman ve heyecan israfından başka bir şey değildir. Örfleri tamamen yok saymamakla beraber makul olanlarına itibar edilebilir.

25- Nişan sonrasındaki dönemde erkek ve kadın, kendisini evliliğe hazırlamalıdır. Bu hazırlık mobilya ve ticaret üzerinden değil, ruh ve heyecan üzerinden olmalıdır. Müfsit fikirli insanlarla istişare yapılmamalı, gezip tozma yerine dua ve tefekkürle derinleşmeye çalışılmalıdır.

26- Evlilik kararında ve bu kararın uygulamasında anne-babalar dışlanmamalı, onlara dışlanmışlık hissi verilmemelidir. Paraları vardır veya yoktur, asıl onlar değerlidir ve duaları paralarından daha önemlidir.

27- Düğün günü kararı, kadın tarafının tercihinə göre belirlenmelidir.

28- Düğün sadece bir ilandır, iki adayın helal yolla bir araya geldiklerinin tescil edilmesine “düğün” denir. Sünnet’e uygun bir düğünde:

İsraf yoktur. (Bir günlüğüne giyilecek elbise, takı ve benzeri taklitler)

Abartı yoktur.

Gösteriş yoktur.

İhtilat (erkek-kadın karışıklığı) yoktur.

Müzik yoktur.

Neşesizlik, cihat marşları, şehadet davetiyeleri yoktur.

Namaz kaçırmak yoktur.

Gelini erkeklerin ortasına çıkarmak, fotoğraf çektiirmek yoktur.

Bunun aksine:

Tebrik ve dua vardır.

Neşe vardır.

Dilenciliğe ve ihaleye dönüşmeyen bir destek olma, yardım etme vardır.

29- Düğün öncesinde ve sonrasında, yakın akraba ve arkadaş sululuğu bize göre değildir. Damadı dövmek, nimetleri eğlence meselesi hâline getirmek, yoğurt dökmek ve benzerleri bize göre şeyler değildir.

30- Düğün öncesinde ve sonrasında hanımların/erkeklerin kendi aralarında yatak odasına ait meseleleri konuşup yüz kızartacak sözler sarf etmeleri ahlaksızlıktır. Mahremiyet sınırlarını aşan hiçbir şeyi kabul edemeyiz.

31- Gerek hanım gerek erkek bir ilmihâl kitabından evliliğin ilk günlerini, cimayı okumalıdır. Birbirlerinin haklarına, görevlerine vâkıf olmalıdırlar.

32- Her iki tarafın da değerli gördüğü bir kişinin ziyaretinde bulunulup ondan tavsiyeler alınmalı ve o tavsiyelere önem verilmelidir.

33- Nikâh akdi esnasında susmak değil konuşmak doğru olandır. Usulen, âdet yerini bulsun diye nikâh akdi yapılmaz. Herkes aleni konuşmalı, içindekini dökmeli, şahitler de olan ve söylenen her şeye şahit olmalıdırlar.

34- Erkek ve kadın, nikâh akdinden sonra şunu bilmelidirler: Yıllarca sürececek bir SABIR TÜNELİ YOLCULUĞUna çıkmıştır. Sabrı kaybeden her şeyi kaybedecektir.

35- Nikâhlanıp bir eve kapananlar, evlerini maddi ve manevi bütün mikroplardan korumalıdırlar. Taklitten kaçınmalıdırlar. Orayı cennet yapmasını bilmelidirler ama cennetin de pek ucuz olmayacağını unutmadan!

Evlilik budur.

Evlilik cihattır.

Evlilik cennete giden yoldur.

Evlilik dinin yarısıdır.

Evlilik Peygamber aleyhisselamın yoludur.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Hicri üçüncü asırda Nişabur'da yaşayan Yahya bin Muhammed bin Yahya, babası ile ilgili bir hatırasını şu şekilde anlatıyor:

-Çok sıcak bir yaz gününde, öğlen saatlerinde babamın yanına girdim. Babam kütüphanesinde idi. Öğlen vaktinde önündeki kandil yanıyordu. Dedim ki:

“Babacığım, namaz vakti geldi. Hem bu saatte kandili neden yakıyorsun? Biraz dinlensen!”

Bana dedi ki: “Yavrum!

Ben Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ashâbı ve tâbiûnla beraberken mi bana bunları söylüyorsun?” (Tarih-ı Dimaşk, 73/272)

Ders: Destan gibi bir olay anlatıyor bu insan.

Oğul, babayı namaza çağırmak için odasına girmiş. O dönemde babanın evde “kütüphane”si var. Baba, belli ki gece boyu çalışmış. Çünkü kandili yanıyor. Sabah olmuş, sabah olduğunu anlamamış. Öğlen olmuş, öğlen vakti olduğunu anlamamış. Çünkü kandil hâlâ yanıyor. Bir âlimin yanan kandili israf etmesi mümkün değil. Oğlu da ona şaşırmış zaten.

Oğul, babayı namaza davet ederken biraz kendisine bakmasını rica ediyor. Cevap ise kandilin neden gün ortası yandığını açıklıyor:

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ashâbı ve tâbiûnla beraber olmak!

Kitap okurken kitabın muhtevasına dalıp gün ortasına kadar kendinden geçmiş, geceyi okumakla geçirmiş bir baba ve oğlu... Elektrik yok, bilgisayar yok ama aşk var! İlme geceleri, gündüzleri feda edecek bir aşk...

Bu babanın örneği ile TV başında ömür geçiren babanın örneği aynı değildir şüphesiz. Nitekim kandili gün ortası yakan bu kişi için tarih kitapları “zamanının imamı” ifadesini kullanıyor. Oğlu için de “zamanının imamı” ifadesi kullanılmıştır.

Ailemizde umudumuz olan yavrularımıza ne gösteriyoruz, ne bekliyoruz onlardan?

Bu muhasebeden kaçmanın yararı yoktur.

Aile İçin Unutulmuş Kurallar

Yaşadığımız hayatta bize etki eden ve etkisi en ince ayrıntılarına kadar hissedilen kurallar, ne yazık ki kanunla konmuş kurallardan ziyade göz göre göre üzerimize konmuş kanun dışı kurallardır. Kanunlar bize rağmen kurallar koyuyor olsa da kanuna karşı şu veya bu hileye tevessül edebiliyorken; çevrenin, medyanın ve kültürün ailemize sokuşturduğu kurallara karşı dilimizin de elimizin de kilitlenmiş olması ne gariptir.

Allah'tan inmiş ayet gibi algılanan örfler, çevresel ve kültürel kurallar bizi bizden uzaklaştırabilmektedir. Çocuklarımızın üzerindeki emellerimizi yönlendiren bu kuralların yatak odalarımıza kadar tesir ettiğini inkâr edemeyiz. Allah'ın adı ile nikâhlanan iki mü'min insanın, yan binadaki komşularının gözle görülmeyen etkisi ile birbirlerine bakmaları makul olamaz. Kadınların erkekler hakkındaki peşin kanaatleri, erkeklerin de “kadın” dendiğinde akıllarına ilk gelen peşin fikirleri bile bu hakikati izah etmek için yeterlidir. Çevrenin, komşuluğun, örften oluşan kültürün ailemizi bu kadar etkilemesi bir yandan bizi başkalarına göre yaşamaya mahkûm ederken bir yandan da üzerimizde izlenmesi gereken Şeriat'ımıza dair kuralları ikinci plana itmeye neden olmaktadır.

En basit örneklerden yola çıkıldığında bile ailenin gündemine alındığı takdirde hiçbir fayda sağlamayacak konuların, dünya ve ahireti doğrudan ilgilendiren meseleler düzeyinde önemsendiğini söyleyebiliriz. Her aile için farklılık gösteren örnekler bulunabileceği gibi hepimizi kuşatmış olan örnekler de bulunmaktadır. Doğan her çocuğun doktor olması temennisi, bunun çok açık örneklerinden biridir. Âdeti, doktor olmak için hiçbir özel yetenek gerekmediği ve beyaz bir önlük bulanın bir dal seçip o dalda uzmanlık yapılabileceği vehmedilmektedir. Doktorluk veya benzeri bir meslek için, “aile ideali” durumuna gelmiş ve gereğinden fazla abarttığımız bütün değerler için bu hatadan söz etmemiz mümkündür. Allah'ın Rezzak olduğuna iman eden mü'min bir aile fertlerinin, çocuklarının “memur” olması için gösterdikleri titizlik veya kız ve erkek çocuklarının memur olmasını onların miracı gibi gören anlayış ne ile izah edilebilir?^[9]

Bütün bunlar, bizden olmayan değerlerin ailemize sızdığını ve sızan her yabancı değerın bizde bulunması gereken değerlerden birini dışladığını göstermektedir. Mukaddesâtımızın ihmalı bizim için birinci derecede endişe konusudur. Mukaddesâtımızın ihmaline seyirci kalınırken ailenin doğal

varlıkları olan anne ve babalar da ihmallerinin sonucu olarak kendileri de ihmal edilebilmektedirler. Memurluk veya benzeri bir beklenti uğruna evlerinde evlat hasreti ile geçirdikleri yıllar boyunca ayıplayabilecekleri bir muhatap da bulamamaktadırlar. Baba babalığını, anne de anneliğini hazmetmeden çocuklarını ithal beklentilere feda edebilmektedirler. Bunun bir sorgulamasını yapmaları da zordur çünkü böyle bir ortamı oluşturan kültür, soruşturmaya kapıları kapatmıştır. Herkes, anneliğini/babalığını bu hasretle geçirmeye âdeta mecburdur. İthal gayeler gerçekleşsin de gerisi ne olursa olsun! Geline nokta maalesef budur.

Müslüman aile, kitap sayfalarına defnedilmiş ilkeler üzerine kurulu bir aile değildir. Ahlak ve ailemize dair benzer ilkelerimiz, kitaplarımızda yazan ama evlerimizde gözle görülemeyen şeyler olduklarında ailemizin doğallığını yitirdiğini hiç çekinmeden söyleyebiliriz. Bilerek veya bilmeyerek içine düştüğümüz, bize ait olmayan bu değerlerle yaşama sıkıntımıza son vermeye mecburuz. Bize ait olan değerleri yeniden canlandırarak doğallığımıza dönebiliriz. İnsanların “organik domates” temennilerinden önce ailenin organikleşmesi gereklidir! Organik bir aile hayatı gerçekleşmeden tarımı da şehirleri de tabiileştirmemiz asla kolay olmayacaktır.

Aşağıdaki örnekler, ailemizin üzerinde yürümesi gereken ilkelerin tamamı değildir. Sadece birkaç örnek olarak buraya alınmıştır. Bunların üzerinden hareket ederek neyi kaybettiğimizi ve asıl aramamız gerekenlerin ne olduğunu düşünme fırsatı bulabiliriz.

Sofrada Kim Var?

Mü'min insanlarız. Ailemiz de mü'min aile. Elhamdülillah... En büyük nimet olan iman nimeti ile yaşıyoruz.

İmanın da kilisede papazın huzurundaki bir itiraf olmadığını, nefeslere bile şekil verecek bir tarzı benimsemek olduğunu biliyoruz. Evimizdeki oturma odasında, mutfakta, eve girerken karşımıza çıkan ilk duvarda bile imanımızın izlenebilir olması gerekmektedir. Evimize giren misafirimizin, bizimle bir bardak çay içenin kimliği çok önemlidir. Çocuklarımızın kiminle çay içtiğimizi izlemeleri en az, caminin imamından dinlerini öğrenmeleri için onları derse göndermemiz kadar önemlidir. En az bu kadar önemlidir. Bir kız çocuğuna en büyük âlimlerden birinin ders vermesi kadar etkili bir görüntü, o kızımızın annesinin çay içmek için oturduğu bir arkadaşı ile verdiği görüntüdür. Kızına tesettür telkin eden bir annenin çay

içtiği arkadaşının tesettürsüz olması bir eğitim tarzı olarak çok etkilidir. Bu etki de cami imamının etkisinden daha üstündür.

İşte bu gerçeğe Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz işaret etmekte ve bize bir kural koymaktadır:

“Mü’minden başkası ile arkadaşlık etme!

Yemeğini takva sahibi olandan başkası yemesin!” (Tirmizî, Zühd, 56/2395; Ebu Davud, 4832)

Evimizdeki sofraya oturana bile kimlik testi yapmamız gerektiğini anlayabiliriz bundan. Sofralarımız içimizin açıldığı, birbirimizle daha rahat konuşabildiğimiz duygusal noktalarımız olarak gevşememizin uygun olmayacağı yerlerdir. Evdeki soframızda da piknikte çimenler üzerine kurduğumuz sofrada da durum budur.

İkinci bir mü’min çizgisi:

“Kimse, misafiri için altından kalkamayacağı sıkıntıya girmesin!” (Şuabu’l-İman, 9154)

Yüzde yüz doğal bir hayatın akışı içinde göklerin sesidir bu.

Doğal ailenin doğal misafiri! Lokantacı yarışı için değil mü’min bir kardeşle sıcak bir çorba içmek için kurulmuş sofraya ve o sofrada yenilenler şifadır. Sofranın döküntülerinde bile bereket vardır. Dostluğun ve muhabbetin kaynağı bir sofradır o sofraya.

Doğal bir hayata davet eden bir dinimiz var. Bir yandan *“Allah’a ve ahiret gününe iman eden, misafirine ikram etsin!”* diye emrediyor, bir yandan da *“Kimse, misafiri için altından kalkamayacağı sıkıntıya girmesin!”* diyor. Gaye en iyi yemek yarışı, en cömert aile reklamı olmayınca şu iki çizginin ortasında yol almamız istenmektedir: Misafire ikram dindendir ve gösterişe girme, doğal ol!

Tabağın tabak üstüne konduğu, boyalarla süslenmiş, mideye zarar cebe israf yemeklerin hazırlandığı ve misafire sunulduğu şu sofralarda ne kadar suni bir hayat yaşıyoruz, ne kadar! Şu güzel tarhana çorbasının büyük bir tasta kaşıklığı, kaşıkların da ağaçtan olduğu sofralarda ne muhabbetler varmış! Bizden olmayan kültürler bize meğerki neler katmış, ne güzelliklerimizi soyup almış bizden!

Bu yemek meselesi sadece bir örnektir.

Damlalardan Göl Yapacaksınız!

Dini kimliğimiz, dünyevi emellerimiz bizim beklentilerimiz gibi gerçekleşmeyecektir şüphesiz. Çok şey istemekle az şeyi

değerlendirebilmek arasında bir mücadele yürütmeliyiz. Uçuk hedefler arasında stresle savaşıarak kendini yok eden insanlar yanılmaktadırlar. Dini hayatımızda bile uçuk olmamak zorundayız. İyi bir örnek olması bakımından Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şu hadisini, evimizdeki panomuza asabiliriz. Asmakla da yetinmeyip bu uyarının neresinde bulunduğumuzu sık sık test edebiliriz. Böylece, nebevi bir destekle ailemizin doğallaşması sürecini hareketli duruma getirebiliriz.

“Doğru yolda olun. Aşırı gitmeyin. Gündüzü değerlendirin, geceyi değerlendirin. Dengeli olun ki gayenize eresiniz.” (Buhârî, Rikak, 18/6463)

Günlük dille bu hadisi şöyle açıklayabiliriz:

Bir kere; yolunuz mü'min yolu olsun, kimsenin ideolojisini kendinize esas almayın.

İstişare ederek, tecrübelerinizi kullanarak gücünüzü bilin ve aşırı gitmeyin.

Zamanı iyi kullanın, gündüz fırsatı olan gündüzü, gece fırsat bulan da geceyi değerlendirsin.

Dünya ve ahiret arasında dengeli iş yapın. Ahireti unutmayın, dünyayı ihmal etmeyin. İnsan olarak kaldıramayacağınız şeylerin altına girmeyin.

İşte, doğal ailenin fertleri için yaşama kılavuzu...

Anne, Baba; Taşları Bağlama!

Önce şu Peygamber sözüne dikkat kesilelim:

“Birbirini sevenler için nikâhtan başka çare yoktur.” (İbni Mâce, Nikâh, 1/1847)

Nikâh, dünya ve ahretin harap edilmemesi için tek çaredir. Allah adına konuşan makam, bir erkeğin veya kızın karşı cinse aklı takıldıktan sonra ikisini nikâhla birleştirmenin dışında doğal bir yöntem bulunamayacağını söylemektedir. Hiçbir sosyoloji kuralı veya psikolojik tespit bizi başka bir şeye inandıramaz. Nikâh tek çaredir, gerisi afettir.

Şu Uçuruma Bakar mısınız?

- Gençlerin ergenliği her sene biraz daha erken gerçekleşmektedir. Neredeyse çocuklar, on yaşında evlenebilecek duruma gelmektedirler. Kullanılan gıdalar, bizi esir eden haram bilmez kültür bunu kışkırtmaktadır.

- Evlenmeye hazır duruma gelmiş gençlerin evlenmelerinin uygun bulunduğu yaş ise sürekli ileri taşınmaktadır. Bir yandan yaş ileri taşınırken

bir yandan da evlenmenin önüne gereksiz engeller konmaktadır. İş, okul, çevre gibi taşları bağlayan mantığın ürünü engeller...

Bu ne demektir? Köpekleri salıp taşları bağlamaktan başka ne ile izah edebiliriz bunu? Anne-babalar, doğal bir aile olmak istiyorlarsa bunu bir kere daha düşünsünler. Şeytan bütün köpeklerini salmış durumdadır. Okullar, sokaklar, internet, TV, arkadaş, çevre, marketler, alışveriş merkezleri... Her yer salınmış köpek gibi... Kalbinde biraz iman bulunan bir genç, eline bir taş alıp önündeki köpeği kovalayacak olsa tutabileceği her taş bağlanmış. Okulu, işi, aş, maaşı, arabası... Hepsi engel! Okul bitmeden, iş bulmadan, araba taksidine girmeden, ebedî kalınacakmış gibi bir ev almadan evlenmek mümkün değil! Hele hele bir kızın veya erkeğin eline haram bir şekilde dokunmadan evlenmek mi, nerede?

Suni ailelerin gündemi idi bu, ne yazık ki sunilik, doğal ambalajında sunuluyor!

Yüzde Yüz Rahatlık Sıkıntısıdır

Çocuklarımızın hiçbir sıkıntı görmeden yetişmeleri, Anadolu deyiimiyle ellerinin sıcak sudan soğuk suya değmemiş olması onlar için bir iyilik değildir. Bu, ilerleyen yaşına rağmen büyümemiş çocuk demektir. Çocuk sahibi olduğunda bile çocukluğu geçmemiş insan modelidir bu. Çocuklarımızın sıkıntılar yaşaması, çileye alışması da bir nimettir. Anne-babalar, çocuklarının rahat içinde olmalarını elbette isteyeceklerdir. Bu istek anne-baba olmanın özünde vardır ama hiçbir anne-baba, çocuğuna ebedî bir rahatlık temin edemez. Çocuk, sıkıntılarla karşılaştığında anne-babasının kendisine iyilik adı ile eziyet ettiğini anlayacaktır. Gerçekçi olmak zorundayız.

Çocuklarımıza doğal gazla ısınılmayan, odun veya kömür sobasının yakıldığı yerleri göstermeli hatta çocuklarımızın orada bir süre yaşamalarını sağlamalıyız. En çok kullandığımız sütün bile petrolden yapıldığını ya da ağaçtan elde edildiğini zannedecek kadar tabiat konusunda cahil bir nesle karşı acilen tedbir almalıyız. Çocuklarımız eşya taşımayı, bulaşık yıkamayı, sökük dikmeyi, ayakkabı tamir etmeyi bilsinler. Bu, hayatın tabii yaşanmasının gereğidir. Makine çağında yaşıyoruz diye makineleşmek zorunda değiliz!

Mektup Diliyle / Eşile Sürekli Tartışan Sonra Pişman Olan Müslüman'a

Selamünaleyküm,

Yaşınız ve çocuğunuzun olmama nedeni hakkında yazmamışsınız. İkisinin de cevabımıza etkisi vardır. Yaşınız yirmi beşin altında ise bunları size yazmamış sayın beni. Siz o durumda bir tür çocukluk yaşıyorsunuz demektir. Büyüyünce her şey düzelir, sabredin. Yaşınız yirmi beşin üstünde ise şu sözlerime kulak verin:

1- Çocuğunuzun olması eşiniz için iyi bir eğitimidir. Eşiniz Allah'tan korkan biri ise yani iman ehli ise yaptıklarını zevk alarak yapmıyordur. Nefsine hâkim olamadığı için yapıyordur. Bu da çocukla beraber düzelme ihtimali çok yüksek bir sıkıntıdır.

2- “Sizin onu sevdiğiniz, onun da sizi sevdiği bir nikâh bağında bu sıkıntıların olmaması gerekir.” diyemeyiz ama bu sıkıntıların sizi bu kadar üzmemesi gerektiğini söyleyebiliriz. Biraz da sizin idare eksikliğinizi dikkate almalısınız. Gerektiğinde suratı asık olmayı da zulme kaymamak şartıyla becermelisiniz.

3- Yatak odasını kullanma durumunuz sizin için çok önemlidir. Bu hususta şöyle bir program izleyebilirsiniz: Eşinizin aybaşı olmadığı dönemlerde en az haftada iki kere, ortalama ise üç-dört kere, her biri bir saate yakın sürecek bir cinsel beraberlik düzeyine gelmelisiniz. Bir temizlik döneminde -ki ortalama yirmi gündür- eşinizle on beraberlik sağlayamamanız sizin yaşınızdakiler için sorun nedeni olabilir. Bir hususu tekrar vurgulayayım. Sizin için bir yatak beraberliği, ön hazırlıkları ve ısınmaları ile beraber kırk beş dakikadan az olmamalıdır. Bir saat idealdir. Eşiniz ve siz tam bir doyum sağlamalısınız. Eşinizin aybaşı durumlarında ise onu kesinlikle gergin olabileceği zamanlar olarak rahat bırakmanız gerekir. Bir kulağınızı ve bir gözünüzü yok sayın. Her dediğine her yaptığına dikkat etmeyin. Yüzeysel özürler beyan edin, bazı dediklerine göre kendinizi değiştirin. Kul köle olmayın ama sıkıntılı bir insanın sıkıntısını da yok saymayın. Eğer eşinizin aybaşı hâli beş günden fazla sürüyorsa mesela on güne yakın ise büyük ihtimalle siz her ayın 1/3'ünü gergin bir insanla yaşamak durumunda kalıyorsunuz. Ona göre dikkat edeceksiniz. Aybaşı durumunda iken eşinizi helal olan bütün yönlerle değerlendirin. O da sizi değerlendirsın. Onu aybaşı zamanlarında bir kenara atmış gibi olmayın.

4- Eşinizin zevklerini ve hobilerini tespit edin. Mesela güzel yazı yeteneği varsa onu değerlendirmesini sağlayın. El işi kurslarını denesin. Aşçılık kursunu denesin. Bu denemeler sizin için çok önemli olacaktır.

5- Kendi evinizin dışında farklı evleri ailece görmenizin de çok yararı olur. Sorunlu aileler, onu da sizi de etkiler. İyi durumdaki aileler de etki edebilir.

6- Bu durumunuzu mümkün olduğu kadar etrafa yaymayın. Kaç kişi sizi bu şekilde biliyorsa her bilen sayısı kadar düzelme oranınız azalabilir. Kol kırılın, yen içinde kalsın.

7- Bu programı uygulamanıza rağmen bir yıl içinde düzelme emareleri görmezseniz, meseleyi aile meclisi diyebileceğiniz büyüklerinize açın. Onların önerilerine kulak verin.

8- Kendinizi de düzeltme yollarını zorlamanız gerekiyor. Anlattıklarınıza göre siz de böyle bir eşi hak ediyor gibisiniz. Çevrenizi yeniden kurmaya çalışın, salih arkadaş çevresi kurun. Gerekiyorsa semt değiştirin. TV'ye sınır ve kural koyun. En azından izlediğiniz kanalları değiştirin. Çok dua edin. Haftanın bir-iki günü de olsa bir camide cemaatle namaz kılmaya devam edin. Allah yardımcınız olsun. İyi haberlerinizi bekleriz.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Tâbiûn büyüklerinden Said bin Müseyyeb, çocukların okuduğu bir mektebe uğradığında: “Bizden sonra insanlar bunlardır.” derdi. (İbni Sa’d, Tabakât, 5/141)

Sahabiden Abdullah bin Amr radiyallahu anhüma, Kâ’be’de tavaf etmişti. Kâ’be’nin arkasında da bir ders halkası vardı. Tavafı bittikten sonra halkaya yanaştı. Çocukların bu halkanın gerisinde kaldığını görünce dedi ki: “Bu çocukları neden dışarıda tutmuşsunuz? Böyle yapmayın. Onlara yer açın, yaklaştırın, onlara hadisi anlatın. Bugün onlar küçüktürler ama çok geçmez başkalarının büyükleri olacaklar. Biz de küçüktük, sonra başkalarının büyükleri olduk.” (Beyhakî, el-Medhal, 2/154)

Said bin Rahme diyor ki:

“Abdullah bin Mübarek’in ders meclisine katılmak için geceden giderdim. Beraberimde yaşlıtlarım da bulunurdu, beni kimse geçemezdi. Onunla beraber büyükler de gelirlerdi. Bir gün ona dediler ki: ‘Bu çocuklar hep önümüze geçiyor.’ Bunun üzerine şöyle cevap verdi: ‘Benim için bunlar sizden daha değerlidir. Siz ne kadar daha yaşayacaksınız? İnşallah bunların ömrü olur yaşarlar!’ O meclise katılanlardan benden başkası kalmadı şimdi.” (El-Hatîb, el-Cami’, 1/312)

Ders: Ailemizin, doğallığı engelleyen en önemli sorunlarından biri çocuklarımızı sürekli çocuk olarak görme hastalığımızdır. Onları yarının büyükleri olarak göremiyor olmamız önemli bir sorundur. Çocuklarımız da ‘çocuk olarak görülmeyi’ işlerine geldikçe kullanmaktadır. Evlendiklerinde bile onlara çocuk muamelesi yapılması, ümmetin kendi geleceğini kendi eli ile çocuk bırakması olarak sonuçlanmaktadır. Çocuklara merhametli davranmakla onları büyük işlere ve büyük günlere hazırlamak arasında net bir çizgi bulunmalıdır. Bilhassa anne-baba arasında sürtüşmeli konular bulunduğu onlardan biri çocuğu sahiplenip kendine meylettirmek için şımartırken bu hata çok daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Çocuklara merhamet etmek elbette şarttır. Merhametten sıkıntı üretmek ise hatadır. Çocukları büyük yetiştirmek istiyorsak onlara büyük muamelesi yapmak zorundayız.

Bak, Gör, İkna Ol ve Teklif Et/Teklif Kabul Et!

Ailenin esası ve nikâhın iki tarafı olan erkek ve kadın; birbirlerini tanıyan, aradığını bulduğuna ikna olmuş kimseler olarak nikâhlanmayı kabul etmelidirler. Anne-baba veya üçüncü şahısların uygun görüyor olmasının, nikâh gibi ağır bir sözleşmeye “Evet!” demek için yeterli olmadığı bir zamanda yaşadığımızı düşünüyoruz. Babalarımızın böyle evlenmiş olmalarını ne yazık ki örnek kabul edemeyeceğiz. Babalarımızın zamanı, -hatta zamanı bir kenara bırakalım- hayata dair beklentileri bugün efsane olup uçmuştur. Bir erkeğin kadını olmayı onur kabul eden nesil gitmiştir. Onlardan önce de bir erkekle nikâhlanarak cennete girmek için mükemmel bir iş yaptığına iman eden o mübarek nesil de gitmişti zaten. O anlayışta bir insan sadece kitaplarda vardır. Erkeğe hizmet etmeyi ibadet gibi telakki eden kadınlar, uçup cennetlerine gittiler. Şimdiki nesil, evlenmeyi bir insan hakkı olarak görmektedir. İki iş adamının ortak bir fabrika kurması düzeyinde bile olmayan basit bir ortaklık şeklindeki evliliklerin sahiplerinin, Allah’tan beklenecek şeyleri eş adaylarından bekleyedurdıkları karma bir hayat tarzı bizi alabora etmiş durumdadır.

Evlenmeden önce “eşimden boşanınca” diye hesaplar yapan ucube bir nesil üzerinden ibadetleştirilmiş bir evlilik hesabı yapmak zorunda kaldık. Bu nedenle de kendimizi aldattığımız garip temenniler yerine oturup kendi realitemize uygun bir evlilik düzeni oluşturmalıyız. Allah’ın Şeriat’ının sınırları içinde olduktan sonra bazı yeniliklere müsamaha ile bakmamızda sakınca olmasa gerek. Aksi takdirde o, “Bildiği Kur’an surelerini bana öğretsin, kocam olsun.” diyen mübarek kadınların yazdıkları destanlarla avunup ömür tüketeceğiz. Onların yaptıkları doğru mu idi yanlış mı idi diye tartışırken bizim, ne doğru ne eğri bir ailemiz de olmayacak her hâlde!

Biz, kendi durumumuza uygun ama Allah’ın Şeriat’ına göre tasarlanmış yeni bir tarz oluşturacağız. Meselemiz budur. Bunu en erken uygulayabileceğimiz alan da yeni evleneceklerin birbirlerini tanıyarak, anlayarak evlenmeleri olabilir.

Ensarın Gözleri

Evlilik öncesi tanışma ve anlaşmaya dair çok önemli bir ipucu veren hadislerden birini Ebu Hureyre radiyallahu anh nakletmektedir.

Bir adam Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gelerek ensardan bir kadınla evlendiğini söyleyince ona buyurmuş ki: “Baktın mı ona?” O da: “Hayır!” diye cevap verince onu şöyle ikaz etmiş: “Git, bak! Ensarın gözü farklıdır.” (Müslim, 1424)

Bu hadiste gayet ince çizgilerin çizildiğini görüyoruz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ashabının sadece namaz kıldırın imamı değildi. Onların evlenmeleri ile evliliklerinin en hassas yönleri ile de alakadar oluyordu. Bu olayda da anlaşılan muhacirlerden biri ensardan bir kadınla evlenmek istemektedir. Ensardan olanların göz yapısı büyüklük ve renk açısından farklı idi. Mekkelilerin göz yapısına göre farklı duran bu göz yapısının aile saadetine etki ihtimali bile Peygamber aleyhisselamın evlenmek istediğini söyleyen kişiye gidip tekrar incelemesini emretmesine neden olmuştur. Hangi ayrıntılara dikkat edilmesi gerekeceğine dair önemli bir işaret olarak bu hadisi ele alabiliriz.

Şüphesiz bu hadisten yola çıkarak evlenecek olanların göz rengi testi yaptırmalarını isteme gibi bir uçuk talep içinde olamayız. Buradaki örnekte iki yöre insanı arasında bakıp görmede zevk farklılığının etkisine dikkat çekilmektedir. Bizim için uygulandığında bu durum kültürlerin, yöresel yaşam tarzlarının etkisine dikkat edilmesi açısından ele alınması yeterlidir. [10]

Ashaptan Muğire bin Şube radiyallahu anha dair bir hatıra ele aldığımız bu tanışma, bilme ve ikna olma sürecine dair hassas bir noktaya işaret etmektedir. Muğire radiyallahu anha bir bayanla nişanlandığını, Peygamber aleyhisselamın kendisine: “Ona bak! Bakarak evlenmen, aranızdaki sevginin daha sürekli olmasına sebep olur.” dediğini nakletmektedir. (Tirmizî, 1087)

Ebu Davud’un rivayet ettiği bir hadiste Cabir bin Abdillâh radiyallahu anhüma Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

“Sizden biriniz bir kadınla evleneceği zaman, onu inceleyebileceği kadar incelesin.” (2082)

Bu hadisteki “Bakabiliyorsa ona baksın.” ifadesini konuya ışık tutması bakımından bu şekilde tercüme ettik. Zira maksat, Şeriat’ımızın kör bir evliliği tavsiye etmediğini beyan etmektir. Kurallı, ilkeli, ciddi ve seviyeli bir inceleme gerekmektedir. Bu inceleme her iki tarafın da şahsiyetini, çevresindeki kimliğini zedelemeyecek şekilde olmalıdır. İki tarafı da tatmin etmelidir. Evlilik sonrasına “keşke” taşımayan bir inceleme şarttır.

Tanırma Yöntemleri

Eş adayların birbirlerini tanımaları erkeğin kadına, kadının da erkeğe bakması ile olabilir. Buradaki bakmanın sınırlı olması gerektiğı şüphe götürmez bir ilkedir. Bir kere erkeğin görme alanı gayet dardır. Bayanın dış kıyafeti olarak adlandırılabilircek bir görme alanından söz edebiliriz. Kadın için ise bu alan biraz daha genişdir. Erkeğı, günlük kıyafeti ile de görebilir.

Başkasının tanıtımını da eşlerin birbirlerini tanıma yöntemleri için yardımcı olarak kabul edebiliriz.

Çağdaş bir yöntem olarak eş adaylarının birbirlerine fotoğraf vermeleri de tanıma hususunda yardımcı bir yöntem olarak kullanılabilir. Elbette buradaki fotoğrafta iki önemli kuralı biliyor olmamız şarttır. Birincisi, bu fotoğraf kesinlikle yüz yüze gelindiğinde yani gözle tanışma durumunda bayanın ve erkeğin görünebileceğinden daha açık bir fotoğraf olmayacaktır. İkincisi de bu fotoğraf sadece evlenme talebi ile öne çıkan iki kişi arasında alıp verme şeklinde olacaktır. Üçüncü kişiler bunun mahremiyetine binaen asla fotoğrafa muttali olmayacaklardır. Yeni teknolojik nimetler olan internet ve benzeri imkânların eşler arasındaki tanışmada kullanılmasında da temel kural budur. Böyle bir fotoğraf tebadülü, sonrası açısından fitne nedeni olaksa bir fotoğraf vermekten veya almaktan söz edemeyiz. İnternet imkânının sadece bir fotoğraf iletmekle kalmayıp onun ötesinde canlı görüşme seçeneğı de sunduğunu dikkate aldığımızda o tür teknolojik nimetlerin kullanılmasında ne kadar hassas olunması gerektiğini de anlamış oluruz.

Tanışma süreci için özellikle kaydedilmesi gereken bir husus da şudur:

Niyetin evlenmek olmadığı durumlar için böyle bir ruhsatı kullanmak caiz olmayacaktır. İkna olma süreci için kullanılacak bu ruhsatların nefis eğlencesine dönüştürülmesi abes olacaktır. Ayrıca, tanışma esnasında muhatabın dışındakilerle irtibat, evliliğe muhatap gibi olmamalıdır.

Meseleye mü'min kişiliğı açısından bakıldığında şu ilkelerin korunması önemli bir kural olarak önümüzde durur:

a- İki taraf da -tanışma olumlu sonuçlansın veya sonuçlanmasın-birbirlerinin sırlarına saygılı olacaklardır. Mü'min, emin insandır. Sırrı ifşa etmek emanete hıyanettir. Sonu olumlu bitmeyen tanışmalar, iki tarafça da unutulmalıdır.

b- Gerek aracılık edenler ve gerekse ilk tanışma gereği bilgilendirme yapanlar, bilgi aktarımında emin olmalıdırlar. Doğruyu yansıtmayan bilgilerin çok geçmeden aile faciasına dönüşebileceği unutulmamalıdır. Baştan savma övgüler veya yergiler bir kul hakkı ihlalidir. “İyidir.” sözü de “İyi değildir.” sözü de iman kardeşliğinin altı hakkından biri olarak, eda edilen bir görev olarak algılanmalıdır.

c- Böyle bir tanışma sürecinde, üçüncü kişiler müdahaleci olmamalı ya da sınırlarını aşmamalıdırlar. Nikâhlanma sürecindekiler, kararlarını kendileri vermelidirler.

d- Bu dönemi bir İSTİŞARE DÖNEMİ olarak görebiliriz. İstişare, mü'min karakterimizin en açık izlenebildiği örneklerdendir. İstişareyi ciddiye almalı ve muhakkak ehli ile yapmalıyız.

e- Bu dönemde İSTİHARE en son noktadır. Erkek de kadın da gerekli istişareleri bitirdiklerinden emin olduklarında son karar için istihare yapmalıdırlar. Bu istihareyi de muhakkak herkes kendisi yapmalıdır. **Başkasına istihare ısmarlamak yoktur. İstihare de uykuya yatmak değildir.** Uykuya yatıp rüyada şunu veya bunu görme şeklindeki uygulamalar aslı Sünnet'te olmayan şeylerdir.

Sünnet olan şöyledir:

Gerekli istişareleri/araştırmayı yapmış bir mü'min, vereceği kararın kendisi için hayırlı olup olmadığı hususunda Allah'tan yardım diler. Bunun için de iki rekât namaz kılar ve biliyorsa hadisteki duayı okuyarak bilmiyorsa da kendine göre bir dua yaptıktan sonra: “Rabb'im, bu iş benim için hayırlı ise onu kalbime yaklaştır. Hayırlı değilse de beni ondan soğut.” der. Aradan bir-iki gün geçtikten sonra, o işle ilgili olarak içinde olumluluk tarafı ağır basarsa istiharenin sonucu hayırlı demektir. Gitgide bir soğuma olursa bu da istiharenin sonucunun hayırlı olmadığı anlamına gelmektedir.

Böyle bir istihare ile de son karar verilmiş olur.

f- İffetli, mü'min bir genç kız veya erkek bu tanışma sürecinde gözlemlerini ve kanaatlerini kesinlikle kati bir bilgi olarak görmemelidir. İyi bir eğitim görmüş olsa bile bekâr birinin tespitlerinde duygusallığın ağırlığı fazladır. Konuşulanların ve görüntünün etkisi altında kalma ihtimali yüksek olacaktır. Anne, teyze veya büyük abla gibi evlenmiş, o dünyayı tanıyan birinin bilgisini de önemseyerek yol alan erkek tarafı daha kazançlı

olacaktır. Aynı şekilde baba, ağabey gibi bir tecrübeyi değerlendiren kız tarafı da daha basiretli bir iş yapmış olur.

g- Eş adaylarının tanışıp anlaşımak için okul, iş ortamı gibi bir ortamı yeterli bulmaları yani kaç yıldır aynı okulu paylaşıyor olmaları, güven için yeterli görülmemelidir. Böyle bir tanışma, evli ve tecrübeli birinin istişaresine dayandırılmadıkça eksik kabul edilmelidir.

h- Tanışma dediğimiz dönemde eş adayları, birbirleri ile yazışabilirler. Bu yazışma mektup gibi klasik bir yöntemle olabileceği gibi telefon mesajına benzer teknik bir yöntemle de olabilir. Kesinlikle yüz yüze görüşmedeki ilkeler yazışma için de geçerli sayılmalıdır. İki evli insanın konuşup yazabileceği kadar ileri gitmiş söz ve iddiaların gündeme gelmesi evlilik gerçekleşse bile ileriki dönem için, evlilik gerçekleşmezse kişilikleri için iz bırakan bir hata olarak kalacaktır.

En Önemli Kural

Eş adaylarının birbirlerini tanımak veya meselelerini görüşmek için konuşmaları caizdir hatta teşvik bile edilmiştir. Fakat bu, hiçbir zaman iki eşin bir arada olması gibi olmamalıdır. “İki eş” olmak başka şey, “iki eş adayı” olmak başka şeydir. İki eş olmayan adayın “Muhakkak evleneceğiz.” garantisini Allah’ın hükümlerinin çiğnenmesine gerekçe yapmaları, ağır bir günah ile evlilik hayatına başlamaları demektir. Nikâh akdi gerçekleşmeden önce -nişanlanma süreci de dâhil olmak üzere- iki adayın arasındaki bağın nitelikleri ile herhangi iki insanın arasındaki bağın nitelikleri arasında hiçbir fark yoktur. Nişan, kaldırılıp atılması durumunda bir sorumluluk getirmeyecek kadar basit bir bağlantıdır. Aile büyüklerinin çocuklarını baş göz etmiş olmaya karar vermelerini, çocukların birbirlerini çok sevmelerini, adayların kendi aralarında büyük sözler konuşmuş olmalarını gevşeme gerekçesi olarak kullanmak hatadır.

Kuralımız Şudur:

Nikâh akdi gerçekleşene kadar iki yabancıyız.

İki yabancıнын birbirlerine karşı durumu ne ise bu iki evlenme adayının durumu da odur. “Kayınpeder/kaynana adayı” olmanın da abartılmaması gerekir. Örnek olarak ele aldığımızda nişan töreninde kaynana veya kaynatanın elinin öpülmesi asla caiz değildir. Sokaktan bir kadının elini

öpmekle nişan sürecindeki bir kaynana/kaynata adayının elinin öpülmesi aynı şeydir.

Bu dönemde en önemli inceliklerden biri de HALVETin haram oluşuna dikkat edilmesidir. Halvet, üçüncü kişilerin görmediği ve izlemediği bir ortamda baş başa kalmaktır ki bu iki namahrem erkek ve kadına bütün zamanlarda ve mekânlarda haramdır. Evlenmeyi düşünme, evlilik görüşmesi sürecinde olma hatta nişanlanma bu haramı kaldırmaz. Görüşmek teşvik edilmiş olmasına rağmen, halvet niteliğindeki görüşme özellikle yasak tutulmuştur. Evlenecekler, üçüncü bir kişinin de bulunduğu bir ortamda görüşmelidirler. Nikâh akdi öncesinde el tutmayı, ileri derecede göz göze gelmeyi asla makul göremeyiz. Allah'ın bütün haramları gibi bu da bir haramdır. Zinayı haram bilip öyle algılayan bir mü'min, zinayı haram eden dinimizin ona öncü kabul ettiği şeyleri de haram ettiğini bilip algılamak zorundadır. Çevresi gevşetilen her haram, kapımızı çalan bir risk demektir.

Nikâh ve zifaf sonrasına bir şey bırakmayan, bütün muhabbetleri nikâh öncesinde bitirmiş olan anlayış bize ithal edilmiş, yabancı olduğu anlaşıldığıdır. Vakur bir görüşme, sulandırılmamış şahsiyeti yansıtan görüşme ve görme makuldür, yararlıdır.

Bir mü'min olarak herkesin yaptığı gibi yapmayı kendimize yakıştıramayız. Biz herkes değiliz, biz mü'miniz. İnsanların uyguladığı örfler onları bağlayabilir, bizi Şeriat'ımız bağlamıştır. Evlilik ve benzeri bir işimizde Şeriat'ımıza göre yaşamadıktan sonra ne zaman farkımız belli olabilir?

Emlakçı Teyze, Emlakçı Dayı

Evlilik için aracı olanlar, bir ömür boyu dua almakla beddua almak arasında bir tercih yaptıklarını bilerek iş yapmalıdırlar. Emlakçı gibi iş görüp iki tarafı da buluşturmak mü'mince bir iş değildir. Bilmediğini bilir gibi göstermek, bildiği hatayı gizlemek hıyanettir. Her hıyanet en azından bir kul hakkı sorunudur.

Bilhassa, kendi menfaatini kollayarak başkasının evlenmesine aracı olan asla hayır bir iş yapmıyordur. Allah için olacak iş böyle yapılmaz.

“İyi” demenin hesabı olacağını herkes bilsin. “Kötü” demenin de hesabı vardır. Bu iki hesap da “kul hakkı” dosyası üzerinden görülecektir. Bu işi yapan şehit olsa bile bunun hesabını vermeden cennet görmeyecektir.

Mektup Diliyle / **Kadın, Kocasından İzinsiz Oruç Tutamaz mı?**

Nikâhlı bir kadının, eşi yanında iken ondan izinsiz oruç tutamayacağı ile alakalı bilmemiz gereken hususlar şunlardır:

1- *Bu bilginin kaynağı sahih hadislerdir. “Eşi yanında olan kadının, eşinden izinsiz oruç tutması helal değildir.” (Buharî, Nikâh, 86; Müslim,2370)*

2- *Buradaki oruç kesinlikle Ramazan orucu değildir. Zira Ramazan orucu farzdır. Bir farz için insandan izin alınmaz. Yasaklasa bile yasağının değeri olmaz. Maksat, nafile olarak tutulan oruçlardır.*

3- *Bir erkeğin, kadını yoluyla şehvetini söndürmesi önündeki tek helal olan seçenektir. Erkeğin bu seçeneğinin nafile oruç nedeniyle kaldırılması, erkeğin harama yönlendirilmesini getirebilir. Bu da “kötülüğü oluşmadan önce engelleme” prensibi gereği, kadına nafile oruç için eşinden izin alması gereğini getirmiştir. Şeriat’ımızın, eşler arasındaki şehvet tatmini meselesine hangi boyutta ve ciddiyette baktığını bilmemiz bakımından bu örnek oldukça önemlidir. Zira en büyük üçüncü ibadet olan oruçla bir erkeğin cinsel şehvetinin tatmini karşı karşıya getirilmiş bir problem olarak konuşulmaktadır. Erkeğin genel izni söz konusu ise veya erkek kadının yakınında değilse kadının izin alması gerekmez. Bu, erkeğin parasını harcamak için izin almak gibi değildir. Erkeğin şehvetini tatmin yolunda tıkanma olmaması için bu izin gerekmekte idi. Bir tıkanma söz konusu değilse izin de gerekmez. Genelde hanımına gündüz şartlarında ihtiyaç hissetmeyen erkek için de bu izinsizlik prensibi uygulanabilir.*

fetvameclisi.com’dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Ashabı kiramdan İbni Abbas radiyallahu anhüma, çocukların namaza alıştırmaları hususunda şöyle derdi:

“Çocuğu namaza kaldırın. Bir secdeden ibaret bile olsa namaz kılsın!”
(İbni Ebi Şeybe, 3/258)

Ders: Karşımızdaki isim bir sahabidir. Sahabilerin de Kur'an'ı en iyi bilen âlimlerinden biridir. Bu sahabi, çocukların namaza alıştırmaları hususunda “bir secde bile” diye bir ifade kullanmaktadır. Bir secde ile namaz olmayacağını bildiği muhakkak olan bu sahabi ne demek istiyor?

Anne-babalar, çocukların tam olarak Müslümanlığı yaşamalarını, ibadetlerini mükemmel yapmalarını isteyecektir şüphesiz. İstemelidirler de. Ne var ki, bir şeyi istemekle elde etmek aynı oranda gerçekleşmeyebilir. Anne-babalar, çocukları üzerindeki emellerini gerçekleştirirken bu ince çizgiyi kollamalıdırlar. Meselemiz sadece namaz meselesi de değildir. Çocuğu namazı alıştırmak onun bir secde etmesini bile namaz sayacak tavizi vereceğimiz yıllar olabileceği gibi bunu oruçta da uygulayabiliriz. Çocuğun ilk etapta ağır göreceği herhangi bir ibadette de bunu uygulayabiliriz. Burada dikkat edilecek incelik, çocuğu ibadet zevkine ulaştırıncaya kadar anne-babanın, mürebbinin gerekli esnekliği göstermesini bilmesidir. Elbette baliğ olmuş, evlenmiş bir çocuktan söz edilmiyor. Yaşa, başa dikkat edildikten sonra “bir secdelik namaz” da kılınabilir.

Bu Sözleri Nereye Koyalım?

Ailemizin girdiği tünelde önümüzü görmekte zorlandığımız sorunlarımız bulunmaktadır. Ekonomik ve sosyal sorunlar, din eksenli bir hayat yaşama talebimize rağmen belimizi bükmektedir. Aile içinde şiddetten bile söz edilebiliyor olması oldukça düşündürücüdür. Eşler arasındaki ilişkilerin mahkemelik boyut alması, çocukların yetiştirilmesinde taşınan büyük endişeler gözümüzü karartıyor. İlim adamlarının aileyi koruma maksatlı çalışmaları pansuman tedbirler niteliğinde kalmaktadır. Belli zaman ve fırsatlarda “Peygamber aleyhisselam efendimizin ailesi şöyleydi, eşlerine şöyle davranırdı.” şeklindeki bağlantılar da sorunlarımızı çözmekte yeterli olmamaktadır.

Ailemizin doğallık sürecine dönebilmesi için yüzeysel nitelikte tedbirler almadan önce, öncelikle insan eksenindeki konuların ele alınması gerekiyor. Bu ele almada da itiraz edemeyeceğimiz bir hakemin bakışıyla bakmalıyız konulara. Mesela en önce, “Neden aileyi korumak için aile kurulmasından kaçılmaktadır?” sorusunun cevabını bulmalıyız. Bir yandan ailenin korunması devlet politikası olarak lanse edilirken bir yandan da sürekli olarak evlilik yaşı yükseltilerek ailesiz bir ortama sürüklenmekteyiz. “Aileden kaçarak aileyi yüceltmek!” Güldüren çelişkimizdir bu.

Ailenin konuşulması, önce aileye dair altyapıyı oluşturacak nitelikteki konuların konuşulmasını gerektirmektedir. Namaz konuşulmadan önce abdestin, guslün, teyemmümün konuşulmasına benzer bir şeydir bu. Ailenin bekası için karakterlerin ele alınması şarttır. “Yumuşak olmayı” emreden dinimizin bu emri bir yere oturtulmadan ailenin bir yere oturtulması zordur. Sağlık ve boş vakti nimet olarak idrak edemeyenlerin aileyi anlamaları zordur. Evlenmeyi sosyal bir görev olarak anlayabilen, evlenmeye cihat anlamı yükleyemeyen insanların elinde ailenin gereken bir seviyeye yükseltilmesi beklenemez.

Kur'an ve Hadis

Allah'ın kitabı ve Peygamber aleyhisselamın hadisleri elimizin altında, bizim için daha güçlüsü olmayan birer bilgi kaynağı olarak durmaktadır. O sözlerin, evimizde, iş yerimizde, insan olarak hayatı yaşadığımız her alanda bizim ölçümüz, tartışamayacağımız kurallarımız olması gerekiyor. İman etmiş olmamız bu demek değil midir? Ya da böyle değilse mü'min kimdir? Cuma hutbelerinde dinlediğimiz, şu veya bu toplantı nedeniyle katıldığımız

toplantılarda kulaklarımıza dökülen bilgiler bizim için ne ifade etmektedir? Bir ayet veya bir hadis, bizim açımızdan “Başkası olmaz.” denecek esaslar değil midir?

Bu soruları uzatmanın gereği yoktur şüphesiz, her mü'minin cevabı bellidir. Biz Kur'an'a ve hadise iman ediyoruz. İmanın aslı da tam teslimiyettir. Ne emretti ise Allah ve Resûlü, ona itaat edeceğiz. Kural budur, sonuç böyledir.

Bu kuralı benimsiyor olmamıza rağmen belki de bu kural, pek çok mü'min insanın dava olarak güttüğü bir mücadeleye dönüşmüştür. Kur'an ayetlerinin ve Peygamber hadislerinin -evleri ve iş yerlerini etkisi altında alma açısından baktığımızda- işitildiğinde sözün bittiği bir emir olarak ele alındığını ne yazık ki iddia edemiyoruz. Elimizdeki bu kuralları ya bilmiyoruz ya da nerede nasıl kullanılacağını bilmiyoruz. Netice olarak da imanımızın gereği olarak gördüğümüz ayetler ve hadisler, günlük hayatımızın belirleyicileri veya ailemizin işaret levhaları niteliğinde olmuyor.

Bu anlamı çağrıştıran örnekler olarak aşağıdaki ayet ve hadislerle dikkat etmemizde yarar olacaktır. Bu yarar, ailemizin doğal zeminine taşınması davasında bizim lehimize bir yarardır.

Yumuşak Aile

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki:

“Allah yumuşaktır, yumuşaklığı sever. Sert tutuma vermediğini yumuşaklığa verir.” (Müslim, Edeb, 23/6544)

Gayet açık bir emir vardır bu hadiste: Mü'min isen yumuşak olacaksın! Evinde ve işinde, mü'min kimliğiyle yaşadığın her yerde karakterin yumuşaklık üzerine kurulu olmalıdır. Yumuşak baba, yumuşak anne imanına uygun kimliği olan babadır, annedir. İnsan, yumuşaklıkla gevşekliği de karıştırmadığı zaman sevilen, sayılan biri olur. Aile ortamlarımızı birbirimize gücümüzü ispat etmeye uğraştığımız meydanlara çevirmeden yaşamaya mecburuz. Ezmeye gücümüzün yettiği zamanlarda merhametli davranarak, yumuşaklığı ilke edinerek Allah'ın yardımına daha yakın bir noktada duruyoruz demektir.

Başka bir açıdan daha bakarak şöyle bir sorgulama da yapabiliriz: Allah'ın yardımını göremediğimiz zamanlardaki mahrumiyet nedenlerimizden biri, sert tutumumuz olabilir mi?

Yumuşaklığı Allah'ın hükümlerinden taviz gerekçesi durumuna getirmeden, sertlikle yumuşaklık arasında tercih yapacağımız zaman yumuşaklığı tercih etmeyi becerebilirsek bu, Allah'tan yardım gören aile ve iş yeri sahibi olmamız anlamına gelecektir.

İki Büyük Nimet

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki:

“İki nimette insanların çoğu aldanmaktadırlar: Sıhhat ve boş vakit.”
(Buharî, Rekaik, 1/6412)

Bu iki nimetin evlerimizde nasıl eritildiğine bakmak için sadece bir haftamızı test edebiliriz. Önümüze çıkacak sonuç ürkütücüdür. Tükettiğimiz gıdadan evlerimizin aydınlatılmasına kadar pek çok şeyin sıhhatimizi nasıl erittiğini, tıbbi mahkûm bir hayata gömüldüğümüzü göreceğiz. Evlerimizde kullandığımız ve bize rahatlık getirmesi için üretilmiş olan neredeyse bütün cihazların ömrümüzü tükettiğini ne yazık ki inkâr edemeyiz.

Sıhhat ve boş vakit konusunda, derin bir düşünce içinde ele almamız gereken farklı bir konu da bu iki nimetin nimet olarak görülemeyişidir. Sıhhati yerinde olan insanların “yokluk ve sefalet” sözcüklerini kullanmaları, uykusundan muhabbetine kadar zamanı sınırsız kullananların bile sıkıntıdan söz edebilmeleri gayet düşündürücü bir sıkıntıdır. Bir kere, var olan şeyler arasında sıhhati saymaya alışmış değiliz. Doğan güneşin aydınlattığı gün içinde boş vakitlerimizin bulunmasını cebimizde para bulunması gibi bile görmüyoruz ki. Aslında bunun paradan ve pek çok nimetten daha değerli tutulması gerekmektedir. Mü'min bir ailenin, çocuklarının sağlıklı bir şekilde bayrama kavuşmalarını, o çocuklara bayramlık alamamalarını unutturacak bir nimet olarak görmemeleri hatadır. Ailelerimiz, bu anlayışla ciddi bir nankörlük bataklığına batmaktadır. Asıl görülmesi gerekenleri göremeyip olmasa da olabileceklere takılı kalanlar kendilerini de sorumlusu olduklarını da etkilemektedirler.

Mü'min ailelerin, bu iki nimette aldanmamış olmaları yakışık alırdı. Varımız ve yoğumuzla ilgili hesaplarda bu iki nimet bulunmalıdır.

Evliliğin Yerine Bak!

Nûr suresinin, iki ayetini bir kere daha düşünmemiz gerekmektedir. Bu iki ayetin sadece birleştikleri noktada ne mesaj verdiğine bakmak istiyoruz. Otuz birinci ayet, kadın ve erkek ilişkilerine dair pek çok hükme işaret ettikten sonra şu şekilde bitmektedir:

“Hepiniz birden, Allah’a dönüp tevbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz ey mü’minler!”

Otuz birinci ayet bittikten sonra otuz ikinci ayet şu şekilde başlamaktadır:

“Bekâr olanlarınızı evlendirin!”

İlk bakışta, bu iki ayet arasında bir bağlantı bulunamayabilir. Mü’minlere tevbenin emredilmesi pek tabiidir. Tevbe, hayatın ruhu gibidir. Zaten mü’min insanların tevbeye dair bir anlamazlıkları da yoktur. Bir sonraki ayet ise bekârların evlendirilmesini “emretmektedir.” Tevbe ile bekârı evlendirmenin Kur’an mantığında ne kadar iç içe bir yer tuttuğunu görmemiz gerekiyor. Tevbe kadar hiçbir zaman mü’min insanın zihninde yer etmesi mümkün olmayan sebeplerle bekâr mü’min gençlerin evliliklerinin ertelenmesi şu, “Allah’a tevbe etmek” ve “bekârları evlendirmek” emirlerini yan yana getiren Kur’an idrakinden ne denli uzak bir anlayıştır. “Tevbe” dinimizin neresindedir ve ne kadar önem arz etmektedir? Bunu bilmeyen mü’min olur mu? O tevbeyi izleyen emir, nasıl diploma ve iş gibi Kur’an düzeyinde olmayan gerekçelere dayandırılarak ertelenebilir?

Anne-babaların, gençlerin mesulü durumunda olanların bir kere daha düşünüp imanla alakalı sonuçları nasıl olumsuz etkilediklerini tefekkür etmelidirler.

Şu otuz ikinci ayetin nasıl devam ettiğine bakalım:

“Bekâr olanlarınızı evlendirin. Köle ve cariyelerinizden de durumları elverişli olanları evlendirin. Eğer fakir iseler Allah onları kendi lütfundan zenginleştirir. Şüphesiz ki Allah, sınırsız zenginliği olandır ve her şeyi hakkıyla bilendir.”

Ayet, bir kere daha ekonomik ve sosyal anlayışımızı zorlamaktadır:

- Bekâr evlendirilecek,
- Fakirlik dert edilmeyecek. Çünkü Allah zengindir, her şeyi biliyor.

Kur’an’ımızın iman etmemizi emrettiği hakikat budur. Bizim ne yaptığımız da ortadadır.

Bekâr gençleri, evlerimizin ortasında mayın gibi tutuyoruz. Mü’min genç istiyoruz. Peygamber aleyhisselamın o genci elde etmeyi gösteren tavsiyeleri, Kur’an’ımızın tembihleri ortadadır. Tevbe gibi cennetimizle birinci dereceden alakalı bir kelimenin devamında bekârları evlendirmek vardır. Kur’an’ın öğrettiği budur. Bizim, “iş yok, askerlik yapmadı, okulu bitmedi...” türünden gerekçelerimiz de ortadadır. Gözümüzün içine batarak geleduran akıbetimiz de ortadadır. Nikâhı asıl yerine oturtalım. İffetini

korumak isteyen, anneliğin babalığın ne olduğunu bilen bunu böyle bilsin ve yapsın.

Tapınanını Yiyen Put

Borcu borçla kapatmak ne demek olabilir? Bunu bir şeye benzeteceksek her hâlde, susadıkça deniz suyu içen birinin tutumuna benzetebiliriz. Ölüden medet ummak, iyileşmesi istenen yarayı karıştırmak da böyle bir şey olsa gerek.

Şu hadisi şerifi, hayatımızın bir yerine koymaya çalışmalıyız:

“Kimin derdi dünya olursa Allah, onun işini dağıtır. Fakirliği gözünün içine sokar. Sonunda da dünyalık olarak onun için yazılardan başkası gelmez kendisine.” (Tirmizî, Sıfatülkiyame, 30/2465)

Bu hadisi, evlerimizde bir yere oturtmaya mecburuz. Dünya için değiliz, ahirete koşuyoruz. Böyle inanıyoruz, böyle konuşuyoruz. İddiası bu olanın günlüğünde dünya ne kadar yer tutmalıdır, bizim günlüğümüzde ne kadar yer tutuyor?

Evlerimizin ne kadarı, dünyada kalacak şeylerle doludur, ne kadarı ebedî âlemde bizimle beraber olacaklarla doludur?

Biz dünyaya tapındıkça o bize yâr oluyor mu yoksa biz ona tapındıkça o bizi mi yiyor?

Muhasebe için iyi bir soru olsa gerek bu.

Tek Kelime ile Sorumluyuz

Meşhur hadisi bilmeyenimiz yoktur: *“Hepiniz çobansınız ve güttüklerinizden sorumlusunuz!”* (Buharî, Cum’a, 11/893; Müslim, 4727.)

Baba babalığından, anne anneliğinden, eş eşliğinden sorumludur. Tabii bir aile ortamında herkes, kanunlardan önce vicdanlarının kontrolü altındadır. Sorumlu olmanın vereceği ince anlayış gerektiğinde uykusuz kalmak, seccadede gözyaşı akıtmak, bu sorumluluk idrakinin yükleyeceği kimliktir. Dua veya beddua ederek bu sorumluluğumuzu savamayız. Çocuklarımızın ve sorumlusu olduklarımızın gıda ve barınma ihtiyaçlarını karşılıyor olmamız da rahatlama gerekçemiz olamaz. Bilhassa çocuklarımızı, yaşadığımız zamana göre hazırlamanın baba ve anne olmanın içi doldurmayacağını kavramış olmalıyız. Onları yaşayacakları zamana göre donatmak, sorumluluk alanımızda olmalıdır.

Basit bir örnek olarak ele aldığımızda, çocuklarımızı TV veya bilgisayar teknolojisine göre koruma altına almamızın yeterli olmayacağını

söylememiz doğru olacaktır. Mesela onların yirmi yıl sonra yaşayacakları iletişim teknolojisi kesinlikle bugünkü bilgisayar ve TV olmayacaktır. Bizim onları eğitirken kullanacağımız üslup, bugün önümüzde duran iletişim imkânlarıyla sınırlı olursa onları âdeta motorlu vasıta yarışına bisikletle sokmak gibi bir duruma havale etmiş oluruz. Çocuklarımızın olaylara bakan gözlerini, muhasebe yapan beyinlerini onların yaşayacakları zamanlara göre düzenlememiz “sorumlu baba, sorumlu anne, sorumlu eğitimci” kimliğimizin gereğidir. Bundan da anlaşılıyor ki öğretmenin önündeki kitabı bitirmiş olmasından çok, çocuğun önünü açıp açmadığı hususuna önem verilmesi gerekmektedir.

Kitabımız Kur'an'ın ele alınmasında da aynı şeyleri söylemek mümkündür. Çocuğumuzun gelecekteki yaşantısı için onun Kur'an'ı ezberlemesini yeterli görmemiz yarın, Kur'an'ı ezber bilen ama fitneler önünde ne yapacağını bilmeyen bir insan tipi üretmemiz demektir. Bu ise, sorumlulukların yerine getirilmemesinden başka bir şey değildir.

Bu nebevi ikazı şu şekilde anlamamız mümkündür:

- Herkes sorumludur, herkesin de sorumluluk alanları bellidir. Bu sorumluluğu bize yükleyen imanımızdır yani mü'min olmamız başıboş olmamıza manidir. Muhakkak sorumluyuz. Hangi kimlikle nerede bulunuyorsak imanımız bize orada bir sorumluluk yüklemiştir.

- Bu sorumluluğumuzu icra edeceğimiz yer dünya hayatıdır. Ahirete dair bir sorumluluk söz konusu değildir. Ahiret, sorumluluk değil sorumlulukların sonuçlarının görüldüğü yer olacaktır. Buna göre mü'min insanın sorumluluğu, insan olarak bulunduğu her yerde ve insan için olan her iştedir. Bunu baba olarak gördüğümüzde babalık, anne olarak gördüğümüzde annelik, komşu olarak gördüğümüzde komşuluk, idareci olarak gördüğümüzde de idarecilik olarak isimlendirebiliriz. İnsan, nerede bulunuyorsa orada solunum yaptığı gibi bir sorumluluk da yüklenmektedir.

- Aile, insanın en yoğun bulunduğu mekân olarak en ağır sorumlulukların yüklenildiği yerler olacaktır şüphesiz. Bu pek tabii bir durumdur. Aile içi sorumlulukların, hayatın diğer alanlarındaki sorumluluklardan daha ağır olması kadar tabii bir sonuç olmayacaktır. Aile esastır, çekirdektir. Sıkıntısı ve getireceği sorumluluğu da ona göre olacaktır. Buna hazır olmak gerekiyor. Aile içi sıkıntı yaşayanların en önemli hataları aileyi, her şeye hükmedebilecekleri, her şeyi emredebilecekleri bir yer olarak görmeleridir. Aileyi idare etmenin ordu idare etmekten zor olabileceğini kavramış olmalıyız. İnsanın umudu ve geleceği ailedir. Şeytanın da birikimi aile

üzerinedir. Hak ve batılın en keskin sürtüşme alanı şüphesiz aile olacaktır. Bu, gayet tabiidir. Mü'min yüreği, genişliği ve kapsamlılığı itibarıyla bu yapıdadır.

Aile reisi olmayı, mobilya taksiti ödemekten ibaret zanneden anlayışı aşarak şu nebevi ikaza yönümüz çevirmeliyiz:

“Allah, sorumlu tuttuğu herkese sorumlu olduğu şeyi soracaktır; onu koruyup korumadığına bakacaktır. Erkeğin de ailesini koruyup korumadığına bakılacaktır.” (İbni Hibban, 4493)

Ahiret konusunda samimi olan bir mü'min için aile budur. Bu sorumluluk da çocukların ekmeğini ve kış yakacağını temin etmiş olmakla geçiştirilebilir bir sorumluluk değildir. Çocukların, annesinin/babasının kim olacağını belirlerken başlayan bir sorumluluk olduğunu anlamamız şarttır. Tesis edilecek ailenin kuruluşuna etki eden unsurun bizim şehvet ve beğenilerimizle sınırlı tutulması baştan başlamış bir yanlışlık olmaktadır.

Nisa suresinin 34. ayetindeki emre bakıldığında aile içinde erkeğin sorumlu olduğu ve sorumluluğunun gereği olarak da evin yöneticisi durumunda olduğu görülmektedir. Başkalarının bu yöneticiliğe erkeğin kadını ezmesi için dayanak olarak bakması bizi etkilememelidir. Kul kulu nasıl ezebilir? Herkesin Allah'ın rızası peşinde koşuşturduğu bir ortam, kulların birbirine tahakküm ettiği bir ortam olamaz. Herkesin görevi ve yetkisi sınırlandırılmıştır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şu sözünü ailemizdeki yerine oturttuğumuzda dengeler de yerine oturmuş olacaktır:

“Âdem'in çocuklarının hepsi için bir efendilik vardır. Erkek, ailenin efendisidir. Kadın da evinin efendisidir.” (İbnü's-Sünnî, Amelü'l-Yevmi ve'l-Leyleti, 388)

Kadınlar Koruma Altındadır

Erkeğin fiziki yapısı, kadının erkek gibi olamayan fiziği, erkeğin kadına tahakkümünün nedeni yapılmamalıdır. Ne erkek ne de kadın başıboşur, erkeğe de kadına da hükmeden Allah Teâlâ'dır. İman eden bir insan, camide namaz kılarken secde ettiği Allah'ın hükümlerini evinde eşine karşı tutumunda yok sayamaz. Erkeğin de kadının da birbirlerine bakışları, Allah'ın çizdiği çizgiler dâhilinde olmaya mecburdur. Kulluk budur, böyledir.

Yaygın bir kanaate dönüşen Müslüman erkeklerin eşlerini ezdikleri/cariyeleştirdikleri iddiasını iki açıdan reddederiz. Birinci açı şudur:

Erkeklerin kadınlara tahakküm ettikleri gerçeği doğru ise bu, Müslüman erkeklere mahsus değildir. Bunu, erkeğin geneline şamil tutmamız gerekir. Batı kültürünün kendini, süttten çıkmış ak kaşık gibi göstermesine inanamayız. Bütün dünyada, bütün zamanlarda erkekler kadınlara eziyet etmiştir. Bu eziyetin, kıskırtanları arasında şeytan kadar kadının da etkisi muhakkak vardır. O da dertlerine “Gel beni bul!” diye sinyal göndermiştir. Narinliğine rağmen kabalık yapabilmiştir. Bu, onun sorunudur. Netice olarak erkeklerin kadınları ezmesi, kadının bilindiğinden beri mazlum kılığında olması insanlığın sorunudur. Meselenin Müslüman erkeklere mal edilmesinde söylenebilecek tek doğru söz, “Müslüman insanın o seviyede bir ahlakı benimsememesi, Müslüman kimliğinin gereği idi.” şeklinde bir söz olabilir.

İkinci açı ise şudur:

Müslüman’ı, bütün davranışlarında kilitleyen iki kaynak olan Kur’an ve Sünnet, Müslüman erkeği böyle bir davranıştan kesinlikle menetmiştir. Mekke’de yaşıyor olsa bile bir erkeğin kadına karşı zulmü İslam’a mal edilemez. İslam bellidir. Kur’an ve Sünnet elimizde kaynak olarak bulunmaktadır. Kur’an’ın açık yönlendirmelerine, Sünnet’in açık örneklemelerine rağmen kimsenin tutumu, sözü, emri İslam olarak anlaşılamaz. Şu âlim veya cahilin eşine zulmetmesini, İslam’ın kurulmasını emrettiği aile ortamının resmî görüntüsü olarak sunamayız. Bu hususta mezhep de olmaz, tarikat da. İslam bir dindir, insanların görüşlerine açık bir anonim ekol asla değildir. Başı da bağlıdır, dibi de.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in hadisi bu ilkeyi özetler niteliktedir:

“Kadınlara iyi davranmanızı tavsiye ediyorum. Onlar sizin elinize bağlıdırlar.” (Tirmizî, Rada’, 11/1163)

Bir mü’mîn için “Peygamber aleyhisselamın tavsiyesi” nasıl anlaşılır bir tavsiyedir, onu irdelemeye gerek yoktur. Bu tavsiye, bir gözlük olarak Müslüman erkeğin gözünden hiç çıkmamalıdır. Evlerimizde erkekler bu tavsiyenin himayesinde bir kadının eşi olduklarını, kadınlar da böyle bir himayenin muhatabı olduklarını bilerek hareket etmek durumundadırlar. Bu himaye erkeğin elini, kadının da dilini kontrol etmelidir ki Peygamber aleyhisselamın bu sözünü mü’mîn kimliğimizin içine koyabilecek bir yer bulalım. İddiamız Müslüman kimliği iddiası iken bizim tutumumuz yöresel bir kimlik uygulaması ile yankı bulmamalıdır.

Cahiliye mantığı, kadını “hiç” saymaya dayalı idi. Ömer bin Hattab radiyallahu anhin bu husustaki hatırasını Buharî bize rivayet ederken bizzat onun ağzından şunları nakletmektedir:

“Biz, cahiliye zamanında kadınları bir şey kabul etmezdik. İslam gelip Allah onları da anınca bizde hakları olduğunu anladık. Onları işimize de karıştırmadan haklarını kabul ettik.” (Buharî, 5843)

Ebu Davud ve Tirmizî’nin rivayet ettiği bir hadiste Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kadınları erkeklerin yarısı/aynısı şeklinde tanıtmaktadır. (Ebu Davud, 236; Tirmizî, 113)

Şu nebevi sözlere bakarak kadının nasıl koruma altına alındığını anlamaya çalışalım:

“Mü’minlerin imanda en olgunu ahlakta en güzel olanıdır.

Sizin iyileriniz, kadınlarına iyi davrananlarınızdır.” (Tirmizî, Rada’, 11/1162)

“Sizin en iyileriniz ailesine en iyi davrananlardır. Ben de aileme en iyi davranırım.” (Tirmizî, Menakıb, 63/3895)

İmanda iyi olma iddiamız ahlaka dayandırılmaktadır. İnsanda en iyi ahlak testi de ailesi ile ilişkilerinden izlenebilmektedir.

Böylece kadının, iman ve ahlakın ölçü cihazı olarak kullanıldığı bir sistemle koruma altına alındığını görmüş oluyoruz. Gerek erkeğin buna rağmen koruma altına alınmış kadını takdir edememesi ve gerek kadının, bu korumanın neden ve niçin ona verildiğini takdir edemeyerek çizgiyi aşması, erkeğini şeytana doğru itmesi neticede tabii ortamların yokluğuna dayanmaktadır.

Çocuklar arasında adil olmayı emreden Peygamber aleyhisselam efendimiz, bir üstünlük tercihinde bulunacak olsaydı kız çocuklarını tercih edeceğini söylemiştir. (Sünenü’l-Kübrâ, 12000) Bir tercih yoktur, herkese adaleti emrediyor ama muhakkak tercih yapılacak ya da biri kollanacaksa onun da kız çocuğu olması gerektiğine işaret ediyor.

İşte korumanın ruhu!

Kız İsteme Ölçüsü

“Kız” ve “istemek” kelimeleri bir arada iken “iş” ve “diploma” kelimelerini hatırlatmaktadır. İş, mal, unvan, ev gibi maddi değerler âdeta kızların ve ailelerinin ön şartları durumundadır. Bu şartlarda yetersizliği bulunanın kız istemeye cüret etmesi mümkün bile değildir. Evlilik kararı verilirken “hayırlısı olması” istenir ama kararlar hayır üzerinden olmaz.

Böyle garip bir çelişki içinde bulunuyoruz. Dünya emeli ile yaşayanların kız almada veya vermede kendileri için günlük borsa oluşturmalarını normal görebiliriz. Kuracakları aile de zaten dünyayı ihya etme maksadı ile kurulacaktır. “Allah için” ve “din için” gibi ifadeleri kullandıktan sonra “Kaç paran var? Evin kaç paralık? Diploman nerede?” demeleri anlamsızlaşmaktadır. “Allah’ın adıyla, Peygamber aleyhisselamın Sünnet ile” çıkılan yolun ana çizgisini maddi değerlerin oluşturması ve o maddi değerlerden taviz verilmemesi izlediğimiz yolla beklentilerimiz arasında uyumsuzluğu göstermektedir.

Tirmizî’nin rivayet ettiği bir hadis ise kız isteyen ve kız verecek olanlara hitap ediyor. Bu rivayeti satır satır okuyabiliriz:

“Dinini ve ahlakını beğendiğiniz biri sizden kız isteyince veriniz. Böyle yapmazsanız yeryüzünde fitne ve bozukluk olur. Böyle yapmazsanız yeryüzünde fitne ve bozukluk olur.”

“Peki ya Resûlellah, aradığımız gibi biri değilse?”

“Böyle yapmazsanız yeryüzünde fitne ve bozukluk olur.”

“Böyle yapmazsanız yeryüzünde fitne ve bozukluk olur.”

“Böyle yapmazsanız yeryüzünde fitne ve bozukluk olur.” (Tirmizî, Nikâh, 3/1085)

Bu ikazı birkaç kere okumalıyız ve kız alıp verenler olarak düşünmeliyiz. Bir kere kullanılan üslup herkesin dikkatini çekmelidir. Tekrarlanan bir dil sürçmesinden kaynaklanmadığını, bir ikaz ve etki etme tarzı olarak tercih edildiğini hepimiz biliyoruz. Zaten Peygamber aleyhisselam efendimizin sözlerinde hikmet dışılık bulunması mümkün değildir. O daima hikmet üzere konuşmuştur.

Hadiste geçen “kız isteme” ile bağlantılı durumda tutulan kavramlara da dikkat edebiliriz: “Fitne ve yeryüzünün bozulması!”

Bugün, yaşadığımız ahlak faciasının, iffetsizliğin sakıncasız duruma gelmesinin temellerinde neyin bulunduğunu nasıl göremeyiz? Bizim basit bir kız isteme olarak gördüğümüz şeyi Peygamber aleyhisselam temelleri sarsan bir sorun olarak görmektedir. Onunla aramızda bir bakış farklılığı bulundukça biz nasıl onun Sünnet’ini izleme iddiasında bulunacağız? Kız sahiplerinin bu ve benzeri hadisleri, ikazları duyduklarında teslimiyet gösterirken kendi kızları istendiğinde “ama” ile başlayan cümleler kurmaları bir sıkıntı göstergesidir. Herkes “kendi kızı hariç” zannetmektedir. Onun kızının harcanmaması gerekir, onun kızı bir başka, o ailenin itibarı yüksek şeklinde yorumlamaktadır.

Hayır, kesinlikle hayır! Bütün mü'minler kardeşirler. Bütün mü'minler zengini ile fakiri ile Kur'an ve Sünnet'e teslim olmaya mecburdurlar. Kızla erkek arasında ülfete mani olacak bir durum olmadıkça her kız istenebilir kızdır, her delikanlı erkek imanı sayesinde ve ahlakını ispat ettiği sürece uygundur. Meseleyi işe ve diplomaya getirmeye gerek yoktur, biz zaten "ahlaklı" ikazını dinlemiş bulunuyoruz. Dinimizin bizden beklediği ahlak, herhangi bir diplomanın rızık temini garantisinden daha güçlüdür. Mü'min ahlakı, en kazançlı işten daha kazançlı bir aile ekonomisi oluşturma teminatıdır. Böyle inanmak zorundayız. Eğer ahlak denince sadece düzgün giyinme ve cep telefonundan tatlı mesajlar gönderme anlıyorsak şüphesiz o ahlak, ne kız vermeye ne de selam vermeye yeterli bir teminat olabilir! Ahlak bize Kur'an'ı hatırlatıyorsa o zaman bir gencin belli bir yaşa kadar ahlaklı biri olarak bilinmesi ona kapıların açılması için yeterli bir kefil olmalıdır. Müslümanların kefil olarak yıllarca yaşanmış bir ahlakı yeterli görmemeleri izah edilebilir bir durum değildir. Eğer ahlak, bizde kefaleti yeterli olmayacaksa insanoğlunun sözünü edebileceği bir ahlak kalmamış demektir. Bu da toprağın altındakilerin imrenileceği zamana gelmiş bulunduğumuzu gösterir.

Şu, "Bizim kız hariç!" safsatasından bir kurtulabilsek dinimiz bize ne güzel yollar açmış bulunuyor. Sunilikten uzak, ne tabii ortamlar oluşturmuş bizim için!

Para Kantarı

Ticarette paranın aramızdaki alışverişi tartması normaldir. Paranın varlık nedeni de odur zaten. Paranın satın alma gücünü kullanmanın hiçbir sakıncası olmayacaktır. Çarşılara paranın hükmetmesini tabii görürüz.

Paranın evlerimizin içine hükmetmesi, aile fertleri arasında konum belirleme ve şahsiyet düzenlemesi yapmada değer ölçüsü olması ağır bir afettir. Eşin paralı parasız olamaz. Paralı çocuğun parasız çocuktan üstünlüğünü asla kabul edemeyiz. Babanın paralı durumu veya parasız durumu şeklinde bir ayrımı dinimiz reddeder. Annenin kendisine miras kalmış ya da kalmamış bir anne olması anneliğe hiçbir şekilde etki edemez. Aile içi ilişkilerde paraya belirleyicilik takdir edilmesi Müslümanlığımıza aykırıdır. En fakir anne ile en zengin anne arasında sıfır fark görmedikçe mü'minlik iddiamızın içi dolmaz. Baba için de böyledir çocuklar için de.

Ailenin çekirdeğini oluşturan erkek ve kadının, paranın söz sahibi olduğu bir pazarlık üzerine kuracakları yuvaları banka kafalı bir ev olacaktır. Biz

ise evlerimizin mescit ruhlu olması için uğraşırız. Allah’a secde ettiğimiz mekânlardaki saflığın ve heyecanın evlerimizde de bulunması gerekmektedir. Biz Allah’ın evleri olan mescitleri, bizim evlerimizden çıkıp dolduracağız. Banka mantığı ile kurulmuş evlerden yetişip de cihat ruhlu insanlar olarak mescitleri doldurmakta zorlanırsınız. Nitekim başımıza gelen de budur.

Banka sözcüğü büyük paraları çağrıştırmaktadır. Eşler arasındaki para ile alakalı pazarlıklar ise bir bankanın dış arasını dahi doldurmayacak cüzi rakamlardır şeklinde bir savunmanın da yeri yoktur. Herkes, kendi pazarlığını basit görüyor. Basit gördüğü şeyi de yıllarca çalışıp ödeyemiyor. Nasıl bir basitliktir ki bu, yükü altında yıllar geçtiği hâlde sahibini bırakmamaktadır?

Mü’min, dünyadaki nasibini de unutmayan insandır ama paranın esiri olacak biri de değildir. İmtihan dediğimiz şey, en keskin çizgiler arasında temas sıkıntısı çekmeden yol alabilmektir. Parayı yok sayamayız elbette. Kulluğumuzun bir bölümünün parayla yerine getirilebilir niteliği bulunmaktadır. Para, Allah yolunda cihadın ham maddesi durumundadır. Parayı itmeyiz ama yatak odalarımızın rengini paranın belirlemesi bize aykırıdır.

Paranın kantar olarak kullanıldığı aile düzenleri, neticede giderilemez bir rızık endişesi hastalığı üretmektedir. Abartılı bir hırs peşinde ömürler tüketilmektedir. O hırsın getirdiği bir borç bataklığı ve faiz illeti de şu anda yorumlamakta bile şaşakaldığımız netice olarak karşımıza çıkmış bulunmaktadır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in şu sözünü evimizin kapısını açınca karşımıza çıkacak duvara büyük harflerle kaydedelim de çocuklarımız bari parayı eşlerine karşı kantar olarak kullanmamayı öğrensinler:

“Dinar dirheme kul olan sürtünsün!” (Buharî, Cihad, 66/2886)

Beklentide Gerçekçilik

Evlerimizin ve evlerimizden beklediklerimizin durumunu ele alırken evlerimizin çevresini de ele almadan sağlıklı bir sonuç elde etmemiz mümkün değildir.

Çocuklarımızın iyi olmalarını, aile içi ilişkilerimizin sağlıklı olmasını, evlerimizin kıblegâh evlerden olmasını istiyoruz. Evimizde ibadet yapılsın, evimiz cenazeden cenazeye Kur’an okunur evlerden olmasın diyoruz.

Kadınların erkeklerine itaat etmesini, erkeklerin de kadınları Allah'ın emanetleri olarak bilip kollamalarını arzuluyoruz. Beklentilerimizin güzelliğini tartışamayız. Zaten evlenene de böyle dualar yapılır, hayırlı olması temenni edilir. Bunlar güzel şeylerdir.

İçinden çıkmakta zorlandığımız durum ise şudur: Üzümlü dağda, ormanı bağda aramak kadar ters bir arayış içindeyiz. Sadece duvarlarını çevirdiğimiz için “bizim” diyebildiğimiz bir eve sahibiz esasen. Şu “bizim” dediğimiz evlerimizin ne kadarı “bizim” sayılabilir? Ne kadarına hükmediyoruz evlerimizin?

Çocuklarımızın kötü arkadaştan etkilenmemesi için bir nebze hamlemiz varsa da mesela, çocuklarımızın annesinin veya babasının oturup kalktıklarından ne kadar etkilendiklerini inceleyebiliyor muyuz? Misafir olarak bir saatliğine bile evimize girmiş olan bir kadının veya erkeğin, evimizden çıktıktan sonra ev halkımızı etkileyip etkilemediğini inceleyebiliyor muyuz? Sokak, bizim dışımızın sokağı; mekânlar bizim dışımızın mekânları. Biz ise bize ait şeylerin oralarda gelişmesini beklemekteyiz. Çocuklarımızı, -daha güvenli olduğu için- zengin çocuklarının devam ettiği özel okullarda yerleştirmekle kendimizi ne kadar güvene almış olacağız? Özel okulların getireceği fitnenin farkı sadece fakir çocuktaki ile zengin çocuk arasındaki renk tonu kadar farklı olacaktır.

Belki caddeleri, çarşıları hatta camileri fitneden emin olabileceğimiz yerler hâline getiremeyebiliriz. Bunun gücümüzü aştığını söylememiz doğrudur. Çocuğumuzun devam edebileceği, fitneden arındırılmış bir okul da bulamayabiliriz. Evlerimizi, fitneye karşı en güvenli yerler durumuna getirmekten başka bir çaremiz yoktur. Evlerimiz en yoğun hâkim olabileceğimiz mekânlarımızdır. Evlerimize giren çıkanların listesini tutmamız bile gerekebilir. Gerektiğinde kendimizi bir nebze tecrit etmemiz dahi alternatiflerimiz arasında bulunmalıdır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem çağlar öncesinden uyarmaktadır:

“Kişi arkadaşının dininden etkilenir. Sizden biriniz kiminle arkadaşlık ettiğine baksın.” (Ebu Davud, Edeb, 19/4833; Tirmizî, Zühd, 45/2378)

Bu uyarıyı ele alalım ama çocuklarımızın kiminle arkadaşlık yaptığını incelemek için olmasın bu sadece.

Baba kiminle arkadaş, kiminle oturup kalkıyor?

Anne kiminle oturup kalkıyor?

Çocuk da kiminle oturup kalkıyor?

Herkes arkadaşına baksın, herkes arkadaşı gibi olacaktır. Babalar da çocuklar da bu kurala dâhildir. Anneler de böyledir.

Doğal aile, sunilikten korunmuş ailedir. İnsan fitratında bulunmayan şeylerden arındırılmış, fitrat dini olan İslam’a ait olmayan değerlere karşı himaye edilmiş bir ailedir.

En Güzel Kadın

Kadının güzellik istemesi hakkıdır. Hem güzellik kadının konumunun gereğidir hem de kadın güzelliğın gereğı olacağı bir konumda yaratılmıştır. Şeriat’ımız, kadınların güzel kalmalarına yönelik taleplerine karşı bir yasak getirmemiştir. Var olan yasak, kadının güzelliğini ve kadınlığı gereğı olan ziynetlerini eşi dışındakiler ile paylaşması üzerinedir. Bu çizgi yani kadının eşinden başkasının karşısında güzelliğı ile bulunmaması çizgisi korunabiliyorsa kadının süslenmesine, güzelliğine katkı sağlamasına teşvik bulunduğunu da söyleyebiliriz. Burada dikkatten kaçmaması gereken inceliklerden biri olarak kadının, konumu gereğı erkeğı göre daha fazla yıpranan bir bedene sahip olma yönü de unutulmamalıdır.

Kadının bu durumunu net bir şekilde önümüze koyan muhteşem bir örnek olarak Buharî ve Müslim’deki bir rivayeti, erkekler kendileri açısından, kadınlar da kadınlıkları açısından ele almalıdır. Medine dışındaki uzun bir yolculuktan sonra geri dönen Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, yanındaki ashabını şehrin dışında beklemeleri ve hemen şehre girmemeleri hususunda ikaz ettikten sonra gerekçe olarak da şunu açıklamıştır:

“Saçını toparlayacak olan kadın toparlasın, tıraşını olacak olan olsun.”
(Buharî, 5079; Müslim, 715)

Bu Peygamber sözünü açarak okuduğumuzda şunları görürüz:

1- Peygamber aleyhisselam efendimiz, erkeğın hanımını güzel görme gibi bir arzusunun tabiiliğine işaret ettiğı kadar, kadının da eşinin gözüne güzel görünme görevine de işaret etmektedir. Kadının bu güzel görünme yönü de özellikle onun bedeniyle alakalıdır. Saçının ve tıraşının güzelliğı diye isim ve alan belirtmiştir.

2- Esasen, erkek veya kadının güzel olması ya da olmaması dinle alakalı bir mesele değildir. Bu nedenle de namaz ve oruç gibi “dine dair” öğrenilen meseleler arasında böyle bir meseleye rastlamıyoruz. Öte yandan Allah yolunca cihat eden bir ordu ile Medine’ye dönen ordunun komutanı Peygamber aleyhisselam, evlerinde eşlerini bekleyen mü’min kadınların

eşlerine karşı görünüm itibarıyla hazırlıksız yakalanmalarını da uygun görmemiş oluyor. Namaz gibi ibadet listesinde değil ama namazı emreden Peygamber aleyhisselamın nezaket kuralları listesinde bulunmaktadır.

Biz buradan, mü'min kadınların eşleri önünde cazip görünmelerinin çağdaş yaşamın gereklerinden biri olmaktan önce Medine döneminin hatta Medine'de cihat eden ordular döneminin kurallarından biri olduğunu görüyoruz. Ne tesettür ne de kadının evinde bulunma mecburiyeti, mü'min kadınların güzelliklerini yok saymaları veya güzelliklerini eşlerine karşı canlı tutmalarının engeli olabilir. Elbette kadının güzelliğinin ana ölçüsü imanıdır. İmanın üstünde bir güzellikten söz edilemez, kadından öyle bir güzellik de beklenemez. Bu, bizim imanımız açısından böyledir. Mü'min kadının, Allah'ın kendisine ihsanı olan bedenini bakımlı yapması, eşi ile olan ilişkisinde bedeninin onun lehine bir koz olması ise kesinlikle tabiidir ve dinin yönlendirdiği işler arasındadır.

Âişe radiyallahu anhanın bir hatırası bu konuda bize ışık tutacaktır. Bizzat kendisi, Osman bin Maz'ûn isimli sahabinin eşi olan Huveyle isimli kadını, üstü başı dağınık olarak gördüğünü anlatmaktadır. Evli bir kadının, dağınık olmasını ona yakıştıramayıp neden öyle olduğunu sormuştur kendisine. Soru sorarken de soruyu “Eşin burada yok mu?” şeklinde sormuştur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hanımı ve mü'minlerin annesi olan Âişe radiyallahu anha, beden bakımı olmayan bir sahabe kadınına “neden bakımsız olduğunu” sorması, onun anlayışında kadının beden bakımı yapması gerekliliğinin bulunduğunu göstermektedir. Huveyle radiyallahu anha da eşinin “Ha var ha yok!” durumunda olduğunu, kendisini oruca ve namaza verdiğini, bir kadın olarak onunla alakadar olmadığını söylemiştir. Netice olarak bu durum Peygamber aleyhisselama iletildiğinde Peygamber aleyhisselam Osman'ı çağırıp ona şöyle bir soru sormuştur: “Sen, bizim iman ettiğimize iman ediyor musun?”

Bu soru üzerinden düşünmemiz gerekiyor. Namaz ve oruç yoğunluğu nedeniyle eşini ihmal eden ve eşinin de beden bakımı yapma ihtiyacı hissetmediği sahabeye Peygamber aleyhisselamın sorusudur bu: “Sen, bizim iman ettiğimize iman ediyor musun?” Sahabinin cevabı “Elbette ya Resûlellah!” şeklinde olunca ona “Örneğini bizden al!” uyarısında bulunmuştur. (Müsned'de hadisin farklı rivayetleri vardır. 24753.nolu hadise bakılabilir.)

Evet, mü'min kadınların en güzeli, “eşi ona baktığında mutlu eden, emir dinleyen ve malda, canda sıkıntı oluşturmeyen” kadındır. (Müstedrek, 2729)

Onun bu iç güzelliği beden güzelliğinin ve bakımının engeli değildir, bilakis tamamlayıcısıdır. Allah'ın yarattığı bir nimetin yok sayılması düşünülemez. Böyle bir düşünce de yoktur aslında. Karıştırdığımız şey, mü'min kadının eşine karşı güzelleşmesi ile eşi olmayanların karşısında güzellik aramasıdır. Bu iki çizgiyi ayırabildiğimiz zaman kadınlarımızın güzelleşmek için yaptıkları hem hakları olacak hem de görevleri.

Mü'min kadınların beden bakımlarının, onların huzurlu bir eş olarak yaşamalarına katkıda bulunacağı tartışılmaz bir gerçektir. Bu ihtiyaca dinimizin getireceği hüküm ne olabilir? Bunu incelediğimizde şu sonuçları çıkarabiliriz:

a- Kadının ve erkeğin beden bakımı saç, cilt ve benzeri başlıkları ihtiva eder. Bunlardan bir bölümü yapılması zorunlu olanlardan oluşmaktadır. Tırnak ve tüy temizliği bu zorunluların arasında bulunmaktadır.

b- Zorunlu olmayan beden bakımını yapması en geniş yelpazede mübahlar arasındadır. Bir şeyin mübah olması da yapılmasında sakınca olmaması anlamına gelmektedir.

c- Bilhassa kadının beden bakımı aile mutluluğu açısından gerekli olduğunda yani eşinin ona bakışını etkileyecek düzeyde zorunlu olduğunda artık onun beden bakımı için mübah diyemeyiz. Bu durumdaki bakım Sünnet, vacip, farz düzeyindeki hükümlerden biri ile anılmalıdır.

d- Kadının beden bakımı onu israfa yöneltiyor ve bedenini eşinden başkasına göstermeye neden olabilecek bir uygulama içeriyorsa böyle bir uygulamanın sonuçları elbette mübahlık sınırları içinde kalmayacaktır. O zaman kadın süslenerek, bakım yaparak harama girmiş olabilir.

İbadetlerini ihmal etme pahasına da bakım olamaz şüphesiz. Ya da haram mamuller kullanarak veya bakımını bir erkeğe yaptırarak sonuç alırsa yine harama girmiş olur kadın. Bir başka sakınca da kadının kadına bile göstermesi haram olan avretinin gösterilmesi sonucunu getirecek bir uygulama da mübah dairesinin dışında kalır.

Bu ilkeler korunuyor olduktan sonra mü'minlerin kadınlarının kendilerini köhneleştirmeleri gerekmemektedir. Kadınlar evlerinde kalacaklardır ama evlerinin güzelleri olabilirler, olmalıdırlar da. Ömürlerini ve kimliklerini israf etmedikçe bu, onların hakkıdır.

Mektup Diliyle / **Eşinin Sigarasından Bunalan Kadına**

Sigara caiz değildir. Henüz alkol gibi haramlığı konusunda ortak bir fikir oluşmadı ise de sigaranın mübah olduğu söylenemez. Buna göre sizin itirazınız mübah olmayan bir şey üzerinden olduğu için siz haklısınız. Eşinizin, sizin ağzınızın, elbisenizin kokmasından şikâyet etmek hakkı olduğu gibi siz de onun rahatsız eden kokusundan şikâyet etmek hakkınızdır. Onun sizde görmek istemediğini sizin de onda görmek istememeniz konusunda tamamen haklısınız. Ne var ki sizin eşinizi terbiye etme ya da cezalandırma yönteminiz İslami değildir. Kadın hakkını arar ama cezalandırmaz. Sigarayı terk etmeyen ve sizi rahatsız eden eşinizden boşanmayı isteyebilirsiniz. Bu ne günah olur ne de ayıp olur. Fakat onu şeytanın kucağına itecek işler yapmayın. Erkeğin yatak cezası alması şeytanın yararınadır. Daha sonra sigarayı arayacak hâle gelebilirsiniz. Dikkat edin. Ayrılmaya razı iseniz ayrılın. Ayrılmayacaksanız üzerinize düşeni yapın. Tatlı dilli olun. Sabırlı olun. Çektiğiniz eziyetin karşılığını Allah'tan bekleyin. Bıktırmadan, usulüne uygun konuşarak, rica ederek, kademe kademe ilerleyerek bu sorunu çözmeye çalışın.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Ömer bin Hattab radiyallahu anh çarşıdan gelirken Şifa binti Abdullah isimli kadına uğrardı. Bir seferinde Ramazan günüydü, yine uğradı ona. Oğlu Süleyman'ı sordu. Kadın: “Uyuyor.” dedi. “Namaza kalkmadı mı?” diye sordu. Kadın: “Kalkmadı. Sabaha kadar namaz kıldılar. Sonra da başını koydu, yattı.” dedi. Bunun üzerine Ömer dedi ki:

“Sabah namazına gelmek bana göre bütün geceyi namazla geçirmekten daha iyidir.” (İbni Ebi Şeybe, 3/234)

Ders: İslam'ın emir ve yasakları belli bir önem sıralamasına tabidir. Biz bunu farz, vacip, Sünnet, mübah gibi emir sıralamalarında; haram, mekruh gibi yasak sıralamalarında izleyebiliriz. Farzlar, her zaman ilktir. Hiçbir şekilde farzın önüne başka bir emir geçirilemez. İyi niyetle bile olsa bunu yapmak yanlıştır. Önce farzlar, sonra diğerleri yapılmalıdır. Vakit veya imkân yetmediğinde farzlardan değil diğerlerinden kısılmalıdır.

Bu örnekte gece namazı vardır. Bu gece namazı umumiyetle teheccüt olarak anılır. Burada Süleyman geceyi teheccütle geçirdiği için sabah namazını kaçırmıştır. Sabah namazı, en büyük farzlardan biridir. Teheccüt ise asla farz değildir. Teşvik edilmiş olmasına rağmen farz değil Sünnet'tir. Bir Sünnet ile sabahlayarak bir farzı kaçırmak dinde yoktur. Ömer radiyallahu anının ikazında da bu ölçü vardır. Süleyman, âdeta kaş yaparken göz çıkarmıştır bu örnekte.

Meseleyi, sabah namazı ve teheccüt örnekliğinden çıkarıp bütün emir ve yasaklarda uygulayabiliriz. Mü'min insanın aile içi ilişkilerde ve çocuk eğitiminde “önemli” ve “öncelikli listesi” muhakkak bulunmalıdır. Aksi takdirde kaş yaparken çok göz çıkararak yaşayacaktır aile fertleri. Çok daha basit bir örnek olarak aile için gerekli olan ev eşyasının temini ve kullanımında bile bu kuralı uygulayabiliriz. Neyi, ne zaman satın almak gerektiğini, ne kadar gerekli olduğunu muhakkak düşünmeliyiz.

Çocuk Mal Değildir

İddiamız ne yönde olursa olsun eğer çocuklarımıza hükmetmede, onların mukadderâtına yön verecek kararlarda nefsanî tavırların sahibi isek çocuklarımızı elimizdeki mal gibi görüyoruz demektir. Bayramlıklar almamız, isteklerine “Hayır.” demiyor oluşumuz bu gerçeği değiştirmez. Biz, çocuklarımızı imal ederek veya ithal ederek sahiplenmedik. Biz de çocuklarımız da Allah’a aidiz. Biz, kendimizin bile sahibi olamazken yaratılmalarına vesile olduğumuz çocuklarımızın nasıl sahibi olabiliriz? Çocuklarımız, onları yaratan Allah’a aittir. Çocuklarımızın Allah’a ait olması, onları sünnet ettirirken ya da başlarına bir musibet geldiğinde tekrarlamamız gereken bir slogan değildir. Çocuklarımız gerçekten bize ait değildir, onlar Allah’ındır.

Çocuklarımızın Allah’a ait olmaları gerçeği, ölünce alanın Allah olması ile izah edildiğinde hakikate teslim olmuş sayılmayız. Onları, Allah’ın bizdeki emanetleri olarak görüyorsak anne-baba olmayı da emanetçi olmanın ötesine geçirmememiz gerekecektir. Emanetçi olarak çocukların üzerindeki tasarruflarımız, itikadımızı yansıtmalıdır.

Çocuğu yetiştirirken onunla alakalı kararlarımızda ağırlığın ya da birincil etkenlerin ne olduğunu inceleyebiliriz. Anne ve baba, on beş yaşına gelmiş bir delikanlı ile alakalı verdikleri onlarca kararı tek tek ele alıp hangi kararda Allah rızasını birincil etken yaptıklarını, hangi kararlarda da “gelecek” adı verilen fitnenin öne çıktığını mütalaa edebilir. Çocuklarımızı üç gün camilere göndererek yaptıklarımızı ya da çocuklarımızın isimlerini bir sahabinin ismine benzeterek koymamızı avunma konusu yapamayız. Saf Allah rızasını araştırmaya mecburuz. İşlettiğimiz dükkândaki işletme mantığımızı, Allah’ın emaneti olarak bulduğumuz çocuklarımızın üzerinde uyguluyor muyuz, uygulamıyor muyuz? Kendimizi aldatmamızın anlamı yoktur.

Çok derin boyutuyla bakmadan gayet yüzeysel bir konu olarak hafız çocukları ele alabiliriz. Hafız yani Kur’an yüklenilmiş bir çocuk veya genç kimindir, onun üzerindeki söz hakkı kime aittir? Eğer biz, hafız bir gencin evlenme süreci ile hafız olmayan bir gencin evlenme sürecini aynı tutabiliyorsak bu şu demektir: Bizim gözümüzde hafız olan bir genç hâlâ bizim oğlumuz/kızımızdır. Onu kiminle evlendireceğimizi biz kararlaştırırız. Bizim ailevi menfaatlerimiz önceliklidir! Esas olan ise hafız

olan bir genci ümmetin ortak değeri olarak görebilmemiz idi. Onlar ümmetin ortak değeri olunca da onun üzerindeki kararları aile büyükleri olarak bizim tek başımıza vermememiz gerekiyordu. İnce düşünüldüğünde burada bir idrak hatası olduğu görülecektir.

Çocuklarımıza beddua ederken bile bu çizgi dışılık önümüze çıkacaktır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, çocuklara beddua etmememizi emrederken bizim dikkatimizi çekmiş olmalıydı. Çocuğa beddua etmek yani Allah'tan, çocuğun ağır veya hafif bir tarzda helak olmasını istemek, kişinin kendi eliyle büyüttüğü bir ağacı şu ya da bu nedenle budama hakkını kullanmasına benzemektedir. Bu da yanlıştır. Öte taraftan herkesin çok iyi bildiği meşhur Taif gezisinde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, üzerine taş yağdıran insanlara bile yüzlerce kere hak ettikleri bedduayı yapmamış ve “onların nesillerinden Allah’a kulluk edecek birinin gelme ihtimali”ni ileri sürmüştü. (Buharî, Bed’ul-Halk, 7/3231; Müslim, 4653) Onun ümmetinden biri olarak kendi doğurduklarımızın gelecekte secde eden, kulluk hazzı ile yaşayan biri olma ihtimal ve umudunu yok saymamız hata değil midir? Sabırlı ve gelecek hesabını Allah’ın rızasını esas alarak yaptığımız çocuk planlamaları uygulamaya mecburuz. Peygamberlerin çocukları ile alakalı mücadelelerini örnek alacaksak ulaşacağımız hedef budur. Çocuğumuzu malımız gibi görüp dilediğimiz şartlarda da onu budama hakkımızın olmadığını idrak etmeliyiz. Allah’ın emanetlerini, Allah’ın istediği gibi kullanmalıyız. Doktor yapacaksak da bu böyledir, müçtehit yapacaksak da!

Mektup Diliyle / **Kadın Garson Gibi Hizmet Etmek Zorunda mıdır?**

Misafire ikramın, onunla ilgilenmenin imanımızla alakalı olduğu doğrudur. Sahih hadislerde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, “Allah’a ve ahiret gününe iman eden” diye başlayan beyanında “Misafire ikram etsin.” şeklinde kayıt koymuştur. Bu gösteriyor ki mü'minlerin misafire ikramları, misafir ağırlamaları yöresel değil imanî bir anlayıştan kaynaklanmaktadır. Bu da şu anlama gelir: Misafir ağırlamak, ona ikramda bulunmak bir çeşit ibadettir. İslam'ın izzetli günlerini görenler veya o izzetin izlerini görebilenler bu misafir sahiplenme kültürünü de görmüşlerdir. Bu Ümmet'in kültüründe misafir âdeta ev sahibi, ev sahibi de onun hizmetçisi gibidir. Bu anlayışla iftihar etmemiz gerekir. Şimdiki insanların kendi evlerine bile sığmadıkları bu zamanda bu lezzeti anlamamız elbette mümkün değildir.

Hadislerdeki ifadelere bakarak bazı âlimler, eve gelen misafiri bir gün bir gece ağırlamanın vacip olduğu hükmüne varmışlardır. Genel kanaat ise misafiri ağırlamanın vacip değil mendûp olduğu şeklindedir. Bir mağduriyet veya yolda kalmışlık yoksa misafiri ağırlamak vacip değildir.

Yalnız, bazı yörelerde misafir konusunun abartıldığını söyleyebiliriz. Evin çocuklarını ihmal edip misafir ağırlamak doğru değildir. Zaten misafir ağırlamayı ibadet durumuna yükselten, ikram ve ağırlamanın Allah için olmasıdır. İş, gösterişe kaydığında ortada Allah'ın rızası olmayacağı bellidir.

Meselenin sizin ele aldığınız boyutuna gelince yani evin kadınının gelen misafirlere ikramı üstlenmesine gelince sözümüz şudur:

Müslüman kadın, eşinden başkasının hizmetini yapmak mecburiyetinde değildir. Eşinin misafirleri, akrabaları kadının görevleri arasında yoktur. Özellikle vurgulayarak belirtiyoruz: Dinimizin Müslüman kadına, eşinin misafirleri için günlerce hazırlık yapması, onlar gelince de ayakta kalıp hizmet etmesi gibi bir emri yoktur. Kadın bunu yaparsa eşinin hatırı ve aralarındaki nikâhın gerektirdiği muhabbet için yapar. Bu şu anlama gelir: İş yaptırma karşılıklı bir muhabbetin gereği olarak yapılırsa zaten sorun olmaz. Hayır, erkek erkekliğini kullanarak misafirlerine hizmette kadını kullanacaksa İslam Şeriat'ı kadına böyle bir yükümlülük getirmemiştir.

Şöyle bir denge kurulması mümkündür:

Eşinin hatırına itibar eden bir kadın, elbette eşinin misafirini kendi misafiri bilir; onlara ikram etmekten, hizmet görmekten haz duyar. Bu makul olandır.

Makul olan bir başka husus da Müslüman bir erkeğin, evinde zaten çocukları ve diğer işleri nedeniyle yorulan hanımını garson gibi kullanmaktan sakınmasıdır. Erkek de yapabileceği kadar yardım ederek eşinin daha verimli bir hizmette bulunmasını sağlar ve ardından da kadına evin cariyesi olmadığını hissettirerek teşekkür eder. Çok kısa bir teşekkür bile kadını, yaptığından mutluluk duyar hâle getirebilir. Bu da makul olandır.

Erkek, hanımının şartlarını da takdir ederek diğer yakınlarından yardım talep edebilir; bazı hizmetleri dışarıdan satın alabilir. Bu da asrımızın getirdiği makul işlerdendir.

Eğer erkek, erkekliğini ispat edeceğini zannettiği bir üslup sergiler ve sadece “Yap, yapacaksın!” derse kadının sığınacağı dini, ona misafire hizmet etmek zorunda olmadığını söylemektedir.

Bir başka husus da kadının asla mahremi olmayan yabancılara garsonluk yapmak zorunda olmadığı gerçeğidir. Hatta yapması caiz de değildir. Bu da erkeğin misafire hizmette yer yer devreye girmek durumunda olduğunu göstermektedir.

fetvameclisi.com’dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Ukbe bin Amir radıyallahu anh, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemın şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir:

“Allah, karşı cinse meyletmemiş gençten memnun olur.” (Ahmed, 17371)

Ders: *Gencin karşı cinse meyletmesi kadar tabii bir durum hemen hemen yoktur. İki tarafın da yaratılışı buna müsaittir. Bu durum -erkek olsun kız olsun- gencin önünde büyük bir imtihan olarak beklemektedir. Bir gencin, bu dönemini sorunsuz geçirmesi Allah Teâlâ'nın rızasını celbetmektedir. Anne-babalar başka bir gerekçeye dayanmadan sadece bu maksatla yani karşı tarafa hiç meyletmeden çocuk yetiştirmiş olma politikasını esas almalıdırlar. Çocuğun eli yüzü kirlendikten sonra tedbir almanın anlamı yoktur.*

Ebeveyn Hataları

Anne-babaların çocukları üzerindeki emellerinin, iyi çocuk anne-babası olma arzularının gerçekleşmesi kaderin onlar için yazdığı ile sınırlıdır şüphesiz. Hiçbir anne-baba, sipariş üzerine verilmiş bir çocuk bulamaz. Kaderde yazan, insanın bulacağıdır. Anne-babalar, umdukları şekilde bir çocuk sahibi olmak için üzerlerine düşeni yapmaya da mecburdurlar. Biz kaderimizde yazanı bilmediğimizden kaderde bizim istediğimizin aynısının yazılmış olacağını varsayarak çalışırız. Bizimle alakalı her hususta çalışma ve sonuç bekleme ilkemiz budur. Her şey elimizdeymiş gibi çalışırız ama kaderin elimize hiçbir şey koymayabileceğine de iman ederiz. Bu bize, üzerimize düşen her gayreti yapma ile sonuçlara kahrolmama arasında bir itidal getirir.

Anne-babanın, kuru temenniler ile bir şey elde edemeyeceğini bilmesi gerekmektedir. Kargaların düşürdüğü cevizlerin daha sonra tesadüfen ceviz ağacı olmasına benzer bir çocuk büyütme anne-baba için mümkün değildir. Doğurmak ve doyurmaktan başka annelik ve babalık vazifesinin yapılmadığı durumlarda da iyi bir çocuk yetişebilir. Tesadüfen büyümüş ceviz ağacı gibi olabilir kimi çocuklar. O çocuklar, anne-babalarının yetiştirdiği çocuklar değildirler esasen. Kendisi veya çocuğu hayatta iken anneliği ve babalığının bitmediğine inanan ve o inanca göre de himmeti olanlar, ebeveynlik makamının gerçek sahipleridirler.

Çocuğun ve kendilerinin kaderini yazan Allah'a el açmayı bilen, duanın derinliklerine dalabilen ebeveyn güzel bir yol tutturmuştur. Hüküm Allah'ın olduğuna göre hükmedenin kapısına dayanmak nihai çaredir. Böyle bir tasarruf, anne-babayı hiçbir seçeneğin önünde çökmemeye götürür. İyi çocuk sonucuna şırmarmamak, kötü çocuk sonucunda da yılmadan yola devam etmek ancak Allah'ın kapısına dayanmakla gerçekleşebilir. Bu kapıya dayanmayı kadere iman etmiş olmak, dua etmek, aktif bir çalışma içinde bulunmak şeklinde anlayabiliriz. Zaman konusunda kendisine göre bakanla Allah'a göre bakan arasında da bu fark görülebilir. Kendisine göre bakan, meçhul bir insan ömrü ile sınırlı bir zamanda yani elli-yüz yıl arasında iyilik olarak planladığı sonuçları görmek ister. Gördüğünde işinin bittiğine inanır, göremediğinde de kahrolur. Çünkü onun için zaman, kendi ömrü ile sınırlı bir zamandan ibarettir. Elli yıldır, seksen yıldır o zaman diliminde olmayan şey yok hükmündedir.

Zamanı Allah'a göre gören ise başı ve dibi olmayan bir zaman içinde bulunduğunu bilir. Ebedîlik standartlarında olmayan fani bir dünyada zamanın, her şeyi görmeye yetmeyeceğini bilir. Doğurur, büyütür, doğurduğunun doğurduğunu görür ama sonuçların izlenmesi için henüz zamanın gelmediğini iyi bilir. Mevsimlik sıkıntılara da tebessümlere de takılıp kalmaz. Ebedîlik diyarında beklenecek şeyleri fanilik diyarında asla beklemez. Bu anlayış, onun sabrının derinliğini oluşturur. Yıkılıp kalmamak, ezilip büzülmemek bu sayede onun karakteri olur.

İlk Denemede Uсталık!

Anne-babanın bilmesi gereken ya da hataya düşmemesi gereken ilk kural şu olmalıdır: Biz, tek başımıza bulunmadığımız bir dünyadayız. Bizi biz olmaktan çıkarmak için uğraşan bir şeytanla beraber bulunuyoruz. Her yaratılanın kendine mahsus bir şahsiyet olarak yaratılmasının yanında şeytan bizden öncekilerin doğurdukları ile de uğraşmış ve kendince büyük bir tecrübe edinmiştir. Biz ise birinci, ikinci, beşinci çocuğun anne veya babasıyız. Birikimimiz, becerimiz kesinlikle bize yeterli değildir. Anne-babanın bilmişlik zannı ağır bir yanılgıdır. Böyle bir zan sonucu ortaya konan çocuk yetiştirme planları büyük ihtimalle anne-babanın hayâl kırıklığı ile sonuçlanacaktır. Şeytana karşı iki silahımız elimizde bulunmalıdır.

Birinci silahımız, bizi ve şeytanı yaratan Rabb'imizin neyi, nasıl yapacağımızı gösterdiği ve bizim için rahmet olan Kur'an'ımız ve Nebi'si Muhammed aleyhisselamın Sünnet'idir. Bu iki çizginin ortasında yürümeye mecburuz. Bu mecburiyet, kendi kısır bakışımıza göre değil Allah'ın bakışı ile bakma ilkesinden gelmektedir.

İkinci silahımız da bizden önceki insanların birikimini yok saymamamızdır. Nasıl ebeliğin birikimini iyi bir doğum için değerlendiriyorsak aynı şekilde insanlığın çocuk yetiştirme konusunda imanımızla tersleşmeyen birikimini de kullanmasını bilmeliyiz.

Anne-babanın kendisini yeterli görmesi, iki kişilik istişarelerini kitlesel kararlar olarak algılaması doğallığı zedeleyen bir anlayıştır. Anne-babanın böyle tutumlarının zararlı sonuçlarını çocuklarının ve kendilerinin hayatında görmemeleri onları rahatlatmamalıdır. Asıl sonuçların görüleceği yeri nasıl unutabiliriz?

Anne-babalık vasfı devam eden, kendini öğrenci görmekten sıkılmamalıdır. Her yaşta öğrenilmesi gereken yeni bir bilgi muhakkak

vardır. O bilgiye sahip olmamız anne-babalık gereğidir.

Temiz Ebeveynlik Gerekiyor

Doğal bir aile ortamı için sabıkası olmayan, gençliğinde şu veya bu günahlara bulaşmamış anne-babalar olmak elbette gereklidir. Geçmişinde sıkıntı bulunmayan anne-babaların Allah'tan yardım görme ihtimallerinin daha yüksek olduğu tartışılmayacak kadar açık bir konudur. Onların duaları kabule daha yakındır, amellerinin ihlaslı olma kolaylığı da daha yüksektir. Biz, buna temiz bir geçmiş sahibi olmanın avantajı da diyebiliriz.

Geçmiş kirliliğe rağmen temiz bir aile ortamında yaşamak da mümkündür. Şeriat'ımız Allah'ın affetmeyeceği bir günahın olmayacağını haber vermiştir. Dünü ne olursa olsun insanın bugünü ne ise değerlendirileceği durum da odur. Dünkü günahkârın bugünkü âbid ve zahid olmasında hiçbir mani yoktur.

Anne-babalar olarak çocuklarımızın temiz olmalarını temenni etmeyi hak etmemiz için çocuklarımızı ne kadar temiz bir ortamda tuttuğumuzu iyi tespit etmeliyiz. Çocukların sağlığı üzerine gösterdiğimiz hassasiyeti, akideleri ve salih amel sahibi olmaları hususunda da gösterip gösteremediğimiz ne kadar temiz bir ortam sağladığımızın belgesidir. Oturduğumuz binadan sokağımıza, evimize girip çıkanlardan evlerine girip çıktıklarımıza, evde kullandığımız elektronik cihazların etkisine, tercih ettiğimiz eğitim kurumunun niteliğine kadar pek çok konuda ne kadar temizlik sağlayabildiğimiz çok önemli bir soru işaretidir.

Anne-babanın temiz ebeveynlikten anlaması gereken, geçmişlerinin temizliğinin yanı sıra ortamın da temiz tutulmasıdır. Zamanın kirliliği, şehirlerin bozukluğu gibi mazeretler geçerli değildir. Biz bu hayatta imtihan için bulunuyoruz. Bu mantıkla bakıldığında bütün zamanlar ve bütün mekânlar, çocuk yetiştirme açısından kirlidir. Mekke'de müşrikler kirletiyordu, Medine'de münafıklar kirletti. Daha sonra zenginlik kirletti. Her zaman için kirlilik nedeni bulunabilir. Kim, hangi zamanda yaşıyorsa o zamanın kirleticisine karşı tedbirini alacak ve temiz ortam oluşturmayı becerecektir. Böylece de imtihanı kazanacaktır. Önceden oluşmuş temiz ortamı devralma ve onun üzerinden işini görme beklentisi uçuk bir beklentidir. Üzerimizdeki ebeveynlik görevini "Temizle ve temiz tut!" parolası ile özetleyebiliriz. Peygamberler dâhil her anne-baba böyle bir çalışma düzeni ile çalışmış ve becerebildiklerini yapmıştır.

Dua Silahtır, Silahla Oynanmaz!

Duanın silah olduğuna iman ediyoruz. Kur'an'ımız ve hadisler, duayı bize en müessir silahlarımızdan biri olarak tanıtmıştır. Dua, mü'min insanın silahıdır. Mü'min, anne veya baba olduğunda bu silah onun elinde çok daha müessir bir güç olarak bulunmaktadır. Annenin veya babanın duasının evlat üzerindeki etkisi için, bir peygamberin kendi ümmeti üzerindeki duasının etkisi tarzında bir benzetme yapılabilecek durum vardır ortada. Anne ve baba için bu büyük bir güçtür. Bu gücü anne-babanın, çocuğunun aleyhinde olacak şekilde kullanması annelik merhametine, babalık ciddiyetine yakışmayacak bir hatadır. Sabırsızlıktan kaynaklanan tutumlar yüzünden annelerinin veya babalarının beddua ettiği insanlar, ömürlerinin sonuna kadar o bedduaların etkisini üzerlerinden atamadan bu dünyadan gitmişlerdir. O yapılan dualar, keşke sonuçları bu dünya ile sınırlı olan sözlerden ibaret olsaydı, keşke! Çocuklara yapılan duaların asıl sonuçlarının ahirette ortaya çıkması, üzerinde yoğun düşünülmesi gereken bir durumdur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, anne-babaları ikaz ederek çocuklarına beddua etmemelerini, yapacakları bedduanın kabul saatine rastlaması durumunda sıkıntı olacağını söylemiştir. (Müslim, Zühd, 18/7437)

Evlerimizin doğallaşması için bedduayı kaldırmalıyız. Küçük veya büyük beddua yerine ıslah için dua etmeye alışmak gerekiyor. Şeytanın gergin anlarımızdan istifade ederek bizi aslında kendi aleyhimize olacak dualara sevk etmesine karşı uyanık bulunmamız gerekmektedir. Sabrın gerçek anlamını kavramamız, zikir alışkanlığımız, rahatlama yöntemleri geliştirmemiz ve mübah yöntemlerle kendimizi rahatlatmaya çalışmamız bize yardımcı olacaktır. Evlat sahibi olmayı “evli olmanın en tabii gereklerinden” biri olarak görme seviyesinden, “Allah'ın kulunu imtihan ettiği en hassas işlerimizden” biri olma seviyesine çıkarmalıyız. Bu bir imtihandır, imtihanda bizim belirleyeceğimiz şartlar bulunmayacaktır elbette.

Anne-baba, çocukları üzerinde şiddet uygulamaktan kaçındığı kadar bedduadan da kaçınacaktır. Bedduanın anında öldüren veya sakat bırakan bir zehir olmadığına aldanmamalıdır. Tesirinin uzun vadede gerçekleşebileceğini unutmamak gerekiyor.

Çocukların da Onuru Var!

Çocukların onları doğuranların gözünde bile horlanabilecek nitelikte görülmelerinin sonuçları, beklenen çocuk yerine istenmeyen çocuğun ortaya çıkması olacaktır. Yaşlarının küçük olması hiçbir şekilde horlanmalarının gerekçesi olarak gösterilemez. Yaratılıştan gelen şekillerinin eğlence konusu yapılması çocuklar açısından bir yaralanma olacaktır. Hatalarının aile içinde istihza meselesi yapılmasının da bir yaralamaya ya da yarayı derinleştirmeye sebep olacağı bilinmelidir.

Çocukların onurları açısından dikkat edilecek çok önemli bir husus da çocukların vasıflı insanlardan, ahlaklı kişilerden uzak bırakılmalarıdır. Bu uzak bırakma “Misafiri rahatsız etmesin, dışarıda oynasın.” gerekçesine dayandırılmış olsa bile çocuk açısından hatalı sonuçlar verecektir.

Çocukların paraya tapınmasına karşı tedbirli olunması gerektiği kadar onların parasız bırakılmalarının da hata olarak görülmesi gerekmektedir. Anne-baba, çocuğunu belli bir oranda para ile tanıştırmalı ve çocuğun parayı yönlendirme kabiliyetini geliştirmesini sağlamalıdır. Anne-baba yoğun koruma ve korunmanın sakınılan şeye bir tür teşvik olabileceğini bilmelidir.

Evin Ortasında Bomba!

İnsandaki şehvetin bir çeşit bomba olduğunu bilmemiz şarttır.

Evliliği, bedensel ihtiyaçların dışındaki hangi esasa göre belirlersek belirleyelim, tabiiik zarar görecektir.

Ne zaman şehvet hareketlenmeleri başlamışsa evlilik de o zaman gündeme gelmelidir. Geciktirilen her evlilik, evin orta yerinde bekletilen bir bomba niteliğindedir.

Bunun erkek-kız ayrımı da yoktur.

Anne-baba bu konuda hata ederlerse bunun üzerinden büyük bir hesaba tabi tutulabilirler.

Âdeta taşların bağlandığı, köpeklerin salındığı bir ortama dönüşen yaşantımızda evlilik bile neredeyse çözüm olma özelliğini kaybedecek duruma gelmiştir. Çocuklarımızın zihinleri bulanmadan, elleri kirlenmeden onları haramlara karşı koruma altına almalıyız.

Annelik ve babalık tedbirli olmayı gerektiriyorsa tedbirli olmak da analıktır, babalıktır.

Tedbir de kirlenmeden temiz kalmak ise onu yapmak ebeveynin ihmal edemeyeceği görevidir.

Mektup Diliyle / **Kaynata, Geline Emretme** **Hakkına Sahip midir?**

Nikâhlanıp evlenmiş bir kadının üzerinde eşinden başkasının emretme hakkı yoktur. Kadının kendi babasının bile ona emretmesi, onu bir işe zorlaması caiz değildir. Eşinin babasının böyle bir emir verme hakkı olması ise hiç mümkün değildir.

Bu konuda gerek kadının gerek kocasının hassas düşünmesi gereken çizgilerden söz edebiliriz:

Allah'tan korkan bir erkeğin, babasının üzülmesine karşı duyarlı olacağını düşünmelidir bir kadın. Bu duyarlılık erkeği eşine karşı soğutabilir, şeytanın aralarına fitne sokmasına neden olabilir. Kadının bu hususta “Ya baban/annen ya da ben!” gibi seviyesiz bir taleple erkeğin önüne çıkmamayı tercih etmesi gerekiyor. Kadın ya önceden bu pozisyonu takdir edip nikâh masasında gündem yapmalı ya da sabretmeyi bilmelidir. Evlenip ev sahibi olmayı, bütün arzularına kavuşmak olarak görenler yanılmaktadırlar. Bu fani âlem, arzularla oyalanma yeridir. Asıl arzularımız inşaallah cennette gerçekleşecektir. Acele edip orayı tahrip etmeyenler kazananlar olacak. Kadın, kendini ezdirmemeli elbette ama eşini ezerek ayakta durmasının da anlamı yoktur. Mümkün olduğu kadar siyasi ve nazik davranması, en azından emredilmesinden hoşlanmayacağını ama eşinin babasına hizmet etmekten haz duyacağını hissettirmesi daha uygundur.

Erkek de babasının ya da annesinin, eşiyle karşı karşıya gelmemesini temin etmelidir. Kendi anne-babasını önceden tanıdığına göre onların, eşine karşı emredici/ezici bir konumda olmayacakları ortamı hazırlama becerisini göstermelidir. Erkek kesinlikle babasının, annesinin karşısına eşinin haklarını müdafaa eden bir avukat gibi çıkamaz. Çıkması gerekir de. Fakat tampon olmayı beceremedikten sonra erkek olarak rol almanın hakkını verememiş olur. Şartları oluşturmasını bilmelidir. Bu şartlar şunlar olabilir: Eşi ile anne-babasını bir evde tutmamalıdır.

– Aynı evde kalınacaksa kesinlikle eşine, beraber bulunmanın getireceği zorlukları önceden beyan etmeli, neleri taviz konusu yapabileceğini neleri de yapamayacağını söylemelidir. Anne-babasına da eşi yerine kendisini kullanmalarını önceden söylemelidir.

– Bu hususta sorunun küçüğü olmayacağını, küçücük zannedilen bir sorunun zamanla kocaman bir sorun olarak karşısına çıkacağını bilmelidir.

– Eşi ile anne-babasını bir araya getirerek bir sorun çözme yerine eşi ile eş ortamında, anne-babası ile de onlarla baş başa kaldığı bir ortamda bu hususları değerlendirmelidir.

– Netice olarak erkek, zulmü zevk edinmiş bir baba veya anne sahibi de olabilir. Anne veya baba, gelinlerinin ezilmesini zevk olarak izlemeyi tercih edebilirler. Bu durumda erkek, eşinin onların önünde ezilmesine seyirci kalmamalıdır. Asi olup ahiretini de helâk edemeyeceğine göre yapacağı iki şey vardır. Birincisi, akrabaların diğer büyükleri ile meseleyi konuşup onların devreye girmesini sağlamalıdır. Bir amca, bir dayı bu konuda yararlıdır. Kendisinin doğrudan söyleyemeyeceği şeyleri onlara söyletmelidir. Yine de anne-baba gevşemeyecek olursa önünde iki seçenek vardır. Ya onlara rağmen eşini alıp başka bir eve taşıyacak, kendisi de gidip onların hizmetini yapacak ya da eşine dönüp onları idare edip edemeyeceği konusunda son kararını soracak ve gerekiyorsa eşini boşayacak! Evet, bu boşama hoş değil ama bir kadının zulüm altında olmasına sebep olmak da hoş değildir. Bu da ikinci yapması gereken iştir.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Şifa binti Abdullah ilk mübarek nesli görmüş bir kadındı. Ömer bin Hattab radiyallahu anhu tanıyordu. Bir gün yolda yürüyen bir grup genç gördü. Gençler sessizce konuşuyor, ağırdan yürüyorlardı. Kim olduklarını sordu. “Bunlar ibadet ehli gençlerdir.” dediler ona. Dedi ki:

“Vallahi Ömer, konuştuğunda dinletirdi. Yürüdüğünde hızlıydı. Vurduğunda da acıtırdı. İbadet adamı oydu.” (İbni Sa’d, 3/290)

Ders: *Ashabi görüp tanımuş bir kadın, önünde “ibadet etmekten bitkin düşmüş” gençleri görünce gerçek ibadetin caddede yürüyemeyecek kadar bitkin duruma düşmek olmadığını dile getiriyor. Bir de Ömer’i örnek gösteriyor ki Ömer siyasetten cihada, zikirden ticarete kadar pek çok alanda sivri bir isimdir. İbadet ise onu yaptı. Siyaset ise yaptı. Ticaret ise yaptı. Aile idare etti. Ümmet idare etti.*

Mesele şudur:

Dinin bir bölümünü yaşamak, gerisinde yıkılmak veya geri kalmak olmamalıdır. Din, bütünüyle yaşanmalıdır. Sokakta yürürken, konuşurken, tepki verirken mü’min insanın imanı onu farklı yapmalıdır.

Evliliğin Yaşı

Müslüman olarak evlilikten ne beklediğimiz ya da evliliği toplumumuzda nereye oturttuğumuz önemli bir göstergedir. Bu göstergeye bakarak nasıl evlilikler yapmamız gerektiğine, mevcut evliliklerin ne durumda olduğuna da karar verebiliriz. Evliliği yoğun bir şekilde emreden ve evlilik üzerinden sevap vadeden dinimizin bizi ulaştırmak istediği seviye de ancak bu şekilde takdir edilebilir.

Evlenmek, cinsel ihtiyacın tatmininde tek helal yoldur. Evliliğin dışındaki bütün yollar ise fitri değildir, helal değildir. Biz evlenmeyi ele alırken onu, cinsel ihtiyacımızın tek helal yolu olarak nitelemekle yanlış yapmıyoruz ama dünyayı, Afrika kıtasından ibaret gibi anlatmakla düşülen hataya düşmüş oluyoruz. Evlenmeyi her şeyden önce, kâinattaki insan düzeninin kaynağı olarak görmeliyiz. Evlenen bir bayanla erkek, özel cinsel ihtiyaçlarının karşılanmasından önce insan neslinin devamını sağlamaya katkı sağlamış olmaktadır. Fertler üzerinden bütün insanlığı kuşatan projeyi görebilmemiz gerekmektedir. Evlenmede de boşanmada da bu bakış tarzı önemli bir etkidir.

Bu mantığın tabii sonucu olarak her evlilik için bir insanlık projesi diyebileceğimiz gibi her boşanma için de bir insanlık kaybı diyebiliriz. Aynı şekilde geciken her evlilik de bu pencereden izlendiğinde “insanlık adına” ciddi bir kayıptır. Matematiksel bir hesaplama ile bakabilecek olsak yirmi yaşında evlenmiş bir gencin meşru bir özrü yokken on dokuz yaşında evlenmesine kıyasen ortada bir kayıp olduğunu görürüz. Bir yıllık kaybı biz, onun şahsi kaybı olarak göremeyiz. Bu şekilde bir yıl geç evlenmiş bin gencin, on bir gencin veya bir milyon gencin bir yıllık gecikmesinin, yeryüzünde insanlığın ümmeti Muhammed olarak çoğalması açısından neye mal olduğu kolayca hesaplanabilir. Buna, milyonlarca gencin evlilik yaşlarının üzerinden beş veya on sene geçirmeden evlenmediklerini ilave ederek düşündüğümüzde çok farklı bir sonuçla karşılaşacağız. [\[11\]](#)

Şüphesiz herkesin kendisini düşündüğü, “insan” ve “insan nevi” gibi bir derdin düşünülmediği ortamlar bu sese yankı vermeyecektir. Mesele insanlık meselesi ya da insanlığa ümmeti Muhammed aşısı yapma meselesi değilse o zaman, savaşlarda öldürülen milyonlarca insanın da bir kayıp olarak görülmemesi gerekir. O zaman şu veya bu felakete kurban giden

nesiller için de ağıt yakmaya gerek yoktur. Herkes canını kurtarıp yoluna devam edebilir.

Her evlilik, insanlık adına bir yatırımdır. Bu yatırım geciktikçe insanlık üzerindeki proje de gecikmektedir. İnsanlık üzerinde emeli olanlarla insanlardan emeli olanlar arasında bu şekilde bir tasnif yapmamız da bir sakınca barındırmamaktadır.

Buradan çizgimize bir kol daha açarak şu tespiti yapmamız gerekiyor:

Evliliği genel olarak bu gözle ele almamızın sonucu, evlilik sürecini de bu açıdan ele almamız şeklinde gerçekleşmektedir. Evlilik, gerek kurulurken ve gerekse sürdürülürken durum böyledir. Hiçbir evli mü'min, evli olmayı kişisel hakkı ve özel zevki olarak görüp dilediğinde evlenme, dilediğinde de evliliği sonlandırma serbestliğine sahip değildir. Her ne kadar evlenmek hak olarak ele alınıyorsa da bu hak aynı zamanda bir görevdir de. İnsan olmak, insanlığa katkı sağlamayı gerektiriyorsa sonuç budur.

Evlenmenin yaşı ile alakalı bir kurala geçmeden önce tespit etmemiz zorunlu olan şu hususlar da gözden kaçmamalıdır:

a- Evlilik, namaz gibi “Allah için yapılan, Allah’ın rızasına göre yapılması gereken” işlerdendir. Kulluğumuzla birinci dereceden alakalıdır. Namaz gibi abdestle ve kibleye yönelerek yapılmıyorsa da evliliğin de kendine göre abdesti ve kiblesi denecek şartları vardır. Nikâh da evliliğin abdestidir.

b- İnsanın şehvetini dizginleyebileceği tek helal yöntemdir. Şehvetleri yok etmek de caiz olmayan bir yöntem olduğuna göre evlilik zorunlu istikametın adıdır.

c- Nesil çoğaltmak, mü'min sayısını artırmak bir tür meydanlarda cihat ederek İslam’ın önünü açmak gibidir. Evlilik bu açıdan da zorunludur. Fertlerin de toplumların da bozulmadan kalabilmesi ancak bununla mümkündür.

Yaş Sınırı

Kanunların evliliğe on sekiz yaşını veya ondan bir iki yaş öncesini sınır getirmesi bir yana örfün gitgide evlilik yaşını otuzlara doğru çekmesi, sadece bir yaş tahdidi ile sınırlı kalsa idi bunun belki de hiçbir sakıncası olmayacaktı. “Elli sene önce insanlar yirmi yaşında çocuk sahibi oluyorlardı, şimdi ise otuz yaşında oluyorlar.” diyecektik. Oysa durum böyle değildir. Şu anda evlenmeyi gerektiren bütün sebepler elli sene öncesine göre yüzlerce defa daha yoğun duruma gelmiştir. Tam anlamıyla

bütün köpekler salınmış ve taşlar bağlanmış gibidir. Köpeklerin bu kadar salındığı bir ortamda tek helal çare evlilik yaşının biraz daha erkene çekilmesidir. Böyle olmasını gerektiren sebeplerden biri de bir önceki kuşağa göre büyük oranda zenginleşen toplum yapısıdır. Bir evde birkaç kardeşin evlenmek zorunda kaldığı zamanlardan herkesin birkaç evinin olabildiği zamanlara gelinmiştir. Yine de iş, evlenip iffeti korumaya gelince garip bir fakirlik edebiyatı türetilmiştir. Evliliklerin tabii ihtiyaçlar yerine suni ihtiyaçlar için yapılıyor olması da bu sonucu getirmiştir.

Şüphesiz küçük çocukların ev sahibi yapılmalarının tavsiye edilmesi söz konusu değildir. Dinimiz, evlenmeye alt veya üst bir yaş sınırı getirmemiştir. Evliliğin en tabii sonucu olan yatak odası ilişkisine bir yaş ve kaldırma sınırı getirmiştir. Bu noktada da zaten bir sıkıntı yoktur.

Bütün köpeklerin salındığı yani gençlerin de yaşlıların da şehvet bombardımanı altında kaldığı zamanımızda evlilik için meşru olmayan okul, iş gibi gerekçeler geciktirme nedeni yapılmamalıdır. Tabii olan süreç işletilmeli ve evliliğin zamanı yaşa göre değil ihtiyaca göre belirlenmelidir. Bunu sağlayamazsak iki büyük zararı önleyemeyeceğiz. Bu zararların birincisi, Ümmet'imizin insanlığa yapması gereken aşının gecikmesidir. İkincisi de iffetimize uzanan şeytanın elini kırmadaki yegâne silahımızı bile kullanamamaktan doğan sorunlardır. Kendimiz edip kendimiz bulduğumuz için de kimseye sitem edecek hâlimiz olmayacaktır.

Onların Gözüyle Bakınca Evlilik

Sahabinin büyüklerinden Ömer bin Hattab radıyallahu anhın gözü ile evliliği görmeye çalışabiliriz. Evlenmeyen birine: “Ya özrün var ya da facirlik seni engelliyor.” demiştir. (İbnü Ebi Şeybe, 16142)

Yine sahabiden Abdullah bin Mesud radıyallahu anh demiştir ki:

“Sadece bir gecelik ömrüm kalmış olsa onu bir kadınla evli olarak geçirmek isterdim.”

(İbnü Ebi Şeybe, 16148)

Şeddad bin Evs radıyallahu anh ise gözlerini kaybedip âmâ olmuştu. Yine de: “Beni evlendirin. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bana, bekâr olarak Allah’a gitmememi vasiyet etmişti.” demiştir. (İbnü Ebi Şeybe, 16140)

Ölümüne sebep olan son hastalığında iken Muaz radıyallahu anh de şöyle demişti: “Beni evlendirin. Allah’a bekâr olarak gitmek hoşuma gitmiyor.” (İbnü Ebi Şeybe, 16141)

Tâbiûndan Tavûs da gençlerin evlenmeleri ile alakalı şöyle demiştir:

“Bir gencin eğitimi evlenmeden tamam olmaz.”
(İbnü Ebi Şeybe, 16143)

Mektup Diliyle / **“Niye Kadın Kocasına** **Hizmet Etmek Zorunda** **Olmasın ki?”**

Kadından iki türlü hizmet beklenir. Birincisi; erkeğinin iffetini koruması, onun cinsel ihtiyaçlarını tatmin etmesi ve bu cinsel ihtiyacın tabii bir sonucu olarak eşine çocuk vermesi hizmetidir. İkinci hizmet de bugünkü evliliklerle neredeyse tamamen aynı anlama gelen ev hizmetleridir. Bu hizmetler evi süpürmekten yemek pişirmeye, bulaşığa erkeğin “yapmayacağı” kabul edilen hizmetlere kadar uzanmaktadır.

Kadının birinci hizmet türünün tartışılması gerekmiyor. Zaten evlilik esasen birinci türdeki hizmetler için vardır. İkinci türdeki hizmetlere gelince bu türdeki hizmetler için Ümmet’in müçtehitlerinin iki görüş beyan ettiklerini görüyoruz. a- Büyük çoğunluğu oluşturan müçtehitlere göre kadın, kocasının ikinci türdeki hizmetlerini görmek zorunda değildir. b- Hanefi mezhebindeki müçtehitlerin içtihatlarına göre ise kadının erkeğinin ikinci türdeki hizmetlerini de görmesi dinen vazifesidir. Ancak onların getirdiği “Dinen vazifesidir.” kaydı, meselenin hukuka intikal etmesi durumunda kadına bir mecburiyet getirilemeyeceğine de işaret etmektedir.

Ortada şöyle bir durum vardır: Kadına erkeğinin bulaşığını yıkamayı, evini süpürmeyi, tarlasında çalışmayı emreden bir ayet ve hadis yoktur. Evet, pek çok hadiste kadının çalışmalarından, iş yapmasından söz edilmektedir ama onlar, açık bir ifade ile kadına çalışmayı emretmemektedir. Hâlbuki kadının birinci türdeki işiyle alakalı birden çok ayet ve hadis vardır ve onlar gayet açık bir şekilde anlaşılmaktadır. Bu durum, müçtehitlerin farklı içtihatlarda bulunmalarına neden olmuştur.

Bir aile içinde erkek ve kadın, neyi ne kadar yapacaklarına dair hukuki istinatlara başvurduktan sonra o ailede, İslam’ın insanlardan beklediği aile ciddiyeti bulunamaz. Meseleye vacip midir Sünnet midir mantığından önce, aile istikrarı için hangisi gereklidir şeklinde bakmak gerekiyor.

Evet, kadına erkeğin ev hizmetlerini görme mecburiyeti getirilmemiştir. Ayet ve hadislerden anlaşılan açık ifade budur. Kadın bunu hangi din anlayışıyla algılayıp sahiplenecekse o din erkeğe “Doymadıysan bir kere

daha otur sofraya.” tarzında ikinci kadınla da evlenme hakkı vermiştir. Dinin o tarafı kadınlar için iyi de bu tarafı kötü mü olacak?

Görülüyor ki Allah’ın hükümleri bir denge üzerine kuruludur. Bu denge bir ucundan tutulup çekildiğinde denge bozulabilmektedir. Kadın, kadına sağlanan hakları çekip asıldığında erkek; erkek, kendine sağlanan hakları çekip asıldığında da kadın diğer tarafı gerebilmektedir.

Şeriat’ımızın kurduğu denge formülü şudur: Marûf ölçüsünde iş yürütmek. Marûfun en net ifadesi, karşındakini takdir etmek, kendin için istediğini onun için de istemek, kendin için hoşlanmayacağına onun için de razı olmamaktır. Buna “insanlık” da diyebiliriz.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin “Âişe yemek yap, su ver.” gibi ifadeler kullandığını, eşlerinin de ona hizmetten zevk aldıklarını görüyoruz. İş resmiyete döküldükten sonra, bir evde haklı yoktur. Anlayış ve fedakârlık ise huzurun kaynağı, bereketin kendisidir.

Buharî’nin rivayet ettiği meşhur “Hepiniz çobansınız.” hadisinde de kadın için geçen “Kadın da eşinin evinde çobandır.” ifadesi iyi düşünülmelidir.

Evet, kadına evde iş görmeyi emreden ayet/hadis yoktur ama başta Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in hanımları olan annelerimiz olmak üzere, ashabın kadınları un öğüttüler, yemek yaptılar, çamaşır yıkadılar, hayvanların bakımlarını yaptılar. Bunları da doğurdıkları beş, on çocukla beraber yaptılar.

Âişe annemiz radiyallahu anha, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’den söz ederken: “Evinin işine yardım eder, namaz vakti geldiğinde de namaza çıkardı.” demiştir. Meselenin ruhu buradadır.

fetvameclisi.com’dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Ashaptan Abdullah bin Mesud radiyallahu anh, Kur’an okuyup bitirdiği zaman: “Bekârlar nerede?” diye sorardı. Sonra da: “Yanıma gelin.” derdi. Onlara şöyle dua etmelerini öğretirdi:

“Allah’ım!

Bana bir kadın nasip et. Ona baktığımda içim açılsın. Emrettiğimde bana itaat etsin. Ben yokken şerefimi ve malımı korusun.” (İ’tilalü’l-Kulûb, 150)

Ders: Evlenme ile alakalı bir sahabi ölçüsüdür bu. Kur'an okuduktan sonra duanın makbul olacağını bildiğinden, bekârları yanına çağırıp onlara evliliklerinin yolunu açacak dua etmelerini öğretmektedir.

Kur'an'la beraber düşünölebilen bir konu, dua için öncelikli bir konu, sahabilik şerefi ile şereflenmiş bir insanın gençleri yönlendirmesi... Adını ne koyarsak koyalım, hayata bakmayı vahiyden öğrenmiş bir sahabinin mantığını göröyoruz burada.

Evlilik Hak Değil Görevdir

Evlenmenin niteliği ve mü'min kimliğimiz açısından evliliğin konumu üzerine söylenecek sözlerin en değerlisi şüphesiz, kitabımız Kur'an'ın ona bakışı ile net bir çizgide durur. Şahıslar olarak bizim evlenme etrafındaki tespitlerimiz, Kur'an'ımız ve Sünnet çizgilerinin ötesine geçemez asla. Ortada bir Kur'an hükmü ve bir hadis bilgisi varsa bizim için söz söylenmiş, karar verilmiş demektir.

Belki kavraması zor olur ama evlenip nikâhlı yaşamamanın bir insan hakkı olmasının ötesinde insan olmanın zorunlu gereği şeklinde anlaşılması, evlilikle ilgili Kur'an tarzına daha yakın durmaktadır. Yeryüzünde büyük bir hak-batıl savaşı cereyan etmektedir. Bu savaşın karşılıklı tarafları, mü'minler ve küfür ehlidir. Küfür ehlinin başını çeken şeytanın en önemli yatırım alanı, insanın kendisidir. Varlık olarak insanı kendine düşman görmüştür ve insanın nevini imha edemeyecekse onu ifsat edip olmaması gereken pozisyona getirmeye çalışmaktadır. Bunu yaparken de elindeki en güçlü silah, insan bünyesinde yaratılıştan var olan cinsel şehvetleri kullanmaktır. Çok erken yaşlardan itibaren insanı etkisi altında tutan cinsel şehvet, en ileri yaşlara kadar hayatın her kademesinde insanla beraber bulunduğundan şeytana göre insana girilebilecek en tabii menfez “şehvet menfezi”dir. Şeytan planlaması bakımından durum böyle iken insanın şeytana karşı geliştirebileceği en güçlü savunma taktiği, şehvetleri onun etki alanı dışına taşımak ya da şeytandan korunmuş bir şehvetle yaşamak olacaktır. Aksi takdirde insanın açık havayı ısıtmak gibi bir mücadele tarzı ile şeytanın ağlarına takılmadan yaşama emeli boş olacaktır.

Şehvetlerin dizginlenip kontrol altında olmasının tek yolu ise evliliktir. Evlilik dışında da bazı seçeneklerinden söz edilebilirse de onlar tabii seçenekler değildir ve her biri de nihayetinde şehvetin kendisi gibi bir sorundur. Allah'ın insan üzerindeki muradının “evlenmiş insan” rayında yürüdüğü gayet açık bir hakikattir.

Meselenin şehvetle ilgili bölümü, bakılabilecek tek pencere değildir. Şehvet, insan ve mü'min kalitesi üzerinden ele alındığında önemli olmasına önemlidir ama “insan nevinin sürdürülmesi” penceresinden bakıldığında evlilik, insan için “hayat” anlamına gelmektedir. Bu denli önemli bir hususun yani evliliğin, sadece insana tanınmış bir hak olarak görülmesi yeterli bir tanım olmamalıdır. İnsana tanınmış hakkın ötesinde evliliğin,

insanın kendi nevi için yapmak zorunda olduğu fiili bir görev olarak görülmesi hakikate daha yakın durmaktadır. Bu görevden kaçınanlar veya görevin hakkını vermeyenler, yiyen ve yediğini üretmeyen tüketici durumundadırlar.

Kur'an Elimizdedir

Allah Teâlâ'nın bizden ne beklediğı, görevlerimizin nitelik ve niceliğı gibi hususları Kur'an kadar açık seçik öğrenebileceğimiz ikinci bir kaynağımız yoktur.

Kur'an'ımızda evlilik ve evliliğın ayrıntılarına dair yüz kırk altı ayet vardır. Aile, eş, kadın, erkek, baba, anne, çocuk, emzirme, nafaka ve benzeri pek çok konu ayet ayet işlenmektedir.

Bakara suresinden itibaren pek çok surede bu konular işlenmektedir. Peygamberlerden söz edilirken onların hanımlarından ve aile hayatlarından da söz edilmiştir. Daha da ötesi, cennet hayatı tanıtılırken dünyadaki anlamıyla ifade edilebilecek bir aile hayatından söz edilmektedir. İnsana cennette vad edilen nimetlerin en önemlilerinden biri olarak dünyadaki kadınlarla kıyas edilecek bir "huri" gerçeğı vardır. Buradaki huriler, cahil bir mantıkla bakıldığında dünyadaki kadının rakibi ve onu ezen bir güç olarak anlaşılrsa da gerçek bunun aksidir. Dünyadaki kadınla cennetteki huri arasında elbette asla kıyas edilemeyecek muazzam bir fark vardır ama cennetteki hurilerin dünya kadınları ile kıyas ediliyor olmaları bile kadının yeri, kadının doldurduğu boşluğu yansıtmaması bakımından ihmal edilmeyecek bir örnektir. Bu da kadın üzerinden giderek bir aile mefhumu çıkarmamıza yardım edecektir.

Nûr suresinin otuz ikinci ayeti tek başına bile ele alınacak olsa bu ayet, Kur'an diliyle evliliğın ne olduğunu anlamaya yetecek bir belgedir. Bu ayette Allah Teâlâ, "Evlendirin!" diye emir buyurmaktadır. "Evlendirin!" emri, bütün mü'minleredir. "Namaz kılın!"daki hassas anlayışımızı değiştirmemizi gerektirecek bir gerekçe de yoktur doğrusu. Evet, buradaki emir sırasıyla babayı, yöneticiyi ve benzeri sorumluluk taşıyanları sorumluluk sırasına göre ilgilendirmektedir, bu doğrudur. Bu emir ihmal edildiğinde ise bütün mü'minlerin sorumlu olacağı bir süreç başlayacağına göre evlenmenin gerçekleştirilmesi bütün mü'minlerin topluca sorumlu oldukları bir görev olarak önümüze çıkmaktadır.

Sadece Nisa suresinin 154. ayetinde nikâhın "ağır sözleşme" olarak gösterilmesi bile Kur'an'ın evliliğın nasıl baktığını göstermek için yeterlidir.

Kaç Hadis Var?

Evlenmeyi emreden; kadınları, kocaları, yatak odalarını, düğünü, nişanı, kız bakmayı, kadın hakkını, koca hakkını belirleyen kaç hadis vardır merak eden var mı? Allah'ın kullarındaki muradını beyan etmekle görevlendirilmiş bulunan Peygamber aleyhisselam efendimizin, onca aileyi alakadar eden beyanı ne ile izah edilecektir? Onları sosyal hayatın gerçekleri gibi mi algılayacağız yoksa dinin hükümlerinden biri gibi mi? Bekârlığı kerih gören, evliliğe teşvik eden onca hadis için “sosyal hayatın gerçekleri” tarzında bir yorum yapmak yanlıştır. Onun asıl görevi, Allah'ın Şeriat'ını beyan etmektir.

Evliliğin, herkese birinci dereceden ve ilk buluş gününden itibaren farz kılınmamış olması yani evliliğin namaz gibi tutulmaması onun sıradanlığını göstermez. Bilakis, farz olmasına farzdır ama bu emir, tabii şartlarda yürütülmesi istenen bir emir olduğu için bu tarzda istenmiştir mü'minlerden.

Çok çocuk sahibi olmamızı emreden ve ümmetinin çoğalması ile kıyamet günü övüneceğini beyan eden hadisler ise başka bir teşviki gösterir.

Sünnet'e bir bütün olarak bakıldığında evlilikle alakalı şu hususlar genel hatları ile karşımıza çıkacaktır:

1- Evlilik ciddi bir şekilde teşvik edilmiş, evlenmeme arzusu kınanmıştır. Evlenmeyeceğini söyleyene “Benden değildir!” şeklindeki tehdit, bu kuralı belirlemek için yeterlidir.

2- Aile kurmaya yönelik yardımlar fiilen yürütülmüş ve teşvik edilmiştir.

3- Yatak odası, ayıp bir konu gibi değil hayattan ve dinden bir konu gibi ele alınmıştır. Sahabiler, yatak odası ile alakalı sorularını ulu orta denecek şekilde sorabilmişler, ayıplanmamışlar ve açık cevaplar almışlardır. Daha da ötesi eşlerin yatak odalarını kullanmaları, en açık üslupla “sadaka” niteliğinde bir iş olarak sunulmuştur.

4- Bilhassa kadına, ailenin yükünü taşıdığı için büyük ecirler vadedilmiş ve kadın; namaz, oruç ve zekât dışında ağır gelebilecek bir yükten muaf tutulmuştur.

5- Çocuk yetiştirme hususundaki hadisler ise başlı başına bir işarettir.

6- Aileyi sürdürmenin çetin bir durum olduğu inkâr edilmemiş, idare etmeye, sabırlı olmaya çağırılmıştır eşler.

7- Sünnet, evlilik için muayyen bir yaşa hiç temas etmemiş; ihtiyaç hissedildiğinde hemen evlenmeyi, evlendirme yönünü göstermiştir.

Hükümler

Umumen, evlilik için Sünnet hükmü verilir. Evlilik farz da olabilir vacip de olabilir mekruh, haram da. Bu da her şahsa göre değişebilecek özel durumların dikkate alınması gerektiğini göstermektedir.

Evlilik Bela Olur mu?

Bela sözcüğünü bir yere oturtmak zor olur ama evlilik için ağır bir imtihan denebilir. Genelde de insanlar olarak dikensiz güller aradığımız için evliliklerin sorunlu yürümesine karşı dertleniriz. Gerçekçi olan biri ise şunu katiyetle anlar ki dünya dertsizlik diyarı değildir. Bilakis dünyanın kendisi bir derttir, bir ceza merkezidir. Dünyadaki evliliklerin cennetteki hurilerle gerçekleşecek evliliğe benzetilmesi yanlış olur. Evliliği değerli kılan, sıkıntılara rağmen sürdürülmesi için uğraşılıyor olmasıdır. Sıkıntılara rağmen insanlığın devamı için mücadele etmeyi tercih etmek ancak cihat olarak algılanabilir. İbadet olup üzerinden sevap kazanılan ve sıkıntısı olmayan ne vardır ki evlilik öyle olsun?

Soruna Rağmen Huzurlu Yaşama Kuralları

- Allah Teâlâ ile sorunlu olma ki eş olarak sorunlarına melekler yardım etsin.
- Bütün sorunları bela görme, kimi de senin için hayır getirebilir.
- Sıkışınca ilk iş olarak evi terk etmeyi, yataktan ayrılmayı, çocukları tartışmaya sokmayı, büyücüye gitmeyi, boşanma kelimesini kullanmayı, bedduayı, ikinci eşle tehdidi, olayı aile büyüklerine taşımayı, küfretmeyi ve dövmeyi düşünme!
- Tartışmaya çalış, tartışmayı medenice yap. Bir tartışma ile sorunu çözmeyi bekleme. Beş kere, on kere tartışmaya razı ol!
- Zamanla bazı sorunların kendiliğinden çözülebileceğini bil, sabırla bekle.
- Güvendiğin ve yakın akraba olmayan biri ile istişare et.
- Dua et.

Soruna rağmen yürütülen bir evlilik, ecir olarak da büyük bir kaynaktır.

Sorunsuz evlilikler, peygamberler için de garantili olmamıştır. Gerçekçi olmaya mecburuz.

Bu, bizim hakkımızdan çok görevimizdir; görevimiz için lüks şartlar aramaya fırsatımız olmayabilir. Evliliği bir kere daha düşünmeye, onu

Kur'an nazarı ile Sünnet pratiği ile incelemeye mecburuz. Kahırdan ancak bu şekilde l tuf çıkabilir.

Mektup Diliyle / **“Hep Kadın mı Erkeğe İtaat Edecek?”**

Siz, eşinizden kaynaklanan şikâyetinizi dininize yönlendirmişsiniz. Bu tespitleriniz doğru değildir. Dinimiz kadını eşinin kölesi olarak görmüyor; öyle görülmesine izin de vermiyor. Kadın da erkek de Allah'ın kuludur; kul kula ne ile üstün olabilir ki? Bilakis kadın, gerek eş olması ve gerekse anne olması ile Allah'tan ve Resûlü'nden büyük bir teşvik görmüş, cennete daha yakın tutulmuştur.

Evet, Müslüman erkeklerin kadınlara karşı hataları yok değildir. Kadınların da erkeklere karşı hataları vardır. Fakat kadınların, eşlerinden gördükleri yanlışları dinlerine mal etmeleri ve olayı âdeta “İslam erkekleri hataya yönlendiriyor!” gibi algılamaları büyük bir ayıp olur. Herkes hatasının bedelini kendisi taşımalıdır. Aile içinde herkesin birbirini suçladığı hatalar kaçınılmaz denecek kadar yaygındır. Erkeğe göre kadın suçlu, kadına göre de erkek suçludur. Erkek eşini ihmal etmiş, onun hukukuna riayetsizlik göstermiş olabilir. Kadın da kadınlığını icra edememiş olabilir. Ne kadın yüzünden ne de erkek yüzünden İslam'a dil uzatılması kabullenilebilir. Aile içindeki tartışma, iki tarafın çözemeyeceği bir düğüm şekline büründüğünde aile büyüklerinin devreye girmesi gerekmektedir. Her iki aile büyüğünün çözemediği ve çözemeyeceği anlaşılan bir sorun varsa boşama veya boşanma devreye girebilir.

Din üzerinden sömürmek veya din üzerinden suistimal etmek, hata üzerine hatadır. Müslüman bir kadın veya erkeğin, kendi zulmüne Allah'ın ayetlerini belge göstermesi kesinlikle kabul edilemez. Erkekler, ikinci bir evlilik yapma isteklerini ve kadınların kendilerine itaat etmesi hakkındaki arzularını Allah'ın ayetleri ile belgelerken Allah'ın onlara emrettiği işlerde ne durumda olduklarını da iyi düşünmelidirler. Ayet ve hadisleri sadece kendinden yana yontan anlayış sakıncalı bir anlayıştır. Aile içi tartışmalardaki bu gerginlik, aile büyüklerinin çözmesi gereken ya da ilim erbabına müracaat edilerek aslının öğrenilmesi gereken bir durumdur. Kadınlar, bu hususta eşlerini ayıplayabilirler ama eşleri suistimal ediyor diye Kur'an'a küsmeleri iman açısından sıkıntılıdır.

Erkeklerin de gündeme getirdiği -konuyu öbür cepheden ele alan- şikâyet, kadınların Allah'ın hükümlerini içlerine sindiremedikleri, birbirlerine menfi etkide bulundukları şeklindedir. Bu pencereden bakıldığında da bu şikâyet

öne çıkmaktadır. Burada evlilikler kurulurken, Şeriat'ı sadece nikâh esnasında hatırlamakla başlayan bir eksiklik gündeme gelmektedir. Herkes, arzu ettiği hayat tarzına göre bir eş bulup evlenmelidir. Seçme kriterlerinde, düğün ve ev döşeme tercihlerinde modern hayattan yana tavır koyduktan sonra şu veya bu şehvetin tatmininde Şeriat'ın ilkelerini öne çıkarmak iki yüzlülüktür. Bunu erkek yaptığında erkek, kadın yaptığında kadın iki yüzlülük yapmış olur. Evlilik öncesinde oluşturulan tarz ileriki dönemlerde çıkmaza girince dini “kurtarıcı” olarak gündeme taşımak ne kadar doğrudur, onu iyi düşünmeliyiz.

Bir kadının eşinden mehir, makul bir nafaka ve iyi bir evin yanında GÜZEL GEÇİM bulma hakkı dinen sabittir. Erkeğin bunlarda itiraz etmesi mümkün değildir. Bunun karşılığında da kadının, cinsel tatmini sağlaması, evden çıkışının eşinin iznine bağlı olduğunu kabul etmesi, eve gireceklere sınır getirmenin erkeğin hakkı olduğunu bilmesi gerekmektedir. Ev idaresinin erkeğe teslim olmasının tabii bir sonucu olarak da doğru olan ve zulüm olmayan işlerde kadının erkeğe itaat etmesi erkeğin hakkıdır. Kadının bu anlamda erkeğine itaat etmesi, babasına itaat etmesinden daha önceliklidir. Babası ile eşi arasında tercih yapması gerektiğinde tercihini eşinden yana kullanmak zorundadır.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Tâbiûndan Hodayn bin Münzir eniştesini gördüğü zaman ayağa kalkar ve derdi ki:

“Namusumuzu örten ve derdimizi gideren adam, merhaba!” (İbni Asâkîr, 14/403)

Ders: *Tâbiûndan biri muhatabımız. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi görenleri görmüş, onlardan hadis rivayet etmiş, bize din ulaştırmış. Cahiliye toplumundan geldikten sonra İslam ile şereflenmiş, hayatı İslam’a göre anlamış bir Müslüman.*

Eniştesine bakışını simgeleyen bir söz kullanıyor:

“Namusumuzu örten ve derdimizi gideren adam, merhaba!”

Enişte, kızını alıp giden adam değil de namusu güvence altına alan adam!

İşte, sahabi terbiyesi ile yetişmiş neslin terbiyesi!

İşçi Kadının Kazancı

Müslümanların kadınlarının çalışmak için evlerini terk etmeleri, ailemize giren ithal uygulamalardandır. Kadının yaratılışına en aykırı durumların başında onun evi dışında bir alanda değerlendirilmesi gelmektedir. Evinden bir çalışma merkezine giden her kadın, insanlık adına bir kayıp niteliğindedir. Çalıştığı iş ne olursa olsun çalışan kadın, asla evindeki kadar mübarek bir iş yapıyor olamaz. Allah yolunda cihat gibi dünyevi ölçülerle değerinin takdir edilmesi mümkün olmayan bir ibadet için bile kadın adına muafiyet getiren dinimiz, kadını hangi alanda çalıştığında iyi bir iş yapıyor olarak kabul edebilir? Yaşadığımız kültürün hâkim güçleri, kadının erkekleştirildiği bir yaşam tarzını bütün insanlığa âdeta emretmektedir. Bunun karşılığında da erkeği, erkek olmasına karşın setlerin berisinde tutarak tabii yürümesi gereken bir hayatı kanunlarla şekillendirmektedir.

Bugün kadının çalışması basit bir sorun olmaktan çıkmış, büyük bir afete dönüşmüştür. Kızlarının bir diploma peşinde sürüklenmesinin ne anlama geldiğini henüz hissedemeyen kitleler, insanoğlunun bile bile kendi kuyusunu kazdığını, âdeta altın yumurtlayabilecek tavuğunu hırs uğruna boğazladığını görememektedir. Eğitim ve öğretimle ilgili kurumların ne eğitmekle ne de öğretmekle bir alakası kalmıştır. Her iki kavram da insanın yükselmesi yerine elinde “iş yapabilir belgesi” niteliğindeki bir diploma bulunmasına yarayan, belge veren kurumlar için kullanılmaktadır. İnsanların birbirine karşı üstünlük savaşı dün silahlarla yapılırken bugün silahların yerini diplomalar almıştır. Bu savaşta, Allah’ın insanlık için alternatifsiz bir değer olarak yarattığı “kadın”ın yer alıyor olması bir yeniliktir. Dün, silahla yapılan savaşlarda kadın yer almazdı. Bütün milletler kadının savaşçı olmamasını yeğlemişlerdi. Bugünkü rızık savaşlarında ise kadının da yer aldığını hatta kadın savaşçının yani diplomalı, iş gören kadının daha çok tutulduğunu görüyoruz.

İş bulabilen ve çalışan kadın, savaşa alınmış asker durumunda bulunmaktadır bu idrakte. Ne gariptir ki iş bulup evden çıkmak durumunda olan kadın, evde kalmaktan kurtulduğuna sevinmektedir. Evde kalan, evinin doğal yapısı içerisinde yaşayan kadına da zavallı gözüyle bakılmaktadır.

Ekonomik açıdan veya başka açılardan kadının çalışmasını ele alanlar, kendi açılarından yapılanın doğru olduğunu ispat etmeye çalışabilirler. Şu veya bu zaviyeden bakarak kadının erkekle eşit ortamlarda çalışmasını haklı

gösterecek gerekçeler de gösterebilirler. Hiçbir zaman cevap veremeyecekleri ama her alanda kullandıkları gerçek şudur: Kadını, iş ihtiyacı için değil kadınlığı ile alakalı yönleri için kullanmaktadırlar. Bu, kapitalist mantığın izah edemeyeceği ve makul sınırlara çekemeyeceği bir gerçektir. Kadın; kadınlığı olarak bilinebilecek yönleri için çalıştırıldığına göre bu kadın, kadınlığı için bulunması gereken noktada bulunamayacaktır. Bu da kadının kadınlığına muhtaç olan insanlığın kaybetmesi demektir. Eğer insanlık, kapitalist bir mantıkla kadını iş ortamına çekmeyi başardığı hâlde yine kapitalist bir mantıkla bunun ne getirip ne götüreceğini hesaplayamıyorsa ortada kâr etme esaslı bir kapitalizm de yok demektir. Ortada sadece insan neslinin kendini helak etme gibi bir çıldırma ameliyesi vardır.

İş Üretim Yerleri

Yakın döneme kadar kadınlar için çalışma ortamı genellikle tekstil atölyelerinden oluşuyordu. Şimdiki dönemde ise okullar kadınları işe hazırlamaktadır. Yeni gelen neslin okul anlayışı “hayata tutunma, insanca yaşayabilmenin alternatifsiz şartı” şeklinde anlaşılmaktadır. İlim, kültür gibi kelimeler maskeden başka bir şey değildir. Bir okulda okumak, kadın için mutlu bir hayatın başlangıcı olmaktadır. Okuyan kadının mutluluğu, okuma sürecinde ne ile karşılaşırsa karşılaşsın iyi bir evlilik yapma zemini demektir bir kere! Önüne çıkacak bütün evlilik tekliflerinde eli güçlü olacak, nikâh masasına erkeğe karşı kadınlığın ezilmişliğiyle değil diploması olan bir genç kız edasıyla güçlü oturmuş olacaktır! Bu rüya ile kendisini aldatmayan genç kız var mıdır yok mudur bilemeyiz ama anne-babaların çocuklarına bu anlayışla yön verdiklerini gözlerimizle görüyoruz. Ev düzeni, kılık kıyafet üzerinden bakıldığında iyi bir Müslüman olduğunu zannedeceğiniz pek çok anne: “Biz yetiştirilmedik, bari kızımız iyi yetişsin.” mantığı ile yola çıkarak okutma ile başlayan bu süreçte kızlarını evden uzak kalacakları, tabii bir ortamda Allah’ın alternatifsiz bir görev için yarattığı bir kadın olmaktan uzaklaştıracak bir yola itmektedirler.

Bu Müslüman annelerin “Biz kaçırdık, bari kızımız yetişsin.” dedikleri şeyin aslında onlar açısından büyük bir çelişkiyi yansıttığını anlatmak bile zorlaşmaktadır. İffetli bir hanım, ayağının altında cennet olan bir anne, onurlu bir eş olarak yaşayan kadın acaba “Biz kaçırdık.” derken neyi kaçırmış olduğunu zannetmektedir? Kaçırdığı şey tesettürü sebebiyle çağdaş yaşama ayak uyduramamak mıdır yoksa nikâh masasına otururken

beşerî mantığın kurallarına göre yönlendirilmiş bir aile düzeneği için imza atmak yerine, Allah'ın adı ile ve O'nun Şeriat'ına göre yaşamaya söz veren bir akde atılan imzaya bakarak mı “Biz kaçırdık.” demektedir anne? Müslüman kadınlar kızlarını, adına eğitim denen karma bir ortama sürüklerken neyi kaçırdıklarını anlatmakta zorlanmaktadırlar.

Kadınların dillerinin altındaki bakla, onlar söyleyemiyor olsalar da şudur: Biz erkek karşısında silahsız bir yuva sahibi olmak durumunda kaldık, erkek bizi boşadığı zaman elimiz kolumuz bağlı kaldık. Erkeğin emrettiğini yapmaya mecbur yaşadık. Bari kızımız erkekle eşit bir ortamda yaşasın. Erkek onu boşamakla tehdit edemesin bilakis kızımız başı dumanlanınca erkeğini boşasın ve kurtulsun! Demek istedikleri budur.

Kadının çalışması için öne sürülen en putlaştırılmış gerekçe kızların okuyup doktor olmalarıdır. Herkesin kızı okuyacak, doktor olacak, Müslüman kadınların doktor ihtiyacını karşılayacak! Bu kadar kutsal bir gerekçeden sonra da hocaların itiraz edebileceği bir nokta da kalmayacak elbette. Hatta hocalar bile kızlarını okullara sürükleyecek, kızları mezun olur olmaz bütün Müslüman kadınların tıbbi ihtiyaçlarını karşılamak üzere seferber olacaklardır! Yıllarca bu kutsallaştırılmış gerekçe ile Müslümanlar kızlarını “işçilik” için seferber etmişlerdir. Bu süre içerisinde, bu kızların çok büyük bir bölümü tıpla alakalı olmayan branşlarda ne okuyor acaba diye merak eden de olmadı. Tıbbın can alıcılığı, fetva almada makul bir gerekçe oluşu ile yola çıkılıp kızlar, erkeklerle karma ortamlara mecburen yönlendiren mesleklerin okullarında okutuldu. Meleklerin kanacağı mı zannedildi bu hususta yoksa başlar kuma sokulunca güven mi hissedildi?

Tıp Tahsili, Doktor Kadın

Yaşadığımız hayatın zaruretleri itibarıyla Müslüman kızların tıp tahsilleri için farklı bir bakış açısı oluşturabiliriz. Şu veya bu zaviyeden bakarak okusunlar diyebiliriz. Tıba yakın olan ve ona altyapı oluşturan ilim dalları için de benzer şeyler söylemek mümkündür. Müslüman kadınların doktor ihtiyacını karşılamayı bir tür ibadet telakki ettiğimize göre tıpla meşgul olan Müslüman kadınların evleriyle daha az alakadar olmaları, kadınlık/annelik görevlerini aksatıyor olmaları için normal diyebiliriz. Bunun meşruluğuna yol bulunabilir.

Tıp ve tıba altyapı oluşturan ilim dalları dışındaki mesleklerde okuyan kızlarımızın, o sürece feda edilebilecek bir maksada dayanıp dayanmadıklarını elbette Allah Teâlâ bilir. İnsanların niyetlerine

hükmetmek doğru değildir. Sadece önümüzdeki tabloyu okuyarak ve o tablonun yirmi yıl sonra Müslümanların karşısına nasıl bir hayat tarzı çıkaracağını tahmin ederek konuşuyoruz. Ve altını çize çize şunu söylüyoruz: Yaygınlaşan ilahiyat tahsili de başta olmak üzere yaşadığımız topraklarda ilim tahsili denen şey, kızlarımızı feda edebileceğimiz nitelikte bir değer değildir. Müslüman ailelerin, kızlarını “ilahiyat tahsili” için gönül rahatlığı ile fakültelere yönlendirmelerinin bedeli çok geçmeyecek; romanlarda okunan tatlı aile hayâlleri ile avunduğumuz zamanlarda ödenecektir.

Kimse ilmin mübarekliğini, kadının da erkeğin de ilme muhatap olduğunu öne süremez. Kimse tahsilli kadının daha iyi annelik yapacağını iddia edemez, okumuş kadınlarla daha mamur bir dünya kurulacağı hikâyeleri dizemez. İlmin mübarekliğine evet ama “Hangi ilim?” sorusuna cevap bulmalıyız. Kimliğimizi eriten, bize aile yerine özel otellere dönüşmüş yuvalar bırakan ilim mi ilimdir?

Kızlarımız okusun, okumalarının gereği olarak çalışsın da.

Ancak kadın işçi olarak ezilmesin. Allah’ın Şeriat’ının çiğneneceği işte bulunmasın. Haramlara karşı hassasiyetimiz bozulmasın. Anneliğimiz zarar görmesin. Erkeklerimiz, karşılarında erkekleşmiş eşler bulmasınlar. Ailemiz doğallığı ile kalsın. Havva’nın kızları, Âdem’in çocuklarının eşleri olsun. Beşerî sistemlerin ürettiği sorunlu cinsiyetlerle yaşamayalım.

Boşanma Oranları

Her şey bir kenara, boşanma oranlarının neden evlenme oranlarından neredeyse daha fazla olduğunu incelememiz gerekmez mi? Boşanan, evlenenden çok olursa bu dünyada “Hayat nereye doğru gidiyor?” sorusunu sormayacak mıyız? Madem daha iyi bir hayat için kızlarımız okullara sürüklenmişti neden boşanma arttı? Yoksa hayatın kalitesi boşanma üzerinden mi anlaşıyor?

Ortada bir gariplik var doğrusu. İlim, kültür, tahsil boşanmak için midir acaba?

Mektup Diliyle / **Mecburi Eğitimden Endişe Duyan Ebeveyn**

Selamüinalayküm,

Annenin özel bir yoğunluğu yoksa çocuğun devlet okuluna gitmesinde bir mahsur yoktur. Çocuk okula gitsin, her okul dönüşünde de anne onu dezenfekte etsin. Annenin bu çabası çocuğun okul hayatınca devam etsin. O zaman Allah'ın izniyle okul ortamı ve çevre, çocuğa zarar veremez. Anne bunları yapamayacaksa o zaman özel okul tercih edilebilir. Ancak özel okul tercih edilse bile anne ve baba aynı hassasiyetleri göstermeye devam etmelidir. Özellikle çocuk servis kullanıyorsa işe buradan başlamak gerekiyor.

Annenin yapacağı iş, sadece çocukla oturup ders çalışmak değildir. Üstüne vurgu yapı yapı söylüyorum: Okula giden bir çocuğa annenin yapacağı tek şey “öğretmenin sevgisinden aşağı kalmamak”tır. Çocuk, öğretmenini annesinden daha sempatik/daha şefkatli bulduğunda öğretmenin ve okulun havasına uyar. Anneler, şu veya bu sebeple anneliklerini çocuklarının üzerinde bir “otorite savaşı”na dönüştürmekle anneliklerini yıprattıklarını anlayamamaktadır. Anne kendisini yıpratırken, öğretmeni ve okul ortamını daha cazip hâle getirdiğini fark edememektedir. Bunun sonucu olarak da çocuk, annesinden daha esnek duran ve bir de diploma veren okula/öğretime sığınmaktadır.

Anneler, çocukları evin dışına iten değil eve çeken ve evi çocuklar için cazip hâle getiren kişiler olmalıdır. Bu sığınmayı biz, öğretmenin verdiklerine çocuğun yüreğini açmak olarak görürüz. Anneler, bu noktada sadece çocuklarını koruma değil aynı zamanda imanımıza dair bir kaleyi muhafaza etme görevini de yüklenmektedirler.

Altı yaşındaki bir çocuğa, gardiyanların mahkûmlara talimat dizdiği gibi talimatlar dizen bir anne, o anda çocuğuna kendisini dinletebilmekte ve istediğini yaptırabilmektedir. Bu ise sadece günü kurtarmaktır. Ama o andaki şokun etkisi geçtikten sonra ve çocuk yetişkin olduktan sonra, mesela çocuğun evleneceği zaman geldiğinde anne, sözünün etki etmediğini görecektir. Kaldı ki gardiyan emekli olur, mahkûmun da cezası biter. Ama annelikten ne emekli olunur, ne de çocuğun çocukluğu biter. Her ikisinden biri ölmedikçe bu böyledir.

Çocuklarımızın on veya yirmi yıllık planlarla büyütülmesi, bu Ümmet'in fikriyatına aykırıdır. Sadece bir ağacın altında dinlenme hükmünde olan bu dünya nedir ki çocuklarımızın onun on-yirmi yılını hesap ederek yetiştirelim! Her iki cihanı da kapsayacak planlar yapmalıyız. On-yirmi yıllık planlarla şirket yönetilebilir ama çocuk yetiştirilemez. Çünkü sırat, on-yirmi yıllık planlarla geçilemez. Siz çocuğu dert etmeyin, anneye bakın. Anneye sabır yükleyin, her zaman ona destek olun, moral verin; o da Ümmet'imizin geleceği olan yavrumuza sahip çıksın. Siz de baba olarak hepsine birden sahip çıkmak için çabalayın.

Bu söylediklerimizi şöyle uygulayabilirsiniz:

Anne, çocuk okuldan eve döndüğünde her seferinde onu bütün güler yüzlülüğü, ilgi, sevgi ve alakası ile karşılamalıdır. Bu güler yüz, ilgi, sevgi ve alaka çocuğun okula başladığı ilk günden, sekiz yıl sonra okulun bittiğini ifade eden son zilin çalmasına kadar aynı düzeyde ve sabırla devam etmelidir. Anne, çocuğu okuldan döndükten sonra temizlik ve benzeri görevlerine ara vermeli, çocuğunu değerlendirmeye almalı, olumsuz bir fikir/düşünce/davranış/model alıp almadığına bakmalı, varsa bunları düzeltmelidir. Bu süreçte annenin sözlerinde "biz" ifadesi yoğun olmalıdır. "Biz şöyle bir aileyiz, böyle bir imanımız var." demelidir anne. Ailenin bir bakış açısı ve kıstası olduğunu zaman içerisinde çocuğuna fark ettirmeli, asla acele etmeden sabırla çalışmalıdır.

Günde bir satır da olsa çocuğumuzun Kur'an'la bağı güçlü tutulmalıdır. Kur'an öğretmek ve okutmak sadece belli yaşlara aitmiş gibi hareket edilmemelidir. Çocuğa yaşından ağır yükler yüklenmemeli ve çocuk asla usandırılmamalıdır. Yavaşça ve istikrarlı bir şekilde güvene, ilgiye, sevgiye ve değer vermeye dayalı bir yol izlenmelidir.

Kesinlikle galip biziz, meraklanmayın. Nuh aleyhisselam gibi... Biz sonuca değil sürece ve bu süreçteki niyet, samimiyet, heyecan ve gayretimize dikkat etmeliyiz.

Kaybetsek de galibiz, değil mi ki yaptığımızdan Rabb'imiz razı olacak! Gerisinin ne önemi var?

Allah'a emanet olun. Eviniz ma'mur olsun. Eşiniz ve siz, cennetlere hazırlanan yolcular gibi bir hayatla mükerrem olun. Çocuklarınız âlim, salih, müttaki insanlar olsunlar. Size dualar eder, dualarınızı bekleriz.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Beşinci raşid halife Ömer bin Abdülaziz çocukken eğitim maksadı ile babası onu Medine'ye göndermişti. Salih bin Kisan isimli birine de onunla ilgilenmesini tembihlemişti. O da onun namazı ve diğer işleri ile alakadar oluyordu.

Bir defa namaza geç kaldı. Salih, neden geç kaldığını sordu. Ömer hizmetçisinin, saçlarını taradığını ve o nedenle geç kaldığını söyledi. Salih, babasına yazdığı notlar arasına bu bilgiyi de koydu. Babası Şam'da idi. Medine'ye gönderdiği bir elçiye tembihledi. Elçi, Medine'ye gelir gelmez Ömer'in saçlarını kesti, ondan sonra diğer işlere yöneldi. (İbni Asâkir, 45/137)

Ders: Ömer bin Abdüzaziz'in babası o günlerde, halifeden sonra ikinci adamdı. Büyük Emevi hanedanını temsil ediyordu. Sözleri sözdü. Çocuğu Ömer'i de din eğitimi almak için Medine'ye göndermişti. Şimdiki deyimle Ömer o gün prensti. Sözü ikilenmiyor, isteği geri çevrilmiyordu. Gittiğinde de yanında hizmetçisi vardı.

Bir gün namaza gecikti. Gecikme nedeni de saçlarıyla ilgili idi. Hoca bu durumdan rahatsız oldu. Babasına rapor etti bunu. Babası da tepki olarak Şam'dan Medine'ye saçlarını kesecek birini gönderdi. Namaza mani saçlar kesildi. Ömer terbiye edildi.

Bizim meselemiz, çocuklarımızı camiye namaz öğrenmeye göndermemiz değildir. Camiye çocuklarımızı ne kadar teslim edebildiğimiz önemlidir. Camidekilerin de teslim almayı ne kadar becerebildikleri önemlidir. Bu mantıkta bir sorun yaşıyoruz. Çocuklarımızı eğitmek istiyoruz ama ne çocuklarımızı "teslim" edebiliyoruz ne "teslim" alan bulunuyor ne de teslim olmaya razı çocuk var ortada. Ama Ömerlerimiz olsun istiyoruz!

Kadın Süslenir

Kadının süslenmesi ve kendisine bakması, gayet doğal karşılanması gereken bir iştir. Süslenmemek, bakımlı olmamak irdelenecek bir tutumdur. Dinimizin en bariz hususiyetlerinden biri olan fitratla uyumlu bir din olması, kadının fitraten bakımlı olması ve süslenmesini de kendi içinde makul tutması kuralını getirmiştir. Kadın süslenir, benine bakım yapar; bu da onun dinî kimliği dâhilinde kalır. Bir kadın sadece süslendiği için, caiz olmayan işlerden birini yapmış sayılmaz. Bilakis evli bir kadının beden bakımı, evliliği ibadet türlerinden biri olarak bize sunan Kur'an'ımızın emrettiği hayat tarzına yakın işlerden biridir. Süslenmek, kadının hayatında tabii bir görüntüdür ve bu görüntü de fitrata uygundur.

Giyilen elbiseler, süslenmede ilk öne çıkan konudur. Esasen kadının en değerli süsü hayâsıdır. Kadın veya erkek için süslenme olarak ne kullanılıyorsa onlar Allah'ın nimetlerindendir. Nimetlerden bir nimet olmak açısından birinci derecede, insanın hayatıyla bağlantılı olması bakımından da ikinci derecede süslenmeyle alakalı her nesne ve kadının/erkeğin süslenmesi konusu Allah'ın Şeriat'ının dışında kalamaz.

Süslenmede en temel ilke, süslenmenin mübahlardan bir mübah olmasıdır. Bütün mübahlar gibi süslenme de genel çizgileri içinde kaldığında kulun kendi zevkine göre tatbik edebileceği bir alanda kalır. Çizgiler aşıldığında ise süslenmenin hükmü de değişebilir; haram, mekruh ya da vacip bir süslenmeden söz edebiliriz. Özellikle vurgulanması gereken bir husus olarak şunu zikretmemizde yarar vardır: Şeriat'ımızın evlilikle alakalı ahkâmını bir nebze bilenler, erkeğe ve kadına yüklenen sorumluluklara vâkıf olanlar, kadının erkeğine karşı kendisini süslü hâle getirmesinin aile mutluluğuna sebep olmasından önce bunun Allah için yapılması gereken işlerden olduğunu da bilirler. Bu da erkeğe, kadınına kendisi için süslenmesini emretme hakkı getirmektedir. Makul ölçülerde ve helal olan nesnelerle süslenmiş, cazibesi olan bir kadın istemesi erkeğin hakkıdır. Erkeğin bu hakkı elde etmek için hak talep etme yöntemlerini kullanması da bir haktır. O hakkı talep eden erkeğin de kendisine düşen sorumlulukların müdriki olması da görevidir.

Fukahânın, kadının süslenmesi meselesini incelerken temizlik ve bakım açısından zorunluluk arz eden masrafların erkek tarafından karşılanmasının

mecburiyetine temas ettiklerinden yola çıkılarak konunun hangi açıdan ele alındığı anlaşılabilir.

Kadın, israf sınırına varmayan her türlü süslenmeyi kendisi için gerekli görebilir. Bu hususta eşinin onu anlayışla karşılaması gerekmektedir.

Kadının namaz kılmak için kendisini farklı bir kıyafetle hazırlaması, namaz kıvamına zarar vermeyecek tarzda bir süslenme içinde olması bile kadınlık fitratına bakıldığında teşvik edilebilir.

Süse Kim Bakacak?

Kadının süslenmesinde din açısından hiçbir sorun yoktur. Sorun, kadının süslenmesinin kime yansıyacağıdır. Kadın nikâhlı eşi için süslenirken önü açıktır, Allah'ın dininin teminatı altında süslenebildiği kadar süslenir. Nikâhlısı olmayan erkekler için süslenirken ise sınırlara riayet edilmesi mecburiyeti onun önünde Allah'ın emri olarak durmaktadır. Günümüz kadınının anlayamadığı ya da anlamak istemediği ince ayrıntı şudur: Kadın, bedenine ait ayrıntıların gösterilmesinde günah ve ayıp kavramlarını düşünmekte iken bedenini çekici yapan süsleri, elbise ve ziyneti de göstermemesi gerektiğine bir neden bulamamaktadır. Hâlbuki bu basit gibi duran ayrıntı, sıradan ahlak bilgileri ile Allah'ın dini arasındaki farkın ayrıntısıdır. Bedeni daha çekici yapan bir ziynetin/kıyafetin görülebilirlik sınırları içinde tutulması akılla da kabul edilebilir değildir. Bedeni korurken, bedene fazlalık katan şey neden korunmasın?

Bu temel çizginin sonucu olarak kadının tesettüründe çekiciliğin olmaması gerektiğini tespit ediyoruz. Kendisi güzel olan bir kıyafet nasıl koruma yapacak ki ona “koruma/korunma” anlamında tesettür diyebilelim? Karşımızda duran tesettürlü bayanlar topluluğunun, tesettürsüzlerle kaç noktada farklı olduklarını nasıl tespit edebiliriz? Bu tespiti, beden üzerinde harcanan kumaş ile yaparsak tesettürlüler kazanır şüphesiz. Ama tesettür, kumaş üzerinde sanat icra etmek midir yaksa erkeğin gözünden emin olmak mıdır? Eğer erkeğin gözünden korunmak ise tesettür ki tesettür kesinlikle odur ve başka bir şey olamaz, o zaman tesettürün bizi nerelere sürüklediğini tartışmamız gereken bir zamana gelmiş bulunuyoruz. Kimsenin böyle bir konuyu tartışmaya açamıyor olması haramı helal yapmayacaktır.

Müslüman kadının ziyneti, elbisesi ve süsü sadece eşine karşı helaldir. Eşinden başkaları için gösterilebilecekler, mahrem olanlar ve mahrem olmayanlar olmak üzere iki gruba ayrılabilir. Mahrem olanlara da gösterilmesinde sakınca olmayan bölüm, yine ağır avret niteliğinde

olmayan bölümdür. Mahrem olmayan erkeklere karşı süs ise başlı başına bir sorundur. İslam, o sorunu kaldırmak için kurallar koymuştur. Hadisteki ifadesiyle “bakılınca kendisine mutluluk kaynağı olan kadın” Allah’ın ölçülerini çiğneyerek bunu yapan kadın değildir.

Süslenme İkazları

Süslenirken Allah’ın yaratmasını değiştirmek, kâfirlere benzemek, haram olan bir şeyle süslenmek, erkeğin kadına/kadının erkeğe benzemesine neden olmak, israfa kaçmak, gusül veya abdeste mani olacak bir şeyi tırnak veya benzeri yıkanması gereken bir yere sürerek süslenmek, tıbben kullanılmasında sakınca bulunan nesnelerle süslenmek caiz değildir.

Erkeğin süslenme ve bakımla ilgili talebinin dine veya bedene zarar veren bir istek olması durumunda kadının itaati gerekmez. İtaat normal isteklerdedir.

Bilhassa kadınların kullandığı süslenmeye ait nesneleri satan ticaret erbabının, ümmetin ahlakına ve kadınlarının sıhhatine zarar verecek şeylerin ticaretini yapmakla vebale girdiklerini bilmeleri gerekir.

Kadınlar, erkeklere karşı süslerini açmadıkları gibi hemcinsleri olan kadınlara karşı da zihin karıştırma, kötüye örnek olma, harama teşvik nedeni olma gibi hususlarda dikkatli olmalıdırlar. Kadın kadına olmak sınırsız olmak değildir. Kadının kadına karşı avreti de bilinmelidir.

Süslenme ve benzeri kadına mahsus saydığımız şeyler Allah’ın farzlarından birini, anneliği ve kadınlığı etkileyecek düzeyde meşgul edici durumda olmamalıdır ki kaş yaparken göz çıkarma hatası işlenmiş olmasın.

Kadının süslenme veya bakım için haram işlemesinin örneği, bakımını erkeğe yaptırmasıdır. Tıbben zorunlu olmadıkça kadının bedenine yabancı erkek eli değmesi asla caiz değildir.

Kadın ve süs/ziynet konusuna yapılacak bir ilave de kadınların beden bakımları için göbük ile diz kapağı arasını kadınlara açması durumudur. O bölgede “tıbben zorunlu” olmayan hiçbir nedenle kadın bile olsa nikâhlı eş dışında insan eli ve gözüne ruhsat yoktur. “Kadın kuaför” bu bölge için ruhsat nedeni değildir.

Süslenme Konuları

Kaş Aldırma: Erkek görüntüsü veren kaşlara normal kadın kaş şekli vermenin haricinde kadının kaşları ile oynaması caiz değildir. Yüzde biten, normalde kadının yüzünde bulunmayan tüylerin alınması caizdir.

Saç Bakımı: Saç bakımı kadının en önemli süslenme yollarındandır. Kadın, saç bakımı yaptırabilir; eşinin izin vermesi durumunda saçlarından kestirebilir. Saçına saç ilave etmesi ise hadislerde yasaklanmıştır. Saç boyamak caizdir. Saçın, başın üstünde ve başa ait olmayan ilave bir görüntü verecek şekilde toplanması ise hadisi şerifte nehyedilmiştir.

Dövme Yaptırma: Vücutta kalıcı şekil oluşturan dövme yaptırmak caiz değildir.

Dişleri Aralatma: Diş tedavisi dışında kalan, özellikle güzel görünüm için dişlerin aralanması da caiz değildir.

Kına Kullanımı: Kına ve benzeri tabaka oluşturmayan şeylerin süslenmek için kullanılması caizdir.

Estetik Ameliyat: İhtiyarlığı gidermek için yapılan estetik ameliyat caiz görülmemiştir. Bunun dışında normalde bulunmayan ilave parmağın giderilmesi, çok büyük bir burnun küçültülmesi gibi durumlarda ise estetik ameliyat caizdir. Yağ fazlalığını aldırma da kural böyledir, tıbben gerekli olan yağ aldırma ile güzel görünmek için yağ aldırma arasında böyle bir fark vardır.

Lens Kullanımı: Tıbben, gereken şekliyle lens kullanmada sıkıntı yoktur. Süslenme, güzel görünme gerekçesiyle lens kullanımı ise ulemanın lehinde veya aleyhinde söz birliği yaptığı bir konu değildir. Uzak durulmasını tercih etmek daha doğrudur.

Yapma Kirpik Kullanma: Saça saç ilave etmedeki yasaklık burada da geçerlidir. Yapma kirpik kullanılamaz.

Tırnak Uzatmak: Sünnet, tırnakların kesilmesini emretmektedir. Tırnak uzatmak, erkek veya kadın açısından Sünnet aykırılığıdır. Bir de abdest açısından ortaya çıkacak engel de bulunabilir.

Kulak Deldirmek, Küpe Kullanmak: Caiz bir durumdur. Sünnet veya mekruh denecek bir durum değildir.

Mektup Diliyle / **Evlilikte Cinsel Soğukluk**

Kur'an'ımızın emri, eşler arasındaki ilişkinin “marûf” dairesinde olmasıdır. Marûf ise her iki tarafın da inceliklerine dikkat edilen dairenin adıdır. Mesela, kadının erkeğine güzel ve şirin görünmesi erkeğin hakkı ise erkeğin de kadınının hassasiyetlerine özen göstermesi kadının hakkıdır ve bu anlayışın adı “marûf” dairesinde bir tutum sergilemektir. Cinsel ilişki de hem erkek hem kadın için Kur'an'ımızın marûf dairesinde gördüğü haklardandır. Erkek kadar kadın da cima ile zevklenme hakkına sahiptir. Cimanın sadece erkeklerin tatmini için gerekli görülmesi fitrata da aykırıdır, fitrat üzerine kurulu olan Şeriat'ımıza da. Kadınların, erkeklerin ihtiyacını karşılamamanın ötesinde kendilerini bu zevkten müstağnî görmeleri veya göstermeleri tabii değildir. Genel olarak kadınlar; erkekleri kovalayan, kadınları da kovalanan olarak takdir ederlerse de fitrat, cima ile haz almayı erkeğe ve kadına aynı oranda yüklemiştir. Allah Teâlâ'nın yaratması bu şekildedir. Evet, erkek veya kadın ihtiyaçsızlık gösterebilir; bunu teşhir edebilir. Fakat bu davranış, bir zaman sonra sıkıntılı bir hayatın nedeni olacaktır. Erkeğin bu ihtiyacını karşılayacak ortam ve kimliği hazırlaması kadının görevidir. Erkeğin de kadını böyle bir ihtiyacın sahibi olarak görmesi, onu tatmin etmenin kendisine görev olarak yüklendiğini bilmesi gerekiyor.

Erkeğin kadını cinsel ihtiyaç konusunda dört aydan fazla ihmal etmemesi gerektiği fakihler arasında genel bir kanaattir. Esasen bu sürenin dört ay veya başka bir zaman dilimi ile de sınırlandırılmaması gerekmektedir. Erkek ve kadının sıhhatine zarar verecek boyuta ulaşmadıkça birbirlerinin ihtiyaçlarını ve hazlarını kollamaları, zaman belirlemeyi ihtiyaca bırakmaları daha evladır. Erkek veya kadının şehvetten kesilmiş olma durumu da muhtemeldir. Böyle bir durumda, şehvetten kesilme kimde varsa onun tedavi görmesi veya tedbirler alması onun görevidir. Kendisinin ihtiyaç hissetmediği bir hususta, ihtiyacı olanın sorumluluğunu taşıdığını unutmamalıdır.

Kadın veya erkek, Allah'ın adı ile akdedilmiş bir nikâhla bağlı olduğu eşinden cima hazzı ile alakalı hakkını talep edebilir. Bu kesinlikle ayıp değildir, haram değildir. Allah Teâlâ'nın koruması altındaki bir haktan söz ediyoruz. Toplumumuzdaki yaygın ahlak ve ayıp anlayışının bu hususta tam

doğru olanları yansıtmadığını çok rahat söyleyebiliriz. Müslüman bir kadın, evindeki temel ihtiyaçlardan biri konusunda itiraz edebileceği gibi kadar bu konu hakkındaki eksikliğe de itiraz edebilir.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Tâbiûndan Muhammed bin Münkedir diyor ki:

“Bu gece, annemin ayak uçlarına bakarak sabahladım. Kardeşim Ömer de gece sabaha kadar namaz kılmış. Benim gecemi onun gecesine değişmem.” (İbni Asâkir, 56/56)

Ders: İkinci mübarek nesilden bir isim: Muhammed bin Münkedir. Hadis rivayet eden bir âlim... Hicretin otuzuncu yılından sonra doğmuştur.

Kardeşi gecesini ibadetle geçirmiş. Kendisi ise gece boyu annesinin yanı başında bir ihtiyacı olup olmadığını bilmek için beklemiş.

İki pozisyon arasında değerlendirme yaparken, annesinin emrinde geçirdiği geceyi seccadede geçirenin gecesiyse değiştirmeyeceğini söylüyor. Annenin yanı başında geceleme ve geceyi ibadetle geçirmek! Tâbiûndan bir âlim anneye hizmeti tercih ediyor.

Bu incelik, onların asrına mahsus değildir şüphesiz. Eğer onlar bu inceliği dinden aldılarsa o din, bizim de dinimizdir. Nasıl hasta anneyi bırakıp umreye ya da iş gezisine gidebilir bir Müslüman? Bir anne saray gibi evlerde nasıl sığıntı gibi tutulabilir? Bunu bilen erkekler annelerini eşlerine nasıl ezdirebilirler? Müslüman kadınlar, bu inceliği bildikleri hâlde eşlerinin annelerini satmalarını nasıl talep edebilirler?

Ailede Ortak Haklar

Erkeğin gözüyle bakıldığında ailedeki renkler onun göz zevkini yansıtabilir. Kadının gözüyle bakıldığında da aynı durum söz konusudur. Herkesin kendine doğru yonttuğunu izleriz aile içinde. Kendine ait hakkı kayıtsız ve sınırsız görme durumunu şeytanın iç huzursuzluklar için malzeme olarak kullandığı bilindiği hâlde bu anlayış, aile fertlerinde yaygın olarak bulunur. Herkesin hakkı, diğer hakların üstünde ve tek öncelikli hak gibidir. Hâlbuki en büyük hakikat şudur: Kuluz, Rabb'imizin huzurunda kulluk sınavındayız. Elimizdeki hak da olsa bir sınav niteliğindedir. Görevimiz olan da hakkımızdır, hakkımız olan da görevimizdir. Hayata mü'min olarak bakabilenlerin bakışındaki derinlik onları bu açıdan rahatlatmaktadır. Mü'min gözlüğü ile bakamayanlar ise hak-görev sürtüşmesi ile bir ömür tüketmektedirler.

Erkeğin kadına tahakkümü, kadının sınır bilmezliğinin/kural tanımazlığının sonuçları ancak erkeğin de kadının da kulluk lezzetine ermeleri ile mümkündür. Yaptığını Allah için yapan, hiç kaybetmeyen biridir. Erkek, -Anadolu deyiimiyle- kadının emrine girdiğinde bile kendisini Rabb'inin rızasını kazanmak için namaz kılar bir durumda görebildiğinde, şu anda aile sorunu olarak dillendirilen pek çok sorundan sıyrılmış demektir. Kadın, nikâhlı kocasına itaat ederken kadınlık seviyesinden Allah'ın adı ile kıyılmış bir nikâhın gereği olarak bir erkeğin emrinde olma seviyesine yükseldiğinde ve bunu ibadet gibi yapabildiğinde kadınlıktan huriliğe terfi etmiş demektir.

Bizim yaşadığımız sıkıntının temelinde, Allah'ın adı ile kıyılmış nikâhlarla kurulu ailelerimizi, Allah'ın Şeriat'ına itibar etmediğimiz kurallarla sürdürmeye çalışıyor olmamız yatmaktadır. Herkes mü'min olma iddiasında bir numara ama mü'min olmanın en önemli gereği olan Allah'ın Şeriat'ını esas almaya geldiğinde herkes ilk adımı atmayı karşısındakinden bekleyebilmektedir.

Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir neslin, aile huzuru için beşerî yasaların himayesinde bulunmayı sakıncasız bulması ne abes bir durumdur! Dinimizin bize yeterli olduğunu idrak edemeyişimiz tam anlamıyla bir afettir. Kitabımız Kur'an ve Peygamber aleyhisselam efendimizin hikmet deryası hadisleri bize ışık tutmak için yeterlidir. "Kadın hakları, aile kanunu" gibi bize ait olmayan kavramlara muhtaç olmamalıydık!

Kadın erkeğin, erkek de kadının ateşini söndürmeye çalışan ve beraberce Allah'ın cennetine girmek için çalışan iki fedakâr insan olduğunda o ikisinin bulunduğu ev, “kıblegâh bir ev”dir. O eve rahmet inmektedir. O ev, mü'minler için umut bir evdir. O evde fakirlik bel bükmez, sıkıntılar hayattan soğutmaz. Birbirlerinin sabır destekçisi iki mü'min fedâkarlıkla aşılamayacak sıkıntı yoktur, kazanılamayacak sevap yoktur. Birbirlerini affeden, birbirleri için dualar eden, şüphe ve vesveseye kapı aralamayan, yaptıklarının karşılığını Allah'tan bekleyen cephedeki iki mücahit gibidir onlar.

Sırrı Korumak İki Tarafın da Hakkı ve Görevidir

Nisa suresinin yirmi birinci ayeti, bugün bütün mü'min erkeklerin göz önünde tutması gereken bir hakikati önümüze koymaktadır. Allah Teâlâ bu ayette, erkeklerin verdikleri mehri geri alma durumundan söz ederken “Birbirinizle içli dışlı olmuşken ve onlar sizden çok sağlam bir söz almışken mehri nasıl geri alırsınız?” buyurmaktadır. Burada çok dikkat edilmesi gereken zaruri bir nokta vardır. Ayet, erkeğin kadına verdiği mehri geri almasından söz ediyor ama biz, ayetin o bölümünü ele almıyoruz. Mehrin geri alınmasını uygunsuz gösteren ayetin gerekçe olarak önümüze koyduğu hakikate dikkat edilsin istiyoruz. O hakikat de şudur: “Birbirinizle içli dışlı olmuşken!” Kadın ve erkeğin “içli dışlı” olmalarıyla ne kastedildiği rahat anlaşılabilir bir durumdur. Bu içli dışlılığı da “kadının erkekten almış olduğu çok sağlam söz” sağlamaktadır. O çok sağlam söz kadının, iffetini Allah'ı kefil gösteren erkeğe teslim etmesi durumudur. Bütün bunların sonucu olarak ortaya bir içli dışlılık çıkmıştır. Bu içli dışlı olmanın oluşturduğu bilgiler erkek ve kadın dışında üçüncü bir insandan korunması gereken ağır sırlardan oluşmaktadır. Erkek veya kadın bu sırları korumakla mükelleftirler. Bu her iki tarafın da hakkıdır ve görevidir. Böyle bir sırrı korumada zafiyet gösteren taraf doğallığı bozan taraftır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ailenin en temel ilkelerinden biri olarak bu hususta mühim bir ikazda bulunmaktadır. Sahabi kadınlarından Esmâ binti Yezid radiyallahu anhanın naklettiği şu hadis, erkeği ile kadını ile bütün mü'min aile fertlerinin yaşam tarzını belirleyen en temel ilkelerden birine işaret etmektedir:

Esma binti Yezid radiyallahu anha diyor ki:

-Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yanında erkekli kadınlı oturuyorduk. Buyurdu ki:

“Adam, kendisiyle eşi arasındakiini anlatmaya yeltenebilir, kadın da eşiyle arasındakiini anlatmaya yeltenebilir!” Oradakiler sustular. Ben dedim ki:

“Vallahi öyledir ya Resûlellah! Kadınlar da yapıyorlar bunu, erkekler de...” Buyurdu ki:

“Yapmayın! Böyle biri, yol ortasında bir dişi şeytanla karşılaşp ona - insanlar bakarken- sarılan erkek şeytan gibidir.” (El-Mu’cemu’l-Kebir, 19891; Anmed, 26301)

Ebu Said el-Hudrî radiyallahu anh rivayet ediyor:

-Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdular ki:

“Kıyamet gününde insanların en kötü durumda olanı, eşiyle baş başa kaldıktan sonra o kadının sırlarını yayan erkektir.” (Müslim, Nikâh, 21/3527)

Her iki hadiste de mü'min için yeterli ikaz bulunmaktadır. Gerek erkek gerek kadın sinirli olma, bir başka davada haklı olma gibi gerekçelere yaslanarak sır yayamazlar. Doğal mü'min ailenin en bariz vasıflarından biri, aile içi sırların kıyamete kadar gömülü tutulmasıdır. Bu erkeğin de kadının da hem görevidir hem hakkıdır. Yatak odası sırları, erkek veya kadının başkalarının bilmesini istemediği sıkıntılı durumları iki tarafın birbirine emaneti olarak bilinmelidir. Mü'min emin insandır, emaneti olmayanın dini olamaz!

Erkek de Kadın da Sever ve Sevilir

Sevmek ve sevilmek, hak ve görevin kesiştiği noktada durur. Dizi filmlerin etkisinde kalmamış, aileyi cihat meydanı olarak görebilen doğal bir ailede erkek kadını sever kadın erkeği sever. Severken seilmeyi, seilirken sevmeyi becerirler. Batılı toplum yapısının yansıması olan, sadece kadınların seilmek için yaratıldığı vehmi yanlışır. Erkek de en az kadın kadar seilmeye muhtaçtır. Aileyi ayakta tutan da bu anlayış olur.

Kadın kadar erkek de insandır, duygusaldır, zayıftır, gariptir, korku hamalıdır. Ölümden korkar, fakirlikten korkar, yalnızlıktan korkar. Destek arayışında kadın kadar erkek de muhtaçtır. Erkeğin kadını, kadının erkeği bu açıdan desteklemesi aile olmanın en tabii gereklerindendir.

Yatak odasında iken süren ama evin diğer odalarında görülemeyen sevgi, erkek için de kadın için de aileyi ayakta tutma görevinde başarısızlıktır. Görev eksikliği açısından görevini yapmamaktır. Bu konuda kadınların erkekleri kaba görmeleri ne kadar tabii olmayan bir bakış ise erkeklerin de

kadınları sadece yatak odalarında sevip evin diğer alanlarında onları cariye gibi görmeleri de o kadar gayrı tabiidir. Ashaptan Amr bin As radiyallahu anhin şu muhteşem hatırasını bir kere okuyup belki bin kere düşünmemiz gerekmektedir:

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Amr'ı, *Zatüsselasil* isimli bir gazveye göndermişti. O dönemde Amr, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme insanlar arasında en çok kimi sevdiğini sordu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu soruya “Âişe'yi!” şeklinde cevap verince Amr, “Erkeklerden?” diye ikinci defa sorunca cevap olarak “Babasını!” buyurdu. “Sonra kim?” diye ilave edince de “Ömer.” deyip bazı isimleri saydı. (Müslim, Fedailu's-Sahabe, 1/6127; Bhari, 3662; Tirmizî, 3885)

Bu hadis en sahih hadisler arasında yer almaktadır. Bunu bir kenara not edelim. Sahih hadis denmesi önümüzdeki bilginin yığma bir bilgi olmadığını, din anlamına gelen bir bilgi olduğunu göstermektedir. Okurken ve düşünürken bu inceliğe önem vermeliyiz.

İkinci bir husus da şudur:

“En çok kimi seviyorsun?” sorusu ve cevabı, bir düğün muhabbeti sırasında ya da bir namazdan sonra caminin önündeki bahçede çay içen cami cemaatinin muhabbeti arasında sorulmamıştır. Bu soru, İslam'ın devlet olma yolundaki en önemli savaşlarından biri olan *Zatüsselasil Savaşı* esnasında ve o savaşın birinci komutanı ile Başkumandan'ı arasında cereyan etmiştir. Öyle bir ortamda kalpteki sevgiden söz edildiğinde bir erkeğin genç hanımına yönelik sevgisinden söz etmesi, olsa olsa içinde kadınların da bulunduğu âlemlere rahmet olarak gelen bir Peygamber'in lisanında mümkündür.

Biz, Sünnet diye bize kimlik niteliğindeki bir değeri yükselteceksek eğer işte bu da Sünnet makamının icraatlarından biridir. Sünnet, Peygamber aleyhisselamı izlemenin adı ise onun söz ve davranışlarını/takrirlerini takip etmek ise bu olayı mü'min erkekler olarak nereye gömebiliriz? Yoksa bu kadar berrak bir bilgiyi “ayıp” konular arasında sayıp çocuklarımıza hadis olarak bile okutmamayı mı tercih edelim? Bir mü'min kalkıp buradaki tavrı sakal bırakmaktan, Ramazan ayında umreye gitmekten daha basit bir Sünnet olarak yorumlayabilir mi?

Hadisi bir kere daha okumamız, bin kere tefekkür etmemiz şarttır. İnsani ilişkileri, aile içi iletişimi, kadınların erkeklere sekîne olarak yaratılış mantığını dizi filmlerden öğrenecek kimlik sahibi değiliz biz! Biz ümmeti Muhammed'iz, biz farklıyız. Evlerimizdeki düzenimiz en az camilerdeki

düzenimiz kadar Peygamber aleyhisselam tarafından oluşturulmuş olmalıdır. Bizim dış mimarımız da odur, iç mimarımız da odur. Mü'min olmak budur. Umreye giderkenki kimliğimizi evimize girerken, yatak odalarımızı kullanırken, yavrularımızla oynarken, ailenin getireceği meşakkatlere tahammül ederken nereye bırakabiliriz? Biz ümmeti Muhammed'iz, camideki kimliğimizle yatak odalarında yatarız. Evlerimizin kıblegâh niteliğine sahip olması bunun için zaruridir.

Dert sayarak, ayıplar bularak, geçmişî karıştırarak gidilecek yollar Sünnet'e uygun yollar değildir. İşte, Peygamber aleyhisselam ve işte Sünnet!

Şu, izi sürülecek ve içinden bir hayat boyu aileyi donatacak kadar muhteşem sonuçlar çıkarılabilecek hatıraya dikkat edelim. Bu da en sahih bilgi kaynaklarımızdan Buharî ve Müslim'den alıntıdır:

Âişe radiyallahu anha diyor ki:

-Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bana: “Senin kızgınlığını veya memnuniyetini biliyorum.” dedi. Ben de: “Bunu nasıl biliyorsun ya Resûlellah?” dedim. Buyurdu ki: “Memnun isen ‘Muhammed’in Rabb’ine yemin ederim.’ diyorsun. Sinirli iken de ‘İbrahim’in Rabb’ine yemin ederim.’ diyorsun.” Ben de dedim ki: “Evet öyledir ya Resûlellah ama ben senin sadece ismini bırakırım.” (Buharî, Edeb, 63/6078; Müslim, 6285)

İşte muhabbet budur, muhabbetin Peygamberce takdir edilmesi de budur. Sevginin dile getirilmesi, bunun aile içinde bir hak ve aynı anda da bir görev olarak kabullenilmesi budur. Bunu yapabilenler Sünnet'e ehil olmaktan söz edebilirler. Kandil akşamlarına sıkıştırılmış kutlamalarla Sünnet'e ehil olmanın mümkün olamayacağını idrak edelim artık! Kurulan sofrada kazandığı paranın ağırlığı bulunduğu için sırf kendi damak tadını geçerli kılanlar, satın aldıkları evleri kendi zevklerine göre döşetenler, kadın olduğu için kadının zevkini yok sayanlar veya nazlanma hakkı bulunduğu için erkeğin zevklerini, kişiliğini, çevresindeki ağırlığını imha edecek sözler ve tavırlar sergileyenler bir de şu nübüvvet evine dair hatırayı not alsalar kendileri için... Ne hoş gelişmelere sebep olurdu kim bilir. Erkekler de kadınlar da herkes bunu not almalıdır. Bu hatıra da Âişe radiyallahu anha validemize aittir:

Âişe radiyallahu anha validemize, saçlarını kına ile boyamak isteyen bir kadın, yapacağı işin hükmünü sorduğunda ona şöyle demiştir:

“Bunun bir sakıncası yoktur ama ben kınayı sevmem. Çünkü sevgilim Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kınanın kokusundan hoşlanmazdı.”

(Ebu Davud, Tereccül, 4/4164)

Eşler arasında aşk ise aşk, vefa ise vefa, kadınlık ise kadınlık...

İfadeye bak: “Sevgilim Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem!”

Şu örneği nasıl nübüvvet evinin biricik hatırası olarak göremeyiz?

Müslümanlar olarak biz ne büyük hasretler içinde kavruluyoruz, şunu bir anlayabilsek! Doğal ailemizde ne büyük güzellikler gizli imiş? Kerpiç ama içinde birbirinin koku zevkine bile dikkat eden eşler, ne mutlu hayatlar yaşamışlar meğerki!

Erkek de Süslensin Kadın da

Bakara suresinin iki yüz yirmi sekizinci ayeti, aile içi ilişkilerin ana kuralını koymaktadır: “Erkeklerin meşru şekilde kadınların üzerinde hakları olduğu gibi kadınların da meşru şekilde erkeklerin üzerinde hakları vardır.” Kanun budur. İnsan bünyesine uygun olan, yan etkisi olmayacak tek kanun budur. Ne erkeğin üstünlüğü ne de kadının şımarıklığı, herkes hakkını ve haddini bilsin! Kulluk sınırları içinde kalmanın verdiği disiplinle insanlığın en büyük hazzı olan aile saadetini yaşamamanın ana kanunudur bu.

Bu kanunun gereği, erkeğin çekici ve cinsî görmek istediği eşinin karşısına görmek istediği tarzda çıkmasıdır. Bu ayetin tefsirlerinde sahabiden İbni Abbas radiyallahu anhümanın: “Eşimin benim için süslenmesini sevdiğim gibi benim de onun için süslenmem hoşuma gider.” dediği rivayet edilir. Kur’an’ı anlamak, ona iman etmek böyle anlaşılmalıdır. Kadından her türlü “hazır bulunmayı” bekleyen erkeğin kendisinin de “her türlü hazır bulunma” yükümlülüğü taşıdığını bilmesi gerekir. Ayet, bunu açıkça emretmektedir.

Rehberimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem üzerinden Allah’a giden yolları öğrenmekle yükümlüyük. Onu umrede ziyaret etmekten önce evlerimizde ve caddelerimizde örneğimiz olarak görebilsek keşke! Sahabiden Cabir radiyallahu anhin şu hatırası ne kadar tatlı ne hoş izler bırakmış. Kimin Ümmet’i olduğumuzun ve nasıl bir hayat tarzının bizden beklendiğinin göstergesi olarak bu hatırayı hafızalarımıza kaydedebiliriz. Diyor ki:

-Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile beraber bir savaşta idim. Dönüş yolunda devam yorulup yavaşladı. Peygamber aleyhisselam yanıma geldi ve “Cabir!” diye seslendi. “Buyur.” dedim. “Ne oldu sana?” dedi. “Devam yoruldu, yavaşladı. Bu nedenle geri kaldım.” dedim. Kendi devesinden indi. Elindeki sopası ile benim devemi dürttü. “Şimdi bin.” dedi. Ben de bindim.

Hayvan, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem üzerine varmasın diye zor zapt ediyordum onu. Sonra bana buyurdu ki:

“Sen evlendin mi?”

“Evet, evlendim.” dedim.

“Bakire ile mi evlendin dul ile mi?” dedi.

“Dul ile evlendim.” dedim. Buyurdu ki:

“Bakire bir kız ile evlense idin de sen onunla oynasın o da seninle oynasın idi ya!” Ben de dedim ki:

“Benim kaç kız kardeşim var. Onların saçını tarayacak, onlara annelik yapabilecek tecrübeli biri ile evleneyim dedim.” Sonra buyurdu ki:

“Bak şimdi Medine’ye gidiyorsun. Eve girdiğinde eşine karşı akıllı davran. Olgun ol. Çocuk yaratılacak işi de yap!”

Sonra buyurdu ki:

“Şu deveni satar mısın?”

“Satarım.” dedim. Bir ukiyye karşılığında devemi benden satın aldı.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem benden önce Medine’ye varmıştı. Ben de ertesi sabah vardım. Mescide gittik. Mescidin kapısında beni gördü. “Şimdi mi geldin?” dedi. “Evet.” dedim. “Deveni bırak da mescide gir ve iki rekât namaz kıl.” dedi. Dediğini yaptım. Bilâl’e bir ukiyye gümüş tartmasını emretti. O da fazla fazla gelecek şekilde tarttı. Ben dönüp eve gidiyordum. “Bana Cabir’i çağırın.” dedi. Ben de deveyi beğenmedi de geri verecek zannettim. O deveyi ise hiç sevmiyordum. Bana buyurdu ki:

“Deveni geri al, parası da senin olsun.” (Buharî, Buyû’, 34/2097)

Bu hadisin Müslim’deki rivayetinde hadis, Cabir radiyallahu anh, bana dedi ki: “Medine’ye gittiğinde hanımla baş başa kal ha!” diyerek bitmektedir. (Müslim, Rada’, 16/3625)

Burada bir garip tecelliyi kaydederek sonraki nesillere, şu içinde bulunduğumuz çelişkiyi bir tefekkür konusu olarak yansıtmak istiyorum. Bu hadisin hem Buharî hem Müslim’deki rivayetlerindeki ifade “Medine’ye vardığında el-Keys el-Keys!” şeklindedir. “El-Keys el-Keys!” “Cinsel ilişkiye sarıl!” yani eşinle çocuğunuz olacak şekilde yatın demektir. Müslümanların, müstehcen giyimli spikerleri izlemekte sakınca görmedikleri ya da haber öğrenme merakının çıplak kadına bakmayı neredeyse helalleştirdiği bir zamanda biz burada, Peygamber aleyhisselamın dilindeki bir ifadeyi eğe büke tercüme etmek zorunda kalıyoruz. Bu hadisin değil bir Cuma vaazında tercüme edilmesi, aileyi

anlatan bir kitapta tercüme edilmesi bile endişe konusu olabilmektedir. Nedir bizim bu suni ahlak idrakimiz bilemiyorum!

Yine Buhârî ve Müslim'in rivayetlerinde, bu savaştan dönerken Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Medine'ye yaklaşan ordusuna hitap ederek: "Gece yarısı evlerinize girmeyin. Dışarıda bekleyin ki kadınları hazırlıksız yakalamayasınız. Taranacak olan taransın, tıraş olacak olan olsun!" diye emrettiği bildirilmektedir. (Buhârî, Nikâh, 121/5247; Müslim, Rada', 16/3625) Ordunun Medine'ye girmek üzere olduğu şehre bildirilecek, eşlerini bekleyen kadınlar da haftalardır yollarda olan ve cihat yorgunluğu ile evlerine dönen eşlerini saçlarını taramış, tıraşlarını yapmış olarak karşılayacaklar!

Peygamber aleyhisselam ve ashabı!

İlk nesil, vahiyle terbiye edilmiş, cahiliyeden gelme insanlar!

Mantık, merhamet, hayat ve İslam! Yüzde yüz doğal bir hayat!

Kıyamete kadar kürsülere çıkıp insanlara din öğretecek bütün imamların, davetçilerin, öğretmenlerin örnek ders konusudur bu. İşte Allah'ın "en güzel örnek" dediği Peygamber'i. İslam'ı yeryüzü dini yapan bir savaşın, çöl hayvanı olmasına rağmen develerin bile yorulup bitkin düştüğü yolculuğundan dönerken Allah'ın yiğit kullarından bir mücahit ile mızrakların, ok ve kılıçların gölgesindeki konuşması neyi gösteriyor? Şehadet ortamında, belki de birkaç arkadaşlarının şehit haberlerini Medine'ye getirdikleri bir ortamda iken Peygamber aleyhisselam efendimizin gündemine bir kere daha bakılmalı değil midir? "Evlendin mi?", "Bekâr mı dul mu?", "Medine'ye dönünce el-keys el-keys ha!"

Aramızda ne büyük uçurumlar oluşmuş sevgili Peygamber aleyhisselam efendimizle, ne fantezi ahlaklar, yaşam idrakleri oluşmuş! Şu sözlere bakıp da çakı gibi delikanlıları ve kızları zinanın eşantiyon gibi sunulduğu ortamlarda tutup sonra da okul, iş bahanesi ile evlendirmeyen insanların nasıl "Ehlişünnet" ya da "Sünnet'e ehil" olabileceklerini sormak gerekmez mi? Şu tabiiliğe ve şu suniliğe bak!

Mü'min Kıskanır

Doğallığın gereklerinden biri de kıskanmaktır. Mü'min erkek de mü'min kadın da eşini kıskanır. Kıskanmayanda da hayır yoktur. Eşini kıskanmanın sadece kadınlara has gibi algılanması bu asrın getirdiği hastalıklardandır. Kadınların kıskanması da eşlerinin ikinci bir kadınla evlenme riskine karşı olduğundan o da farklı bir kıskanma olarak önümüzde durmaktadır.

Erkeğin hanımını kıskanıyor olması imanının gereğidir. Kadın için de böyledir bu.

Bu hususla alakalı olarak iki hususu vurgulamamız gerekmektedir.

Birinci husus şudur: Mü'min insanın eşini kıskanması iffetini kıskanmaktır. Çocukların, birbirlerinin oyuncaklarını kıskanmalarına benzer bir kıskanmadan söz etmiyoruz. Gerçek bir kıskanma da haram olan şeylerden uzak kalmak, helal sınırlarını korumakla mümkündür. Karma ortamlarda erkekli kadınlı toplantılara katılıp otellerde hatta hac ortamında ağabey/kardeş mantıklı laubaliliklere göz yumduktan sonra kıskanma ve namus edebiyatı yapma düzeyinde bir tutum mü'mince değildir. Eşinin çamaşırını bile kıskanan mü'min, kıskanması ona değer katan mü'mindir. Bu durum, erkek için de böyledir kadın için de. Bilhassa kadınların, erkeğinin harama batmasından çok onun yatağının bölüşülmesine karşı gösterdikleri titizlik ibadet düzeyinde değildir. Kadının, yatağını paylaşmama hassasiyeti kadınlığından kaynaklanır ve asla onun adına bir ayıp değildir. Peygamber aleyhisselamın hanımları olan analarımız bile bu hassasiyeti göstermekten geri kalamamışlardır. Bizim değerli tuttuğumuz yönü, Allah'ın haramlarından bir haram açısından bakılan kıskançlıktır.

İkinci husus da şudur: Dinimiz, aşırılığı menetmektedir. Erkeğin kadını, kadının erkeği kıskanması helalleri yok sayacak düzeyde olmamalıdır. Bir kadının, erkeği tarafından mesela annesinden bile kıskanılması doğru değildir. Helaller dairesinde kalabilen şeylerde evhama dönüşecek bir kıskançlığı aşırılık olarak vasıflandırabiliriz. Bu da bizi bir kere daha neyin helal, neyin haram olduğu bilgisine sevk etmektedir. Aşırılığın yanlışlığı açısından çok güzel bir örnek olarak ele alınabilecek şu hadisi Nesaî'den izleyebiliriz:

Enes radiyallahu anh, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme neden ensardan bir kadınla evlenmediği sorulduğunda “Onlar çok kıskançlar.” diye cevap verdiğini rivayet etmektedir. (Nesaî, Nikâh, 16/3233) Bundan da anlaşılıyor ki kıskanmak bir hak ve görev olduğu hâlde aşırılığı Peygamber aleyhisselamı bile ürkütecek bir durumdur. Helallerde bile kıskanan kadınla veya erkekle evlilik tabiiliğe mani bir durumdur.

Mektup Diliyle / **Mahrem-Namahrem Ölçülerini** **Öğrenmek İsteyen Müslüman**

Selamünaleyküm,

Evlerimizde mahremiyet kurallarının esasında, kiminle evlenmemiz caiz kiminle caiz değil bilgisi esas oluşturmaktadır. Evlenmemiz ebediyen caiz olmayanlar annelerimiz/babalarımız gibidir. Bu nedenle haremlik selamlık kuralları ya da göz ve dokunma ilkelerimiz açısından evlilikte haram olanlar ve olmayanlar hakkında bilginizin bulunması gerekmektedir.

Evlenme yasakları konusunda erkek-kadın ayrımı yapmaya gerek yok, erkeği anlayınca kadın da anlaşılmış olur.

1-) Evlilik yasağı açısından kadınlar iki sınıfta ele alınırlar:

a- Evliliği Ebediyen Haram Olanlar.

Bunlar:

1- Akrabalık Bağı

2- Hısımlık Bağı

3- Süt Bağı

olmak üzere üç nedene dayanır. Mesela kişinin amcası ebediyen kalkmaz bir akrabalık bağıdır. Kayınpeder ebediyen kalkmaz bir bağıdır. Süt emme de ebediyen kalkmaz bir bağ oluşturur.

b- Geçici Bir Şekilde Haram Olanlar.

Bunlar da şu şekilde olabilir:

1- Bir erkeğin ikinci hanım olarak birinci hanımın kardeşi (baldızı) gibi bir yakını alması geçici olarak haramdır. Birinci hanımı ile bağı kesilince o kadını nikâhlayabileceği için bu duruma geçici haramlık denmiştir.

2- Boşanmış bir kadının beklemesi gereken iddet süresi geçici bir haramlık oluşturur.

3- Bir erkek, üç talakla boşadığı bir kadınla tekrar nikâhlanabilmesi için o kadının başka biri ile nikâhlanması ve tabii bir şekilde ondan boşanması gerektiğinden o kadınla evlilik de geçici olarak haramdır.

4- Bir erkeğin dört hanımla nikâhlı olması durumunda beşinci olacak kadın, o ilk dörtten ötürü geçici olarak haramdır.

5- Kadının semavi dinlerden bir dine mensup olmaması da geçici bir haramlık oluşturur. Ebedî ve geçici olmak üzere sekiz grup içinde ilk üç grup, evlenilmesi ebediyen haram olduğundan onlarla yabancı bir kişi

muamelesi içinde olmak gerekmez. Oturulup konuşulabilir, beraber geziye çıkılabilir. Ancak, yaşların genç olması ve benzeri nedenlerle bir fitne ihtimali söz konusu olursa bu özel bir durumdur. O zaman herkesin dinine ve iffetine dikkat etmesi şart olur.

2-) Yukarıdaki kuralları açabiliriz.

Buna göre:

– Kişinin aslı yani anne-babası ve onların anne-babaları ebedî haram listesindedir.

– Kişinin evladı ve onların evladı ebedî haram listesindedir. Bu bağ ne kadar uzarsa uzasın haramlık devam eder.

– Kişinin anne-babasının diğer uzantıları ve onların uzantıları haramdır. Kardeşler ve kardeşlerin çocukları bunlardır. Bu bağ da ne kadar uzarsa uzasın hüküm aynıdır.

– Dede ve ninelerin uzantıları birinci derecede kalmak şartıyla haramdır. Halalar, teyzeler, babanın halaları, annenin halaları, annenin teyzeleri haramdır. Bunların çocukları ise haram değildir. Hala kızları, teyze kızları, babanın hala kızı, annenin hala kızı, annenin teyze kızı, babanın teyze kızı haram değildir. Başka bir mani yoksa bunlarla evlenebilir. Çünkü bunlar dede veya nineden iki basamakla uzaklaşmış olmaktadır.

3-) – Bir erkeğin nikâhlanıp cinsel ilişki kurduğu bir kadının, başka erkekten olma kızları ile evlenmesi ebediyen haramdır.

– Bir kadınla sadece nikâh bile kıyılmış olsa o kadının anne-babası/dede ve nineleri o erkeğe ebediyen haram olur.

– Baba ve dedelerin kadınları da, onlar öldükten veya boşadıktan sonra bir erkeğe haramdır.

– Kişinin soyundan gelenlerin yani çocukları ve onların çocuklarının eşleri, boşandıktan veya onlar öldükten sonra bile kişiye ebediyen haramdır.

4-) Süt emzirme konusundaki kural ise şudur: Bir erkeğe, soy bakımından kim haramsa sütle beraber oluşan bağda da o haramdır. Bu kuralları iyi bildikten sonra, kimin eli tutulur kimin tutulmaz onu da bilmiş oluruz. Tanışıklık, arkadaşlık, görgü-gelenek gibi nedenler dinimizin ilkelerini gevşetme nedenimiz olamaz. Fitne olmadıkça evlenilmesi ebediyen haram olanlar -yani yeniden yaratılıp başka bir soydan gelmedikçe ki bu bir hayâl bile değildir- dışında her kadın yabancısıdır. İslam böyle emrediyor.

Allah Teâlâ'dan dinine bağlı kalmaya bizi muvaffak kılmasını dileriz.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Allah Teâlâ buyurdu ki:

“Kim takva üzere yaşarsa Allah ona bir çıkış yolu gösterir ve onu hesap etmediği bir yönden rızıklandırır.” (Talak Suresi 2,3)

Ders: Ailemizin asıl kaynağı Allah'ın bize açacağı kapılardır. Bereket başta olmak üzere bu kaynaklar kuru kaldıktan sonra parayı güç kabul etmek mümkün değildir. Ailemizde Allah'ın açacağı kapılara ne kadar umut bağladığımızı muhasebe etmeliyiz.

Takva üzere yaşamak, Allah korkusunu esas alarak yaşamaktır.

Veda Hutbesi’ndeki Aile

Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme ait hatıraların duygusallık bölümüne oldukça düşkünüzdür. Veda hutbesinin levhalaşmış şekli, Medine posterlerinin rengârenk çeşitleri evlerimizi süslesin isteriz. Bunun imanımız ve sevgimizle alakalı olduğu doğrudur elbette. Seviyoruz, sevgimiz evimizdeki levhalara yansıyor. Buna denecek bir söz olamaz. Soruşturulması gereken ayrıntı ise şudur: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin bizden beklentisi, ona ait hatıraların levhalaştırılıp duvarlarımıza asılması mıdır? Bu soru cevaplandırıldığında karşımıza çıkacak sonuç, bizden beklenmeyenle kendinizi avuttuğumuz olacaktır.

Veda Hutbesi veya Peygamber aleyhisselama diğer ait hatıralar, tarihî değerleri bakımından önem ifade eden belgeler değildir. Onlara değer katan şey, dinimizle alakalı olma yönleridir. Mü’min bir insanın bir Veda Hutbesi’ne bakışı, kendisine yapılmış son uyarılar niteliğinde olmalıdır. Eğer Peygamber aleyhisselama biz, bize vahyi ileten ve tartışamayacağımız kuralları koyan biri olarak bakıyorsak netice böyle olmalıdır. “Veda etti gitti.” mantığı yerine “Vedasında demişti ki...” mantığı, imanımızın gereği olan tercih olmalıdır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin yirmi üç yıl süren mücadelesinin neleri ihtiva ettiğini gayet iyi biliyoruz. Elimizdeki Kur’an’ımız, o muhtevanın özetidir. Yirmi üç yılın kapsadığı olaylar, konuşmalar, emirler, yasaklar neredeyse gün ve yerleri ile tespit edilebilecek kadar açık belgelerle elimizde bulunmaktadır. Binlerce ayet, binlerce hüküm ve binlerce konuşma vardır. Tespit edilmiş yüzlerce olay vardır. Tepkileri, öncelikli tuttuğu hususlar, ayetler ve ayetlerin inme sebebi olan olaylar hepsi elimizin altındadır. Bunlardan yola çıkarak İslam dinini özetlememiz de mümkündür. Yirmi üç yıllık birikimin ele alınmasıyla “İslam ve öncelikleri” şeklinde bir özet yapabiliriz ama hiçbir özet, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin “Bilmem sizinle bir daha buluşabilir miyim?” diyerek son konuşmalarını yaptığına işaret ettiği “Veda Hutbesi” kadar resmîlik taşımaz. Buna bir de mekân farkını yani Mekke, Mina, Arafat, Müzdelife farkını ilave edersek Veda Haccı’ndaki Veda Sözleri’nin ne denli değerli bir özet niteliğinde olduğunu takdir etmemiz kolaylaşacaktır. Bizzat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin dilinden ve onun tek haccı olan haccı esnasında, hemen hemen bütün Müslümanların önünde durup onu

dinlediği bir ortamda yaptığı konuşma bu açıdan pek önemli bir bilgi kaynağıdır. Müslüman olarak Veda Hutbesi'ndeki mesajlara bu açıdan bakmaya çalışmalıyız. Kadın olarak, erkek olarak kulağımızı veda konuşmasına doğru çevirdiğimizde kıyamete kadar kalması istenen mesajların ihtiva ettiği incelikler bizi yönlendirici olacaktır.

En Ciddi Kaynaktan Veda Hutbesi Bilgileri

Sahihi Müslim'de (Hacc,19/2941) Cabir bin Abdullah radiyallahu anhın anlattığı uzunca bir hac hadisi vardır. Hac için yola çıkma anından itibaren bu hadiste Peygamber aleyhisselamın nerede ne konuştuğuna kadar ayrıntılar vardır. O zamanki mü'minlerin neredeyse tamamının bulunduğu bir ortamda Allah'ın mü'minlerden neler istediğinin özetlendiği Hutbe'de zikredilenleri maddeler hâlinde sıralayabiliriz:

- “Kanlarınız ve mallarınız birbirinize haramdır; bugününüzün, bu zamanınızın, bu şehrinizin mukaddes olması gibidir bu.”
- “Cahiliyeye ait ne varsa ayaklarımın altına alınmıştır, kaldırılmıştır. Cahiliyeden kalma kan davaları da kaldırılmıştır.”
- “Cahiliyenin faizi kaldırılmıştır.”
- “Kadınlar konusunda Allah'tan korkun! Onları Allah'ın güvencesi ile aldınız. Allah'ın sözleri ile onların iffetlerini kendinize helal ettiniz.”
- “Size, ona sarıldıkça sapıtmayacağınız bir emanet bıraktım. O da Allah'ın kitabıdır.”

Bu konuşmada geçen konuları başlıklar hâlinde sıraladığımızda ise şu kavramları görüyoruz:

- 1- Kan ve mal güvencesi,
- 2- Faiz ve cahiliye kalıntılarının silinmesi,
- 3- Kadınların Allah'ın emaneti oluşu,
- 4- Kur'an emanetinin korunması.

Kimin Gözlüğü ile Bakıyoruz?

Evlenmeyi ve bir kadınla nikâhlanıp karı koca hayatı yaşamayı; kadının evini, yiyecek ve giyeceğini karşılamak düzeyinde anlayanlar için durulması gereken bir noktadır burası. Bir kenarda Ümmet'ine veda sözlerini söyleyen Peygamber aleyhisselam, bir tarafta da Allah'ın adını kullanarak bir kadını nikâhlayan O'nun Ümmet'inin erkeklerinin kadına bakışı! Bu iki uç, birbirine uzun bir mesafede durmaktadır. Kadınla ilgili yer; kan-mal korunmuşluğu, faiz ağırlığı ve Kur'an azameti arasında

bulunmaktadır. Kadını evdeki bulaşıkçı, aşçı ya da temizlikçi gören anlayışın yetersiz olduğunu söylemeye bile gerek yoktur. “Kadının kendisi bile zatına bu gözle bakmıyordur.” diyemeyiz. Ne yazık ki kadın bile zatına şu Veda Hutbesi kalitesinde bir yer biçebilmiş değildir. Kadın hâlâ şu ayrıntı ya da bu ayrıntının peşinde ömür geçirmektedir.

Allah’ın insan projesi için yarattığı birinci dereceden etkili ve yetkili kadının, bu projenin dışında kalan ne varsa orada boşa harcandığını söylemek hata olmayacaktır. Kadının, kadınlığın ana konusu olmayan ama bir bağlantı ile dinden olan bir alanda hapsedilmesi bile asıl proje açısından kârlı bir yatırım değildir. Kadın, Allah’ın planındaki yerinde olmadıkça zarardadır. Kadın, bebekliğinden yaşlanıp evinde beklediği güne kadar her yer ve zamanda Veda Hutbesi standartlarında önemlidir, önceliklidir. Sadece “Allah’ın adı ile” elde edilmiş olması bile onun yerini belirleme bakımından hassas bir ölçüdür. Emanetin kendisinden çok onu emanet edenin kimliği açısından düşünülmesi gerekmektedir.

Kadın, bir emanettir. Bu emanet Allah’tandır. Aile gibi temel değerın direği olması, onu dinen olduğu kadar aklen de önemli kılmaktadır. Evlenip nikâhlanmayı ele alan sözlerimizin bu eksenden hareket etmesi gerekmektedir. Evliliğe bakışımızı da iki gencin baş göz edilmesi seviyesinden yükseltmeliyiz. Evliliği Allah’ın Şeriat’ının esas alındığı uygulama düzeyine yükselterek evliliğe yeni bir yükseliş kazandırmamız şarttır artık. Evliliğin yatak odalarını da ihtiva ediyor olması evliliği, sonunda gusül gerektiren bir iş düzeyinde görmemizi gerektirmiyor. Evlilik konuşulunca insanların akıllarına şu Veda Hutbesi irad edildiğinde de gelen, o gusül gerektiren işler oluyordu. Buna rağmen Ümmet’ine son vasiyetini yapan Peygamber aleyhisselam yoruma, tereddüde mahal bırakmayacak bir ifade ile evliliği ve evliliğin esası olan kadınları Allah’ın mührü ile mühürlenmiş ve O’nun Şeriat’ına göre icra edilebilir işler arasına koymuştur.

Namazda örneğimiz, haccederken önderimiz olan Peygamber aleyhisselamın evlerimizde/ailemizde bizim neyimiz olduğunu muhasebe ederken Veda Hutbesi ele alınabilir. Faizden kaçarken Allah ile savaşmak düzeyinde büyük bir günahıtan kaçtığını bilen mü’min, faizin anıldığı bir hutbede kadınların Allah’ın adı ile erkeklere verildiğini unutmaması düşünülebilir mi?

Bu muazzam gerçeği kadınların bile takdir edememiş olmasına sadece esef ederiz. Onların, böyle muazzam bir görüntüde esasen bir değer

taşımayan ayrıntılar üzerinden kendilerine yer bulmaları veya kendilerini müdafaa etmeleri onlar adına da aileden bir ümmetin dirilişini bekleyen nesiller adına da üzücüdür. Aile ortamımızın gitgide sunileşmesi, içten olmayan tebessümlerin birbirimize hazmettirilmeye çalışılması başımıza gelmiş bir felaket gibi durmaktadır.

İşte, Aile Böyle Bir Şeydir

Âişe radiyallahu anha validemizin şu rivayetine kulak kabartmalıyız. Diyor ki:

-Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bana dedi ki:

“Senin benden hoşnut olduğunu veya kızgın olduğunu ben anlıyorum.”

“Bunu nasıl anlıyorsun?” dedim. Dedi ki:

“Benden memnun olduğun zaman: ‘Muhammed’in Rabb’ine yemin ederim.’ diyorsun. Razi olmadığında da: ‘İbrahim’in Rabb’ine yemin ederim.’ diyorsun.” Ben de dedim ki:

“Vallahi öyledir, ey Allah’ın Resûlü! Ama tepkim sadece senin isminedir.” (Buharî, Nikâh, 108/5228; Müslim, Fedailussahabe, 13/6235)

Aile böyle bir şeydir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yuvası, nikâhı göklerde kıyılmış bir kadının evi, vahyin indiği bir ortam da olsa kadın budur, erkek budur. Tabii olan da budur. Ne kadın ne de erkek silikondan değildir. Silikondan kadın da erkek de tabii değildir. Etten ve kemikten olunca da hoşlanılmayan, beklenilmeyen şeyler olacaktır. Gerçekçi olmamız gerekiyor. Gerçekler de bunlardır. Düğün öncesi dualar yapılmış olması, iyi insanların bereket dilemiş olması bu kesin sonucu değiştirmiyor. Doğal ortamın şartları bunlardır. Hayâl üzerinden yuvalar kurmak, plastik kadınlar veya ağaç erkekler beklemek yanlıştır.

Yukarıdaki hadisin en dikkat çeken yönü ise bu hatırayı bizzat Âişe validemizin anlatmış olmasıdır. Kendisi o geçmiş, arlanılacak bir durum olarak görse idi onu bize intikal ettirmezdi. Kötülüğün teşhirinin doğru olmayacağını kesinlikle biliyordu. Evet, olmasa idi öyle bir şey daha iyi olurdu. İsmine tepki gösterdiği eşi, sıradan bir eş değildi. Sıradan bir insanla paylaşmadığı bir evde böyle bir tepki gösteriyordu. O, bu olayı doğal bir gelişme olarak görüyordu. Çok daha dikkat çeken yanı ise eşi olan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, kendisine karşı ortaya konan bu tepkiye karşı bir cezalandırma hatta ayıplama bile göstermemiş olmasıdır. Bu durumu bir aile içinde, eşler arasında normal bir durum gibi değerlendirdiği anlaşılmaktadır. Herhâlde ahlakta azamet noktası da bu

olmalıdır. Onun Sünnet'ini yaşama iddiasındaki her mü'min, bu ölçüyü kendisi için şart görmek zorundadır. Yol budur, örnek de odur. Kesinlikle doğal aile budur.

Hiç kimse yaşadığı aile içi sorunlar için “Benimki çok büyük, onunla ölçülemez.” şeklinde basit bir savunma yapmamalıdır. Onun namazına hiç benzemeyen namazlarımızla onunla aynı cenneti paylaşmaya hazırken, iş katlandıklarına katlanmaya geldiğinde kendimizi farklı ve özel göremeyiz. Eğer böyle yaparsak bu yaptığımız başımızı kuma sokmak olur.

Aile Reisi

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi evinde tanıtan pek çok bilgi vardır. Bunlardan sadece bir bölümünü temsil etmek üzere İbni Sa'd'ın Tabakât isimli kitabından (1/364-373) bazı örnekler alabiliriz. Bu örnekler, kimin Sünnet'ini izleme iddiasında olduğumuzu bize göstermek için yeterli olacaktır. Ancak gerek buradaki bilgileri ve gerekse diğer siret bilgilerini, bizim için en ideal örnek olan insanın uygulamaları olarak anlamaya gayret etmeliyiz:

- Onun ahlakı Kur'an'dı. Kur'an da en güzel ahlakı getirmiştir.
- O; evinde barınıyor, namaz kılıyor, uyuyor, oruç tutuyor, iftar ediyor ve ailesi ile ilişkilerini sürdürüyordu. Evinde/çarşıda/pazarda kaba, itici, kötülüğe kötülükle karşılık veren biri değildi. Affeder, görmezden gelirdi.
- Zeyd bin Sabit radiyallahu anh, kendisine onun ahlakını soranlara verdiği özet bilgide diyor ki: “Komşusu idim. Ona vahiy indiğinde beni çağırırdı, ineni yazardım. Biz dünyalık bir şeyden bahsederken o da bizimle onu konuşurdu. Yemekten bahsedersek o da ondan söz ederdi. Bunların hepsini mi anlatayım size?”
- Âişe validemize Resûlullah sallallahu aleyhi ve selemin, evinde iken nasıl birisi olduğu sorulunca da şöyle demişti: “İnsanların en yumuşağı, en cömerdi idi. Sizin aranızdaki erkeklerden biri gibi idi ama güler, tebessüm ederdi. Evinin işleri ile ilgilenirdi. Namaz vakti olunca çıkardı. Elbisesini diker, terliğini tamir ederdi. İki tercihten biri tercih edilecekse kolay olanı tercih ederdi. Yeter ki o iş, bir günah iş olmasın. Müslüman'a lanet etmez, Allah'ın yasaklarından biri çiğnenmedikçe de intikam almazdı. Allah yolunda cihat dışında kimseye tokat vurmamıştır.”
- Pek hayâlî idi. Kendisinden istenen bir şeye “Hayır.” dememiştir. Mütevazı idi, kölelerin davetine bile icabet ederdi. Ashabı kendilerine ait

sayılacak şeyleri konuşurken onları dinler, güldükleri şeye tebessüm ederdi.
[12]

Ailede İnce Çizgiler

İmam Gazâlî'nin bütün mü'min erkeklere hitaben yaptığı ikazı önemli bir ikaz olarak arşivimize girmelidir. Diyor ki:

“Güzel ahlak, kadının sıkıntılarına karşı onu savmak değildir. Asıl ahlak kadının sıkıntısına katlanmak, sinirlendiğinde ona yumuşak davranmaktır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem böyle idi, ona uymamız bunu gerektirir. Hanımları ona cevaplar verirlerdi. Gün boyu onunla konuşmadığı olurdu!” (İhya, Âdabu'n-Nikâh)

Evliliği ağılık veya kölelik olarak görmek yerine bir imtihan olarak görmenin farkı buradadır. Kadın, katlanılması gereken bir değerdir. Erkek de getireceği yük, ecir kaynağı olan bir değerdir.

Ashabı kiramdan İbni Abbas radiyallahu anhüma, bu inci çizginin çok net anlaşılabilceği bir örnek vererek diyor ki:

“Kadının benim için süslenmesini arzu ettiğim gibi ben de kadının için süslenmeyi görev bilirim. Allah Teâlâ, ‘Onların görevleri kadar hakları da vardır.’ (Bakara, 228) buyurmaktadır. Ben bana ait hakkımı istediğim gibi alırken onu ihmal edemem.” (İbni Ebi Şeybe, 19490)

Bir sahabinin dilinden erkek-kadın ilişkilerinde dengenin bizzat erkek tarafından ve en uç noktada nasıl kurulduğunu bu örnekte görebiliriz. Erkek, sadece ev ve mâişet temin etmekle kadına karşı dengeyi kurabilmiş sayılmaz. Şüphesiz o ilk nesil bu terbiyeyi, önlerinde tam bir itaat kalıbı ile oturdukları Peygamber aleyhisselamdan almışlardı. Nitekim Mevsilî'nin Enes bin Malik radiyallahu anhtan rivayet ettiği bir hadiste bizzat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem dilinden bu dengenin bir başka uç noktada nasıl kurulduğunu görüyoruz. Buyuruyor ki:

“Sizden biriniz eşi ile cinsel ilişkide bulunduğunda kadının hakkını da gözet sin. Erkek kadından önce boşalırsa acele etmesin ki o da boşalsın!” (4186)

Bu ne muhteşem bir nezaket, ne ince bir ayrıntıdır! Bu ayrıntının sahibi ile böyle konuları bir din meselesi olarak camilerde konuşmayı bile abes gören anlayış arasında ne denli derin uçurumlar vardır!

Veda Hutbesi'nde o ana kuralı koymadan önce Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ashabını bu ayrıntılar üzerinden eğitmişti de son uyarı olarak da kadınları Allah'ın emanet olarak takdim etmişti.

Erkeklerin en açık itirazlarından biri kadınların bitmez tükenmez itirazlarının bunaltmasıdır. Bir de bu haklar onlara tanınırsa kadınlar, önü alınamaz bir afete dönüşebilirler o anlayışa göre. Evet, böyle bir ihtimal vardır. Bizzat Peygamber aleyhisselam bu sıkıntı ile karşılaşmıştır. En zor zamanlarında bile onu bunalttıkları olmuştur. Yine de o, kadına karşı ölçülerini verdiği ve örneği olduğu bu kuralları değiştirmemiştir. Tam aksine, onları düzeltme yerine onları o hâlleri ile idare etme ve yaşamayı bilme yönünde tavsiyesi bulunmuştur. (Buharî, 5186)

Bir başka hakikat de şudur:

Kadınlar hakkındaki bu idrak genelleştirilmemelidir. Kadınlar arasında yaygın olan bu olsa da her kadın böyle değildir. Kadınlar arasında, kadınlığın da erkekliğin de onuru olacak şahsiyetlerin varlığı inkâr edilemez. Sayılarının az veya çok olması durumu değiştirmiyor. “Kadınların içinde bazıları”ndan söz etmemiz mümkün olabilir ama genelleme yapmamız asla mümkün değildir. Tâbiûndan Said bin Müseyyeb’in kızı: “Biz eşlerimizle sizin krallarla konuştuğunuz gibi konuşurduk.” diyor. (Hilyetü’l-Evliya, 4/228) Kadınlarda asıl olan vakarın ve itaatin gitgide azalıyor olması, gerekçesi tek başına kadınların üzerinde yoğunlaştırılamayacak kadar kapsamlı bir soruna dayanır. Erkeklerin de artarak devam eden itaati ne kadar hak ettiklerine dair zafiyetlerini unutamayız.

Hutbe’nin Altyapısı

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi tasavvur ederken pek çok Müslüman, onu namaz ve oruç gibi ibadetlere yoğunlaşmış, açlıktan karnına taş bağlayan bir âbid, zahid insan üzerinden düşünmektedirler. Onun bu vasıfların sahibi olduğunda asla tereddüt yoktur ama bu eksiktir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in ibadet ve zühdü yanında bütün yönleriyle siyasete de girdiği, eli kılıç tutup cihat da ettiği ve geniş bir sosyal hayat yaşadığı asla unutulamaz. Bu, görmezden gelinmek istenen üç farklı yönü öne çıkarabiliriz:

- Siyaset,
- Cihat,
- Geniş bir sosyal hayat.

Bu geniş sosyal hayatın içinde onun ev hayatı önemli bir yer tutmaktadır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve diğer peygamberler, her biri sıradan insanların yaşadığı hayatı yaşamışlardır. Meleklerle iç içe ama

insanca yaşamış olmak onların ayrıcalığıdır. Meleklerle iç içe olmaları bizim göremeyeceğimiz şekilde yaşamalarını, yemeden içmeden ayakta durmalarını, kadınlara el değdirmemelerini gerektirmemiştir. Belki de onlar adına en hassas nokta da burası olsa gerektir: Sosyal hayatta olmak ama kimliğini kaybetmemek!^[13]

Müslümanlar olarak önderimiz ve tek örneğimiz durumundaki Peygamber aleyhisselam efendimizin bu kimliğini ihmal etmemiz mümkün olmaz. Camiye kapanarak, dağlara çekilerek yaşadığımız hayatı “iyi Müslümanlık” olarak gösteremeyiz. Çağımızın önümüze koyduğu yeniliklerle ifade edecek olursak biz, internetten ve teknolojiden koparak yaşayacağımız hayatı “iyi Müslümanlık” ambalajına koyduğumuzda sadece kendimizi aldatmış oluruz. İnternetten filan teknolojiye kadar Allah’ın kullarına ihsanı olan bütün nimetleri elimizde bulundurmamak ama kimliğimizi eritmeden tutmak bizim için ideal olandır.

Şunu tekit edebiliriz: Başta Peygamber aleyhisselam efendimiz olmak üzere peygamberler, tam anlamıyla bir aile hayatı yaşamışlardır. Ailelerinin kocaları, babaları olmuşlardır. Onların da eşleri, baldızları, kaynana ve kaynataları vardı. Ayrıca pek çok peygamber, kendisi gibi olmayan yani şahsiyeti ve imanî durumu kendisi gibi olmayan sıradan insanlarla evlenmiş ve aile hayatı sürdürmüştür. Dışarıdan bakıldığında iddia edilebilecek ballı güllü bir hayat da yaşamamışlardır. Peygamberlik gibi bir meziyet onları aile sıkıntısından muaf tutmamıştır. Fıtrat esaslı bir dinin nebisi olarak fıtrat esaslı bir hayatları olmuş; her insanın evi gibi evlerde, doğal bir aile ortamında koca, baba, kayınpeder olmuşlardır. Aile ve ailenin özü olan kadın Allah’ın bir nimetidir. Bir nimet insana nasıl veriliyor ve nasıl değerlendiriliyorsa aile nimeti de öyle verilip değerlendirilmektedir.

Ra’d suresinin otuz sekizinci ayetinde Allah Teâlâ Peygamber aleyhisselama, kendisinden önce de peygamberler gönderdiğini ve onları da eşleri, çocukları olan bir hayatta tuttuğunu bildirmektedir. Aile ortamının doğal olmasına davet eden önemli bir davetiyedir bu. İşte peygamberler, işte onları gönderen Allah’ın iradesinin tecellisi:

“Andolsun, senden önce de peygamberler gönderdik. Onlara da eşler ve çocuklar verdik.”

Düşünmeye Değmez mi?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdular ki:

“Sizin dünyanızdan bana, kadınlar ve güzel koku sevdirdildi. Huzurum da namaza kondu.” (Nesaî, Üşretü’n-Nisa, 1/3949)

Bir dünya nimeti olarak kadına sahip olmak, o kadınla dünya hayatını yaşamak, “Ben de katlanıyorum.” tarzında değil de “sevdirilme” tarzında beyan edilmektedir.

İbrahim aleyhisselamın, Davud ve Süleyman aleyhimesselamın da evlenme ile alakalı bilgileri toplandığında bu bilgiler bizde biraz daha geniş bir sahile doğru yelken açacaktır.

Müslim’in rivayet ettiği bir hadiste Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ilk eşi Hadice’den “Sevgisi içime kondu.” diye söz etmektedir. (Fedailussahabe, 13/6229) Âişe radiyallahu anha ile alakalı beyanı ise çok daha çarpıcı şekilde hadis kaynaklarında bulunmaktadır.

Düşünmeye Değmez mi?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in hanımlarından validemiz Ümmü Seleme’ye, Peygamber aleyhisselam “Oruçlu iken öper mi idi?” şeklinde sorulduğunda “Öpmezdi.” demişti. Soruyu soranlardan biri:

“Âişe, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem oruçlu iken öperdi diyor insanlara.” deyince şu cevabı vermiştir:

“Âişe’yi görünce dayanamazdı, ondan olabilir ama beni öpmedi.” (Ahmed, 26692)

Peygamberlik makamının bile aile ve aile içindeki doğal ilişkileri etkileyip etkilemediği açısından bu örnek unutulmamalıdır. Her şeye rağmen aile doğal şartlarda yaşanmalıdır, zenginlik ve iş gibi dış etkenler aileyi sunileştirmemelidir.

Mektup Diliyle / **Evini İlim İçin Açan** **Mü'mine Hanımın Dertlerine** **Çözüm**

Selamünaleyküm,

Allah Teâlâ işinizi asan etsin; sıhhatinize, afiyetinize süreklilik lütsetsin. Sakın yılmayın, gevşemeyin ve asla üzülmeyin. Şu karşılaştığınız şey, bin yıldır Allah'a davet edenlerin karşılaştığı şeyin aynısıdır. Siz kesinlikle kayaların arasında bir mücevher bulacaksınız. Ama unutmayasınız, koca bir vadide belki bir tek mücevher ya bulacak ya da bulamayacaksınız. Mücevher, her daldırdığın küreğin altından çıkacak olsa onun adı mücevher olur muydu? O zaman ona çakıl derdik. Mücevher, az olduğu için mücevherdir. Zaten sizin gayeniz azlık veya çoklukla ilgili değildir. Siz Allah'ı aramıyor muydunuz? Mesele yok. Sabredin, yılmayın, gevşemeyin. Kimseyi ilk veya son görmeyin.

Şeriat'ımızın en önemli kurallarından biri bize, ÖNCELİKLİ ve ÖNEMLİ diye bir ayrım öğretmiş olmasıdır. Öncelikli başka şey, önemli başka şeydir. Bir işin farz olması, öncelikli olmasını gerektirmiyor. Zira farzın da içinde bir farz bulunabilir. Farzları AYNÎ ve KİFAÎ şeklinde ayırmamızın mantığı da budur. Rabb'imiz bizi muğlak bir dairenin içinde bırakmış değildir. Tertip ve düzenli olmak, planlı çalışmak işimizi kolaylaştıracaktır. Böylesi ile Allah'ın yardımını daha iyi hissederiz.

Size şöyle bir plan yazabilirim. Büznillah, bu plan sayesinde daha bereketli ve etkili bir çalışma içinde olursunuz. Allah'ın cennetini kazanmak için ibadet olarak yaptığınız işleri liste konusu yapmıyorum. Onlar zaten bildiklerinizdir. Onları çıkardıktan sonra şu listeyi ele alabilirsiniz: Birinci ve öncelikli görevinizi eşiniz olarak bilin. Eşiniz, bebeğinizden de önce gelmelidir. Sizin cennetiniz/cehenneminiz eşinizdir. Eşiniz ilk ve en önemli olsun. Bu ilk ve en önemliye onun cinsel ihtiyacı, sizi görme/sizden haz alma arzusu başta olmak üzere sizden beklediklerinin tümü dâhildir. Bedeninizi onun cazibesi içinde kalacak hâlde tutmanız da bunun içindedir.

Eşinizden sonra, yavrunuz ikinci plandadır. Yavrunuzun mü'min bir insan olarak yetişmesi, şahsiyetli bir kişilik sahibi olması vazifenizdir. Bunu vazifeniz bilerek yaptığınız her iş abartmamak, lükse ve aşırılığa kaçmamak

şartıyla ikinci işinizdir. Bu iki görevden sonra dininize hizmet için yapacağınız işler gelsin. Kur'an okutun, tebliğ yapın, davet edin. Uykunuzdan kısın, zevklerinizi feda edin. Cihat budur.

Ama bu sıralamadaki birinci ve ikinci işleri asla kırpmayın. Sıhhatinizi de ihmal etmeyin. Dokuz yüz yıl yaşayacak kadar dinî kalmanız gerektiğini bilerek kendinize dikkat edin.

Size dualar ederim, dualarınızı beklerim.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Allah Teâlâ buyurdu ki:

“Kötü kadınlar kötü erkekler için, kötü erkekler de kötü kadınlar içindir. İffetli temiz kadınlar iffetli temiz erkekler için, iffetli temiz erkekler iffetli temiz kadınlar içindir.” (Nûr Suresi, 26)

Ders: Aileyi oluştururken eşler arasında bir denklik aranmalıdır. Maddi değerlerin ötesinde iffetli, ahlaki esas alan bir arayış içinde bulunulmalıdır.

Maddi değerlerin öne çıkarıldığı, diplomanın ve paranın silah gibi görüldüğü arayışlardan sonra aileyi nelerin bekleyeceğini tahmin etmek zor değildir.

Ahlak Ne Olacak?

Gelişen teknolojiye itimadımız o denli arttı ki neredeyse teknolojinin ölümden bile kurtarabileceğine inanacak hâle geldik. Yürüten, uçuran, yüzdüren, konuşturan, istenen her şeye cevap veren sihirli gelişmenin adı “teknoloji” oldu. Nimet olarak önümüzde duran teknolojiyi şüphesiz tepecek değiliz. Ne var ki teknolojinin görmek ya da düşünmek istemediğimiz yönleri de bulunmaktadır. Başta gıdamızla oynamasının sonuçları henüz haber bültenlerinin konusu olarak işleniyor olsa da insanın tarlada ektikleri, fırında pişirdikleri yüzünden hastalanacağı ya da ölüme sürükleneceği de gelişen teknolojinin sonuçları olarak karşımıza çıkmıştır. Meselemiz gıda ile de sınırlı değildir, bir zaman sonra içeri sızabilecek zararlı havadan ötürü penceremizi açamayacak ortamlarda yaşayacağımızı da tahmin etmeye başlamış bulunuyoruz. Sadece cep telefonu bile geleceğimizi tehdit eden silahlar arasında ele alınabilecek niteliktedir.

Garip ve garip olduğu kadar da güldürücü bir gerçek olarak bütün bu gelişmelerin faillerinin “uluslararası çevre veya benzeri” toplantılar yaparak gelişmeleri takip etmeleridir. Kurtların kuzuluk rolü kadar güldürücü olan bu toplantılar, demeçler, bilgi sunumları insan nesli ile istihzadan başka bir şey olamaz.

Yazanı ile oynayanı aynı olan bu tiyatroyu seyretmeye ne kadar mecbur olduğumuzu artık konuşmalıyız.

Teknolojinin ve ona dayalı hayat tarzının karşımıza çıkardığı sıkıntılardan biri ahlakımızın erimesi sorunudur. Telefonların zararları üzerine şöyle veya böyle bir konuşan bulunabilmektedir ama ahlak zamanla gündem olmaktan çıkmıştır. Ahlakın eksikliği bir yana, ahaksızlık kanun himayesine girmiştir. Ahlak sahiplerini himaye edecek kanun bulunmazken ahaksızlığı en küçük yaştaki çocuklara kadar bir hak olarak yerleştiren sistem, tüzel bir deccallık rolünde bulunmaktadır. Okullarda ya da İlahiyat Fakülteleri’nde tarih dersi statüsünde bir ders olarak okutulan ahlakın toplumda bulabildiği bir yankısı yoktur. Artık ahlakı İstanbul’un Fethi’nde andığımız Ulubatlı gibi geçmişe ait, övüneceğimiz kavramlar arasında anacağız. Aile içi ilişkilerde, eğitim kurumlarında, insanın insanla bulunduğu mekânlarda ahlak sahipsizdir. Küçük çocuklar ebeveynlerine karşı, eşler birbirlerine karşı ahaksızlığın himayesine alınmıştır. Küçük susmadan büyüğün konuşma hakkı da yoktur, cevap verme hakkı da! Bir annenin

doğurduğundan çekinmesi kadar kıyamet alameti niteliği taşıyan hangi sonuç olabilir?

Ahlak kılıfına bürünmüş ahlaksızlıklardan biri de hiçbir samimi duyguya dayanmayan, göstermelik nezaket kalıbı ifadelerle insanların birbirlerine hitap etmeleridir. En açık örneklerden biri olarak TV ekranlarında bir konuyu tartışmak için oturanların, söze başlarken birbirlerine “siz, lütfen, rica ederim, efendim” diye başlayan sözlerinin tartışma ilerledikçe nasıl ağır hakaretlere dönüştüğünü kameralar kaydetmektedir. Bir mendil isteyecek kadar, bir bardak talep edecek kadar hazır, kalıp sözler söylemek ahlaklı olmanın belgesi olamaz. Otobüste nazik, evinde hırçın insanlar ahlakın yakınında sayılmazlar. Ahlakın kalesi olması gereken camiler için dahi söylenebilecek teselli sözü bulmakta zorlanabiliriz.

Ahlakın Eridiği Yerler, Risk İşaretleri

- Dine ait mukaddesâtın önceliğini yitirmesi ve insanların kendi özel zevkleri için kullandıkları “bana göre” ifadesini dine ait mukaddesât için de rahat bir şekilde kullanabiliyor olmaları bir risktir. Ahlakın kaynağı dindir. Din önem yitirdikten sonra ahlakın hiç önemi kalmayacaktır.

- Aileye aşırı müdahaleler, devletin aileyi toplumsal standartlara çekme çabası, ailede Allah’ın koyduğu düzen olan erkek-kadın, ebeveyn-çocuk ilişkilerinde Batı’yı simgeleyen ölçülerin kullanılması bir risktir. Ailesini yitiren bir toplumda İslam adına mübarek sonuçların beklenmesi hayâldir.

- Ahlakın ders kitaplarına daraltılması riskin en açık işaretidir. Ahlakın ders kitaplarına daraltılması, anne-baba ve imam-müezzin gibi üzerlerinden ahlakın örneklendirileceği şahsiyetlerin görevlerini bir meslek sahibine mesela öğretmene devrettiklerini göstermektedir. Çocuklarımızın ahlak sahibi olmaları için okula gitmelerinin gerekmesi bizim kabul edebileceğimiz bir durum olamaz. Annelerimiz, babalarımız, mahallemizin imamları/müezzinleri yürüyen Kur’anlar olarak ahlakı çocuklarımıza okuldan önce aşlamış olmalıydılar. Pratik İslam ahlakı ancak böyle oluşturulabilir. Bunun ötesindeki ahlak, ahlak değil ancak ahlak felsefesi olabilir.

- Ailelerin bir yandan küçülmesi, bir yandan da açık veya gizli bir dağılma yaşaması da ahlak açısından yuvasız kalma ve sahihsizlik sürecidir ki bu da ciddi bir risktir.

- Zaman israfının aldığı şekil ya da zaman israfının meşrulaşması, ahlakı kış günü açık alanda yakılan bir sobaya dönüştürmüştür. İnsanların

saniyeleri bile sayılı olan bir ömrü, hesapsız harcama cüretleri varken ahlak adına yatırımın anlamı yoktur. Ahlakın kazandırması gereken en önemli değerlerden biri, insanların saygıyı bilmeleri ve uygulamalarıdır. Birbirimizin mendiline saygı gösterirken alternatifi olmayan ömürlerimize, o ömürlerin saniyelerine saygısızlığımız Asr'a yemin eden Allah'ın kanunundaki ahlakla bağlantılı değildir.

- Zaman israfı ile beraber genel anlamdaki israfı da mübahlaştıran idrakı risk görürüz.

- Kibir ve gururu medeni ilişkinin bir gereği olarak bize sunan uygarlığın, bizim için ahlaki niteliği yoktur. Katılacağı toplantının muhtevasına göre kıyafet seçme gerekliliğini ahlak zanneden bir anlayış; insanları kalplerine göre değerlendiren, dış görüntüyü esas almayan anlayışla ne kadar uyumlu olabilir?

- Küfür ehli ile benzeşmeyi normalleştiren tutumlar da ahlak açısından risk taşımaktadır. Onların bir millet olması, bizim de bir millet olmamız gerçeğini ezen ve bizi onlara adım adım benzeten ama onları hiçbir alanda bize benzetmeyen beraberlikler lanetli beraberliklerdir.

- Rahata düşkünlük, içeceği suyu almak için bile kalkmaya üşenmek, çalışmadan, tuşlara basarak kazanma ve harcama tutkusu ancak "afet" kelimesi ile izah edilebilir. Büluğ çağına ermeden önce emeklilik hesapları yapan bir nesil, cephelerde vatan ve benzeri değerler için aç kalabilecek bir nesil olabilir mi?

Ahlaka da Bir Yer Açsak mı?

Devletin ahlakı önemsemede ağır davranmasının yorumu olabilir ama mü'min insanların, ahlakı aciliyeti olmayan bir konu gibi görmesinin makul bir yorumu olamaz. Büyük isimli sivil toplum kuruluşlarının bir tür devlet kurma çapındaki planlamalarında ahlaka da başlık açmaları gerekmektedir. Toplumun seyrini sanayinin istatistiklerinden ya da diplomalılışma sürecinden takip ederken ahlakı yok saydığımız karanlık bir tünele girmiş olduk. Hürriyeti abarttık. Emribilmaruf ve nehyianilmünkeri ihmal ettik. Boş vakit ürettik kendimize. Nefislerimizi azdıracak alanlar oluşturduk. Cahilliğimizi makul karşılayan, kendi oluşturduğumuz mazeretlere inanan, kendimize bile zulmeden evhamlar kurduk.

Çocuklarımızı, onları ana kucağı gibi karşılayan medyaya emanet ettik. İzlediği TV'nin çocuğumuzu anne-babasından soğuttuğunu, asıl anne-babanın ekran olmaya başladığını daha fark edemeden TV yüzünden oyun

bile oynayamayan, TV dilinden başka bir dil bilmeyen nesiller çıkmıştır karşımıza. İnsani ihtiyaçlarını bile hayvanların dilinden ifade eden çocuklar çoğalmıştır. Ana dil yerine film dili oluşmuştur. Çocuklarımız okula başlamadan haklarını, menfaatlerini öğrenmişler ve ilk savunmayı da ebeveynlerine karşı yapma cüreti gösterebilmişlerdir.

Çözüm Hazırlık Önerileri

Bu çözülme sürecinde çok acil olarak yapmamız gerekenler vardır. Bunların başında ahlakı, çağın bizi sürüklediği sorunların içinden çekip “kurtarılacaklar listesi”ne almak gelmektedir. Ahlak, eğitimden ve iş bulmaktan aşağı kalmamalıdır.

Evlerimiz okullara iş oluşturan merkezler olmaktan çıkarılmalı, ahlakın ve iffetin oluşturulma ve korunma merkezleri hâline getirilmelidir. Okuldan dönen çocuklarımız, evlerde ahlak dezenfektasına tabi tutulmalıdır. “Okulda hangi ödev verildi?” diye sormak yerine anne-baba ve çocuğun okuldan bir mikrop kapıp kapmadığı kontrol edilmelidir.

Ahlakın en önemli gereği onu ahlaksızlıktan korumaktır. Kötünün bulunduğu yerde iyiye yer kalmaz. Çocuklarımız, kötü örneklerden uzak tutulmalıdır. Bunun için ekran karartmadan hicrete kadar her tedbire başvurulmasından kaçınmayacağız. Elbette ahlak bizim için din ifade ediyorsa!

Bizim açımızdan ahlakın kaynağını oluşturan ayet ve hadisler ders konusu yapılmalıdır.

Camiler aktif ahlak eğitim merkezlerine dönüştürülmelidir. İmamlar ve diğer cami görevlileri, cami malı üzerindeki yolsuzluktan ötürü kovuşturuldukları kadar ahlak üzerinden de kovuşturulmalıdırlar. Sarıklarındaki beyazın leke kaldırmazlığı onlara hissettirilmelidir. O ağırlığı taşıma kudretinde olmayanlar imamlık yapmaya cüret edememelidirler.

En doğal örnek olarak artık kız istemeye gelenler diploma ve iş kadar, tapusunu gösterdikleri daireler kadar ahlaklarını da gösterebilmelidirler. Görücü olarak geldikleri evde damat namzetliği için kendisinden daire tapusu ve diploma isteyenlerden, evlilik hayatında merhamet ve muaşeret bekleme gafletinden kurtulmalıyız. Ahlak da bir puan vesilesi olmalıdır.

Bütün dünya ahlaksızlığı ahlak edinebilir. Bizim için ahlak dindir. Ahlakı olmayanın dini yoktur. Biz buyuz, böyleyiz.

Mektup Diliyle / **Bir Gence Evlilik Mektubu**

Selamünaleyküm,

1- Evlenmeyi ve aile içinde yaşamayı cihat gibi görmek gerekir. Allah Teâlâ'nın namazı emrettiği kadar nikâhlanıp iffeti korumayı ve Ümmet'i büyütmeyi emrettiğine de iman etmek şarttır. Evliliği basit bir cinsellik ya da iş dönüşü yemeği hazır bulma mantığıyla ele alan geri kalmış anlayıştan uzak durulsun.

2- Herkes dengi ile evlenmelidir. Denklik her şeyden önce hayata bakış tarzında olmalıdır. Sonra da beden uyumunda ve maddi/manevi imkânlarda aranmalıdır. Uçuk farklara rağmen yapılan evlilikler olumlu sonuç vermeyebilir.

3- Bir evlilikte erkeğin maddi durumu hiç konuşulmamalıdır. Eğer erkek Allah korkusu ile yaşayan biri ise eşini Allah'ın emaneti olarak göreceği için onu koruyacaktır, kendi rahatından çok onun rahatını düşünecektir. Eğer Allah korkusu ile donanmış değilse hangi servet onu dizginleyebilir ya da sürekli elinde kalabilir? Akıllı olmaya mecburuz. Erkek Allah korkusu, İslam'ı dava olarak görme anlayışı aranmalıdır.

4- Kadın adayında da cinsellik yeteneği ve bedenine bakma becerisi aranmalıdır. Eşine karşı sürekli taze kalabilen, doğurmayı üstünlük gören, bir-beş değil Allah'ın lütfettiği kadar doğurmaya hazır olan kadın mücahide kadındır. O, her türlü mehirle evlenilmeye değer bir kadındır. Kadında aranacak ilk şey cinsellik yani eşini bütün dünya kadınlarından müstağni tutacak idrak olmalıdır. Kuru bir kıskançlıkla kuma düşmanlığı yapan kadın yerine eşini Havva'nın bütün kızlarından müstağni kılacak kadın kadındır. Yani kadınlığın reklamını yapan kadın değil kadın olan kadın olmalıdır.

5- Mobilya dükkânı gibi ev yerine kütüphane gibi ev düşünülmelidir. Eş adayları evlerinin iki özelliğini görüşmelidirler. Birinci olarak kütüphane gibi kullanılacak ve kitaba engel olan TV ve benzeri ne varsa ondan uzak kalınacak bir ev. İkincisi de çocuk parkı gibi kullanılacak bir evdir. Çok çocuklu ve çocuklar için bir eğitim merkezi durumunda olan bir ev tasarlanmalıdır.

6- Bir evliliğin en önemli bereket kaynağı iki tarafın da ebeveyn duasına mazhar olmasıdır. Anne-babalar muhakkak rızaları alınarak bu işe

kariştirilmalıdır. Onların çizdiği bir çizgi aranmasa bile gönülleri yapılmalıdır.

7- Hiç kimse kemal sıfatı taşımaz. Bilhassa gençlerin -ilk evlilik yapanların- aldanma, duygusallığın etkisinde kalma oranı yüksektir. Bu açığı, ehil kimselerle istişare ederek kapatmalıdır evlilik adayları.

8- Evlilik için en uygun yaş ve zaman, gerektiğı zamandır. Okul, iş, aş gibi sebeplerle asla evlilik geciktirilmemelidir. Önce evlenilmeli sonra hacca gidilmelidir.

9- Evlilik sürecinde ve evlendikten sonra şeytanın ve şeytana hizmet edenlerin etkisinde kalmadan yaşamanın tedbirleri muhakkak alınmalıdır. Sünnet'e uygun bir evlilik ve ev; batıl ehlinin taklit edilmediğı, dünyalık zinet ve mobilyanın abartılmadığı, yatak odasının en muteber oda tutulduğı, anne-babanın ihmal edilmediğı, yeme-içme ve benzeri ihtiyaçlarda israfa kaçılmadığı, Bakara ve Âl-i İmran surelerinin okunduğı, fıkıh bilgisinin canlı tutulduğı bir ev ve evliliktir.

10- Hiçbir evlilik, sorunlardan muaf değildir. En mübarek insanların bile evlerinde sorunlar olmuştur. İyi bir evlilik, sorun beklenmeyen ama sorunlara karşı zihnen hazır olunan evliliktir. İstişare ile ve Kur'an'ımızın gösterdiği çizgi üzerinden sorunları çözmeye hazır olmak gerekir.

11- Kur'an'ın gösterdiği yollardan biri ve hatta en önemlisi iyi bir aile, iyi bir ev için Allah'a yalvarmaktır. Allah'ın anıldığı evlerin, mücahit/müttaki çocukların sahibi olmak için dua etmek ve duaya sarılmak şarttır.

Allah'tan bizi müttakilere imam yapmasını niyaz ederiz.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Allah Teâlâ buyurdu ki:

“Ey iman edenler!

Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insan ve taş olan ateşten koruyun!” (Tahrim Suresi,6)

Ders: Bu emir gayet açıktır. Ailenin birinci vazifesi, ateşten korunmak ve korumaktır. “Çocukların geleceği” edebiyatını kenara bırakıp asıl gelecek olan ahiret için neler yapıldığına bakılmalıdır. Anne-baba, çocuğunu ne kadar ateşten koruduğuna bakılmalıdır. Eşler de birbirlerini ne kadar ateşten koruduklarına bakmalıdırlar. Aile zaten bunun için vardır.

Din, Kendi Üslubu ile Anlatılır

Allah Teâlâ insanlara din gönderirken o dini ilk tebliğ eden peygamberine tebliğ, taktik ve metotlarını da vahyetmiştir. Allah'ın dininin, beşerin yol yordamı ile tebliğ edilmesi elbette yersiz ve bereketsiz olurdu. Kitabımız Kur'an ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hadisi şerifleri bu ilkenin örnekleri ile doludur. Ana çizgileri Kur'an ve Sünnet oluşturduktan sonra mü'minler, yaşadıkları zaman ve şartların gerektirdiği yan çizgileri belirleyebilirler. İyi sonuçlar alınması açısından dine davette ve din öğretme metotlarımızda bu yöntemi kullanmaya mecburuz.

İnsanlara din öğreten vaizlerin, talebelerine fıkıh öğreten hoca ve muallimlerin buna uymaları gerekir. Özellikle çocuklarını mü'min bir insan olarak yetiştirme derdi olan annelerin ve onlara yardımcı olan babaların ne öğretecekleri kadar neyi nasıl öğreteceklerine de dikkat etmeleri şarttır. Bir nimet olarak bilgisayar kullanmak, renkli resimlerin bulunduğu şirin kitaplar okumak eğitmek için yeterli olabilir ama Enes yetiştirmek için, Âişeler icat etmek için bunlar yeterli olmaz. Vahyin bilgileri, ana çizgilerini vahyin koyduğu kurallarla öğretilmelidir. Bereket ve feyiz için gereken budur.

Çölde deve üstünde yolculuk yaparken dine davet etmenin adı davet olduğu gibi, bir TV ekranında insanlara dini anlatmanın adı da davettir. Her iki durumda da konu dindir, malzeme dinin malzemesidir. Cami kürsüsünde konuşulan şeyle okul sırasında konuşulan şeyin ne farkı vardır? Camide anlatılan cehennem, okul masalarında anlatılırken ateşi hafif bir cehennem olabilir mi? Aynı şekilde Ramazan ayında anlatılan dinin, camiler daha kalabalıktır diye tıraşlanmış bir din olması da gerekmiyor.

Evet, namazın küçük bir çocuğa anlatılması ile büyük bir insana anlatılması farklı üsluplarla olacaktır ama namaz aynı namazdır. Çocuk küçüktür diye namazın farzlarından bir kısmının bulunmadığı bir namaz anlatamayız.

İnsanlara tesettürün Allah'ın emri olduğunu şehir camilerinde anlatalım ama tatil yörelerindeki, deniz kenarlarındaki camilerde anlatmayalım diyebilir miyiz?

Dün, doğru olan bir din hükmü için bugün eğri diyebilir miyiz?

Bu mantığın dayanacağı şey, Allah'ın dinine müdahale seviyesidir. Kulun, “dinde uygun olanlar” ve “olmayanlar” diye bir ayrımı olamaz. Baştan sona bir bütündür din. Onu zaman ve mekân açısından değişik yorumlara tabi tutarsak böyle bir davranış biçimi, zenginlere ayrı fakirlere ayrı davranan Yahudi hahamlarının yaptığına benzer.

Tavizin zilletine düşmeden, kabalığın da iticiliğine neden olmadan orta bir yolla dine davet etmeli, Allah'a çağırmalıyız. Allah'a davet edenlerin yani toplumda hoca olarak bilinenlerin zaman zaman gündeme gelen imtihanlarından biri de bu husustur. Filan gücün baskısından ötürü, Allah'ın ahkâmını anlatmaya cesaret edemeyenlerin yanında filan bakışlardan ve yorumlardan çekinerek Peygamber aleyhisselamın onurlu bir vekili olmaya yakışmayacak tavizlerin sahibi olmak da bir çeşit imtihan kaybetme türüdür.

Kitabımız Kur'an'dan Yola Çıkınca

Tebliğin en güzel örneklerini veren peygamberlerin hayatlarından bölümler veren Kur'an'ımıza baktığımızda kitabımızın bize iki ana yol açtığını görürüz. Bu yolların biri teşvik, diğeri de tehdittir. Kur'an bizi hem teşvik etmiş hem de tehdit etmiştir. Kapasitesi teşvike uygun olan ondan anlamış, olmayan da tehditle kendine gelmiştir. Her ikisinden de anlamayan olduğu gibi biraz ondan biraz bundan anlayan kimseler de olmuştur.

Allah'a davet edenlerin veya genç nesillere muallimlik yapanların bu hususa dikkat etmeleri, yaptıkları işin Allah rızasına uygun olması bakımından bile mecburidir.

İnsanlara cehennemi olmayan bir ahiret hayatını anlatıp duranlar ve adım atsan cennete basacaksın havası vererek din sevdirmeye çalışanlar Kur'an eksenli hareket etmemektedirler. Kaşını oynattığı için cehennem tehdidini öne çıkaranlar da Kur'an eksenli hareket etmemektedirler. Kur'an, teşvikle tehdidi paralel kullanmaktadır. Cehennemi anlatan üç ayetten hemen sonra cennet ayetlerinin gelmesinin başka ne hikmeti olabilir? Ödülün sürekli olup, şımartıp sonuçsuz bırakması gibi, sürekli tehdit de korkutup kaçırır. Her Cuma vaazında tehdit edilen, ayıpları önüne konan, eksikliği belgelenen insanlar sönmüş mum gibi kalacaklardır. Aynı insanların, sadece o caminin önünde toplanan yardıma üç-beş kuruş verdikleri için cennetten en müstesna yerlere yerleştirildiklerine dair müjdelere almaları da verdiği ışıktan daha çok eriyen mum gibi tutacaktır onları. Orta yol bulunmalı ve

teşvik ile tehdit gerektiği yerde ve gerektiği kadar kullanılmalıdır. Kur'an'ın herhangi bir sayfasını okuduğumuzda bu üslûp gözümüze çarpacaktır.

Meselenin bir de şu boyutu vardır: Allah'ın adına, kimsenin atma veya kabul etme hakkı yoktur. Teşvik ederken ya da tehdit ederken muallim veya vaizin âdeta kendinden veriyormuş gibi davranması yanlıştır. Modern hayatın oluşturduğu kompleksli hocaefendi tiplerinin, insanları ürkütmemek uğruna kendilerini tehlikeye sokması, psikolojik boyutlu bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Öte yandan yaşadığı toplumun bulunduğu zeminden habersiz bir dille asıp kesenin de sıkıntısı vardır. Din Allah'ındır. Allah'ın dini, O'nun emrettiği ve öğrettiği gibi öğretilir ve anlatılır.

Teşvik Kalıpları

- Kur'an'ımızın sık sık kullandığı üslaplardan biri “güzel bir hayat/güzel bir akıbet” vaadidir.
- Günahların örtülmesi ve ağırlığı ne denli olursa olsun hataların bağışlanması vaadi vardır.
- İyi hâle devam etme durumunda şükür ve istiğfarlı bir hayata fazla fazla sevap vaadi vardır.
- Ebedî cennetler vadedilmektedir.
- İman ehli olarak yeryüzü hükümrânlığı, güçlü olma, Allah'ın yardımını görme vaadi vardır.

Din adına davet edenlerin veya din öğretenlerin insanları teşvik ederken, Allah'ın ve Peygamber aleyhisselâmın vadettiklerini vadedmeleri gerekmektedir. Allah'ın cennetini dağıtan kullar olmak gülünçtür. Kimine ne vadedileceğini, ne zaman hangi vadin daha müessir olacağını bilerek iş yapmak gerekmektedir. Temenni etmekle emretmek arasındaki farka da dikkat edilmelidir. Sıradan bir Müslüman'ın cenazesi başında nutuk veren bir kişinin, cenazenin sahabiden biri bile olsa söylenmesinde tereddüt edilecek abartılı sözlerle sadece “filan günde ölmüş olduğu için” ya da “filan olayda şehit olduğu için” ölüyü dirilerden daha değerli hâle getiren sözleri hatadır. Bu abartının, oradakilere ders verme gibi bir kılıfa sokulması hatayı aklamaz.

Çocuk eğitirken de benzer hataları yapanlar, yıllar sonra kullandıkları sözlerin altında ezilmek zorunda kalmışlardır.

Tehdit Kalıpları

- Dünya hayatında “zillet”, ahirette ise “ateş” Kur’an’ımızın kullandığı tehdit üsluplarındandır. Bunun üzerine ahiretteki azabın çeşitlerinden de yer yer bahsetmiştir. Allah’ın dinine bağlı kalmamanın sürmesi durumunda dünya hayatının çekilmez hâle getirilmesi de tehditler arasındadır.

- Bir başka tehdit üslubu da dünyanın cazibesine karşı uyanık olmak gerektiği ve dünyanın bir imtihan yeri olduğunun unutulmaması, aksi takdirde akıbetin hayırlı olmayacağı tehdididir.

Yine din adına hareket edenlerin dikkat etmesi gereken bir husus olarak Allah’ın tehdit etmediği şey ile tehdit etmenin doğru olmayacağı hususudur. Kime hangi tehdidin yapılacağına tehdidin sahibi hükmedebilir. Yarın yapılacak tehdidi bugünden yapmak da doğru olmaz. Kazanmak için sarf edilen bir sözün kaybetme nedeni olması nasıl kabul edilebilir?

İşin özü şudur:

Cehenneme girmekten ve orada yanmaktan korktuğumuz kadar, dünya üzerinde yaşarken de Allah’tan korkmasını bilmek lazımdır. Din O’nun ise O emredecek, kul yapacaktır. Âlim için de böyledir bu, cahil için de.

Ailelerimizin en önemli konularından biri olması gereken eğitim, bizim gözümüzde içinde dinin bulunduğu bir eğitim olmalıdır. Dinimizin ana konu olmadığı bir eğitim, bizim eğitimimiz olamaz. Eğitim hem dinimizle alakalı olacak hem de dinimizi nasıl anlatacağımızı iyi hesaplayacağız. Çocuklarımıza din anlatırken onların dinden soğumalarına neden olmayı göze alamayız. Ayrıca dini anlatmak, çocuklarımıza din anlatmak kadar anne-babaların kendilerini yetiştirmeleri açısından da ele alınmalıdır.

Mektup Diliyle / **Vakıf-Dernek Faaliyetlerinin** **Evliliğe Olumsuz Etkisini** **Soran Eşe Mektup**

Bu Ümmet, itidal ve orta yol izleyen bir ümmettir. Bu Ümmet'ten olmanın en mühim gereklerinden biri de o Kur'an ayetiyle sabit olan itidallik ilkesine sadık kalarak yaşamaktır. İtikatta, ibadette, sosyal hayatta, her alanda böyleyiz. İtikatta bile bir itidal ve denge şarttır. Mesela Muhammed aleyhisselama iman etmek imanın ikinci rükünüdür ama bu rükün ifade edilirken de "Allah'ın kulu" diye vurgulama yaparak iman ettiğimizi beyan etmeye mecburuz. İlahlaştırılmış bir peygambere iman etmiş değiliz. Bunun adı itidal ve dengedir. Nerede kaldı ki dünyevi işlerimizde itidalden uzak kalmamız makul olsun.

Dinimizi yaşamakla evimizi dindar ev olarak yaşatmak arasında da bu denge görevimizdir. Dünyanın bütün yetimlerini şen hâle getirip kendi doğurduklarını bundan mahrum bırakanın yaptığı iş doğru değildir.

Uzun söze gerek yok, şu hadisi şerifi dikkatlice incelememiz bizim için karar verme noktasını oluşturacaktır. Buharî ve Müslim'in rivayet ettiği şu olayı ve nakli dikkatle ele alalım:

Ubeydullah bin Ziyad, Makel bin Yesar'ı vefat ettiği hastalığı esnasında ziyaret ettiğini ve Makel'in ona şunu söylediğini naklediyor:

-Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden duyduğum bir sözü sana söyleyeyim. Buyurdu ki: "Allah'ın bir gruba sorumlu yaptığı biri, onların hakkı olan ilgiyi göstermezse cennetin kokusunu koklanamaz." (Buharî, Ahkâm, 8/7150; Müslim, 363)

Bu hadisi anlamak için iki ilave soru açabiliriz.

Birinci soru: Aile reisi, Ümmet'in çocuklarının "sorumlusu" oluyorsa kendi çocuklarının "sorumlusu" değil midir?

İkinci soru: "Cennetin kokusunu koklanamamak" ne demektir?

İtidal ölçümüzü devreye sokup sorunu çözebiliriz. Ümmet'imiz için çalışalım. Ama evimizi ihmal etmeyelim. Eve kapanmakla evi kapatmak aynı oranda hatadır.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Allah Teâlâ buyurdu ki:

“Kuşkusuz biz senden önce de peygamberler gönderdik, onlara da eşler ve soy soplalar verdik.” (Ra’d Suresi, 38)

Ders: On binlerce Peygamber aleyhisselam gönderdi Allah Teâlâ. Bu peygamberlerin görevleri ve özellikleri Kur’an’da, hadislerde zikredilmektedir. Bir kere, peygamberlik büyük makamdır. Burada Allah Teâlâ, peygamberlerin tamamına izafe edilen bir özelliklerini söz etmektedir. O özellikleri de şudur: Peygamberlerin eşleri vardır. Çocukları olmuştur.

Peygamberlerden yola çıkılarak sürdürülen bir iman yolculuğu eşlerle sürecektir.

Mü’min insan, aile hayatını bu mantıkla görmelidir.

Her nimetin bir külfeti olacağı gibi evlilik de peygamberler de dâhil herkes için külfetleri ve zorluklarıyla beraber vardır.

Tekrarın Sınırları

İnsanların Allah'a davet edilmesinde kullandığımız üslûp, en az niyetlerimiz kadar önemlidir. İyi niyetle yola çıkmak sonuç almak için yeterli olmayabilir. İyi niyet ve iyi üslûba mecburuz.

Çocuklarımız ve aile fertlerimiz üzerindeki konuşma ve davranış tarzımız da bu açıdan ele alınabilir. Nice anne-babalar kaş yaparken göz çıkarmıştır. Sonra da çıkardıkları gözün bedelini, kör ettiklerine ödettiklerini zannederek ahirete gitmişlerdir. Doğru bildiğini zanneden herkesi masum göremeyiz. Doğru bildiği tekit edilmiş olan kişi hata da etse makul bir iş yapmış olabilir. İnsan olarak kendimizi mükemmel görmemenin tabii gereği budur. Bilgimiz de eylemimiz de bir üstün ele değmelidir.

Ev içi kurallarında annelerin babalara göre daha az sözleri dinlenir olmalarının nedenlerinden biri, benzer şeyleri sürekli tekrar etmek zorunda olmalarıdır. Benzer konularda kullandıkları olumsuzluk takısı ile biten cümlelerin sayısı, genelde olumlu biten cümlelerden fazla olmaktadır. Belli bir noktadan sonra da anne yasakçı, her şeye yok diyen bir görüntüyü temsil ettiği için çocuklar anneden etkilenmemeye başlamaktadır.

Allah'a davet edenlerin ve insanlara nasihat edenlerin de bu üslûp hatasına dikkat etmeleri gerekmektedir. Öğüdün de kıvamında olanı değerlidir, yiyeceğin de. Kıvamında olmayan yiyeceğin hazmı zor olduğu gibi öğüt de kıvamı kollanmadığında hazmedilemez. Çok konuşmak ve çok söylemek yerine, yerinde ve kıvamında söylemek doğrudur. Her Cuma vaazında benzer şeyleri tekrar eden bir hatibin hutbesi, o minbere çıkmadan önce dinlenilmeme kararı verilmiş bir hutbedir. Bahar ne kadar güzel olursa olsun ondan doyulmaz değildir. Sonrasında kavuran yaz geldiği için bahar şendir. Kışın ardından gelen bahar tatlıdır. İnsanlara hitapta, çocuklara telkinde bu inceliğe önem verilmelidir. Bıkılmaz çocuk, usanmaz cemaat yoktur. Bıkılmaz anne-baba, bıkmaz cemaat yoktur. İnsanların kulaklarını esir etmek, esir gibi yönlendirmek fitrata aykırıdır.

Buharî, Müslim ve Tirmizî'nin rivayet ettiği bir hadisi anne-baba, öğretmen, hoca, hatip olarak önümüze koyup üzerinde düşünmeye çok muhtacız. İnsanlık psikolojiden sosyolojiye kadar pek çok bilim üzerinde ömür eskitedursun, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve ashabının bize örnekliği ufkumuzu açmaktadır.

Ebu Vail diyor ki:

-Ashabı kiramdan Abdullah bin Mesud, her Perşembe günü bize vaaz ederdi. Birisi ona dedi ki: “Bize her gün vaaz etmeni isterdim.” Ona dedi ki: “Bunu yapmama mani olan, sizi bıktırma endişemdir. Size bıktırmadan vaaz ediyorum, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de bize bıktırmamak için yoğun tekrar yapmazdı.” (Buharî, İlim, 12/70)

İnsanın kulağını ve emre itaat edişini yeterli bulup bıkmayacağını zannetmenin insan eğitimde hata olduğunu görüyoruz bu hadiste. Din anlatanlar, ahlak yüklemesi yapmak isteyenler bu hususu önemsemelidirler. Böylece daha tesirli ve kalıcı sözler söylemiş olacaklardır. Aynı zamanda da Sünnet’e uygun olan yapılmış olacağından sözde ve davranışta bereket olacaktır.

İnsan eğitimde maksat Allah’ın rızası ise nefislerimizin ve kör bilginimizin peşinde sürüklenemeyiz. Sünnet’e uyarız. Bu da bir Sünnet’tir. Eğitimde bıktırmadan, usandırmadan yol alınmalıdır.

Mektup Diliyle / **“Eşlik Görevlerini Sanki Abartıyorsunuz.”** **Diyan Müslüman’a Mektup**

Aziz Kardeşim,

Neden darılalım ve darılalım ki bilmediğimizi öğrenmek, bildiğimizi yaymak için uğraşmıyor muyuz? Allah sizden razı olsun ki açık sözle içinizdekini söylüyorsunuz. Size teşekkür ederiz. Hatamız varsa onu düzeltmemize vesile oluyorsunuz. Hata yok olduğuna inanıyorsak sizin anlamadığınızı yeniden anlatmaya çalışacağız. Vazifemiz budur. Bunun için himmet etmeliyiz.

Sorunuzun özeti, iki insanın veya karı kocanın doğal hayatlarını yaşamalarını ibadet düzeyinde görüp gösterdiğim şeklindedir.

Evet, tespitiniz doğrudur. Evliliği cihat görüyorum. Eşler arasındaki ilişkileri ibadet görüyorum. Eşler arasındaki çocuk doğurup büyütmeyi, yatak odasını en müreffeh seviyede kullanmayı, birbirlerini doyurmayı, eşlerin evlerinde mü'min kardeşlerini, akrabalarını ağırlamalarını, evlerinde bir hadis/fıkıh dersi oluşturup çevrelerine ilim yaymalarını, evlerini bir kale gibi kullanmalarını ibadet, zikir, fikir, cihat olarak görüyorum. Müslümanların evlerine muttali oldukça da bu görüşüm derinleşiyor. Birkaç yıl önce biraz böyle görüyordum isem şimdi daha geniş bir daireden görüyorum. Hatta eşlerin birbirleri ile bu alakalarını geliştirmelerini her gün biraz daha fazla önemsiyor, bunun için yapılması gerekenlerin daha da artırılmasını düşünüyorum. İnternet yayıldıkça ben böyle düşünüyorum. Medya güçlendikçe çarelerimin azaldığını hissediyorum. İnsanların birbirlerinin gözünü boyamayı iş zannettiğini gördükçe uyku kaçıyor. Okumuş, adına takvalık/Salihlik ilave edilmiş kızlarımızın bile “düğün günü ertelenebilen” takvalıklarını gördükçe huzurum dağılıyor, gözüm kararıyor. Bir kere daha böyle düşünmeye başlıyorum.

Ancak ben, kendiliğimden böyle düşünüyorum değilim. Allah’a sığınırım böyle bir hatadan. Bir işe ibadettir veya değildir kararı nasıl verebilirim ben veya başka biri? Kimiz biz?

Allah'ın ve Peygamber'inin hükmü hükümdür. Ne dedilerse o, neye işaret ettilerse o!

“Mü'minlerin imanda en mükemmeli ahlakı en güzel olandır. Sizin en iyiniz kadınlarına ahlakça en iyi davrananınızdır.” (Tirmizî, Rada', 11/1162) sözü Peygamber aleyhisselamın sözüdür. Bu söz, kadınlara iyi davranmayı imanda mükemmelliğe götürmüyor mu? İman nedir, biliyoruz. İmanın bedelini de biliyoruz. Bu hadis yatak odasında mutlu edilen bir kadının mutluluğunun oturma odasında da, geziye gidildiğinde de devam etmesini “iyi” olmanın işareti olarak göstermiyor mu? Yetmez mi? İşte belge, yatak odasında da ibadet vardır. Kadının kocasından memnun olması, nikâhı altında bulunduğu ve zaten çaresiz teslim olacağından değil de erkekliğini beğenmekten dolayı ise buna vadedilen imanda mükemmellik değil mi?

“Kadın beş vakit namazını kılar, bir ay orucunu tutar, iffetini korur ve eşine itaat ederse cennetin kapılarından dilediğinden girer.” (İbni Hibban, 4163) sözü de Peygamber aleyhisselama aittir. Bütün medeniyetler, sistemler kenara çekilip şu hakikatin önünde tazimle durmalıdırlar: Kadının eşine itaati, yani eşinin “benim kadını” diyeceği teslimiyeti ona göstermesi kadın için namazdır, oruçtur, iffettir. Bunun toplamı da cennettir. Sevap, sadaka değil cennet!

Bir de şu güneş kadar muhteşem hakikat bilgisine bakalım:

“Size, kadınlarınızdan cennetlik olanları haber vereyim mi? Sempatik, doğurgan, kızdığında veya kendisine eziyet edildiğinde ya da eşi ona küstüğünde eşine: ‘İşte elim elinde, sen mutlu olmadan uyumayacağım.’ diyen kadın!” (el-Evsat, 1743)

Cennet ve cehennem Allah'ındır.

Cennete girmek için gerekli olan ibadetlerin neler olacağını da sadece Allah belirler. Kullar sadece emredileni nakledebilirler.

İşte, Allah'ın elçisinin haberleri!

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdular ki:

“Ben sizin içinizde Allah’tan en çok korkanınızım. En takva olanınız da benim. Nafile oruç tutarım da tutmam da. Nafile namaz kılarım da kılmam da. Kadınlarla evlenirim. Benim Sünnet’imden kopan benden değildir.” (Buharî, 4776)

Ders: İşte Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, örneğimiz, önderimiz!

Kadınlarla evlenmeyi, “Allah’tan en çok korkan” kimliği ile yapacağı işler arasında saymaktadır. Evlenmekten yüz çevirecek birini de tehdit ediyor: “Benden değildir!”

Evlilik, bir tehdit konusu olduğuna göre onu terk etme yani evlenmeme gibi bir seçeneğimiz yoktur.

Yine bir tehdit konusu olduğuna göre evliliği keyfimize göre sürdürme hırsımız da olamaz. Evliliği, hadiste geçen diğer kavramlar olan oruç ve namaz gibi görmek zorundayız. Bu görüşümüz de bizi, zorluklarına katlanarak ve her yönü ile istediğimiz kalıpta olmasını beklemeyerek sürdürmeye sevk edecektir.

Mü’mince bakış budur.

Ailemizdeki Huzur Arayışına Katkı

Mobilyanın huzur ve mutluluk getireceğini vehmedecek değiliz. Doğum günü kutlamakla da insan mutlu olmuyor. Huzuru ailede, aile fertlerinin ve onlarla yakın çevreyi oluşturanların kendi elleri ile kurup sürdürmeleri gerekmektedir. Huzur, insan içindir; onu insan bulur ve sürdürür. Bir ilaç gibi huzur enjekte edilemez bünyeye.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, bu açıdan pek ele alınmayan şu hadisi, huzur arayışımızın önemli ipuçlarından birini önümüze koymaktadır:

“Kişinin, kendisiyle ilgili olmayanı terk etmesi Müslümanlığının güzelliğini gösterir.” (Tirmizî, 2317; İbni Mâce, 3976)

Pek çok Müslüman’ın Arapça metni ile beraber ezber bildiği bu hadisi, aile huzurumuz açısından ya da ailemizi doğallığında tutma açısından ele almalıyız. Aile fertlerinin kendi aralarında ya da aile ile bir nedenle ilişkisi bulunanlarla oluşan genel çevrede, herkesin gündemi olan konuşmaların nelere mal olduğunu çok kolay tahmin edebiliriz. Kimin kime ne dediği, kimin kimi neden azarladığı/neden sevmediği ve benzeri sözlerin, ulu orta konuşulan konuların ailelerimize nelere mal olduğunu binlerce örnek üzerinden bilmemiz mümkündür. Müslüman, güzel Müslüman olmak istiyorsa kendisiyle birinci dereceden ilgili olmayan konularda konuşmamalıdır. Her işin uzmanı, her sözün katılımcısı Müslüman, “güzel Müslüman” olma yolunda geri kalmaktadır.

Bu konuyu, karı koca ilişkilerinde kaynana ve kaynataların olumlu olumsuz etkileri, kardeşler arası ilişkilerin sonuçları örnek olarak ele alındığında daha iyi tahlil etmemiz mümkündür. Bilhassa hanımların - oturma yaptıklarında gündem oluşturacak alanları dar olduğundan olsa gerek- hemcinsleri ile alakalı hususlarda derin muhabbetlere dalmaları “güzel Müslüman” olmaları önünde bir barikat gibi durmaktadır. Hanımların, en azından erkekler gibi siyasetten ve benzeri geniş yelpazeli alanlardan açabilecekleri gündemleri olsa bu sorunla daha az karşılaşılırdı. Evet, siyaseti gereksiz görecekları bir düzeyde anlamış olabilirler ama dünyanın gidişatı, İslam’ın seyri gibi konularda da konu sahiplenme sıkıntısı vardır. Böyle bir konu aralarında açılmış olsa bile sürdürülemezliği ile sonuçlanmaktadır.

“Kişinin, kendisiyle ilgili olmayanı terk etmesi, Müslümanlığının güzelliğini gösterir.” bir ikazdır. Bu ikaz kendi içinde, “Öyle olmayan da ‘iyi olmayan Müslüman’dır.” mesajı vermektedir.

Huzur hakkımızdır, hakkımızı biz korumadıkça bunu kimse bize veremez. Ev içindeki konuşmalarımız, birbirimizle mesajlaşmalarımız bu açıdan bir huzur kaynağı olarak bilinmelidir.

Yabancı Konular

“Kişinin, kendisiyle ilgili olmayanı terk etmesi, Müslümanlığının güzelliğini gösterir.” hadisindeki “kendisi ile ilgili olmayan” konuların özeti, kişinin dünyasında ve ahiretinde kendisine yararlı olmayacak her şeydir. Gıybet gibi bir anlık lezzet veren şey ise ne dünya için ne de ahiret için yararlı sayılamaz. Bu hususta şöyle bir testi, her konuşma ve her ilgilenmede yapabiliriz: Bu söz veya davranışın dünyama veya ahiretime ne yararı olacak?

İlgi alanımızda olmaması gereken hususlardan biri hiç şüphesiz din açısından dalmamız sakıncalı olan konulardır. Ehlinin bile girdiğinde bir sonuç alamayacağı konuları yemek sofrasının, çay muhabbetinin gündemi yapmak ne kadar doğru olur diye düşünmek gerekir. Müçtehitler düzeyinde gündem olması gereken bir meselenin, televizyonda ya da internet ortamında gündem olması ya da birilerinin onu gündemleştirmesi bizim de dünya ve ahiretimizde yararı olmayacak bir konu olmasına rağmen onu gündem yapmamızı gerektirmez. Din, magazinleştirildikçe din olmaktan uzaklaşır.

Bir Müslüman’ın mesela İbrahim aleyhisselamın kestiği kuşların güvercin mi karga mı olduğunu bilmesinin ne yararı olacak? Yusuf aleyhisselamın kuyuda durduğu süre içinde nasıl hava aldığını bilmenin imana ne katkısı olacak?

Bu ve benzer konular, Müslüman’ı birinci derecen ilgilendirmeyen konular olarak hem asıl gündemimizden uzaklaşmamıza sebep olacak hem de bunlar, içine daldığımızda büyük ihtimalle bizi vebale sürükleyecek konular olacaktır. Aynı şey, aile içi ilişkiler için de geçerlidir.

Fitne olan konularla meşgul olmak, bir anlamda fitneye dalmaktır. Tılsımlı ifadelerle konuşmak fitne üretmektir. Hatta gereğinden fazla Arapça okumak bile yeri gelir “kişinin ilgilenmemesi gereken” işlerden olur. Bunun örneği, tornavidanın vida gibi kullanılması örneğidir.

Bir U rnek

Müslümanların genel durumu, dünya siyaseti, Müslümanların zerindeki sinisi planlar, nesil yetiştirme davamız, ailemizi fesattan koruma mücadelemiz “kişinin ilgilenmemesi gereken” konulardan değildir. Bilakis bunlar, herkesin kapasitesine göre ilgilenmesi ve çare üretmesi zorunlu olan alanlardandır.

Mektup Diliyle / **Hanımı Karşısında Ezilen Kocaya**

Kadınları abartıp şımartan yasaların bir zulüm olduğunu herkes anlamış durumdadır ama ne yazık ki kör taklit hastalığımız bizi bu Batı bataklığına sürükledi. Allah sonumuzu hayretsin.

Hanımlarımız şu gerçeği bilmelidirler:

Evet, yaşadıkları zamanın şartları onların lehine doğru yönelmiş durumdadır. Kanunlar onlardan yanadır. Fakat nihayetinde beşer putu bu! O kanunlar, şimdi onları korumak için oluşturulduğu gibi bir gün de kadınlara karşı erkekleri koruma kanunları da oluşabilir. Hem de bu, bir iki-yıl içinde bile olabilir. Kimsenin kanununa, desteğine güvenmemelidirler. Allah Teâlâ'nın onlara ihsan ettiklerine güvenseler daha akıllıca iş yapmış olurlar.

Hanımlarımız, Allah'ın onlara hazırladığı nimetleri ve kadın olmalarının karşılığı olarak hanımlara vereceklerini bir kere bile düşünseler kanatlanıp uçarlar, kendilerine Allah'ın bin yıl ömür vermesini ve o bin yılı iyi bir eş olarak yaşamayı nasip etmesini isterlerdi. Bu iş, Allah'ın vaatlerine tam iman etme veya ortada kalma işidir. Kadınlarımız ellerindeki cennetin kadrini bilmiyorlar.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdular ki:

“Birisinin birisine secde etmesini emredek olsaydım kocasının üzerindeki hakkının büyüklüğünden dolayı kadının erkeğine secde etmesini emrederdim. Bir kadın, deve üzerinde iken bile kendisini isteyen eşine karşılık verme şeklinde bile olsa eşinin hakkını yerine getirmediğe imanın tadına varmış olamaz.” (Mecmauzzevaid, 7649) “Kadın beş vakit namazını kılar, bir ay orucunu tutar, iffetini korur ve eşine itaat ederse cennetin kapılarından dilediğinden girer.” (İbni Hibban, 4163)

Sadece şu iki hadisteki ifadeleri ele aldığımızda bile karşımıza, kadınların ömür boyu düşünmeleri gerekecek büyük bir hakikat çıkacaktır: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz namaz, oruç, iffeti koruma ve eşe itaati ardı ardına sıralamaktadır. Kadınlar nefislerine ağır gelse de bilmelidirler ki namaz ve eşe itaat aynı listededir onlar için. Meselenin kilitlendiği yer burasıdır zaten. Kadınlığı sadece yöresel şartlara, eskilerden görmüşlüğe, genç kızların birbirlerine anlattıkları hikâyelere

göre anlayanla kendisini yaratan Allah'ın Şeriat'ına göre anlayan arasındaki açık farktır bu.

Herhâlde erkeklerin aşması gereken imtihan da kadınların bu durumu anlayamayışlarını kavramak ve onlara sabretmek olacaktır.

Sizin özel durumunuza gelince eşinize nasihat edin, sevdiklerine nasihat ettirin. Bir dönem nasihatle geçsin. Sonra onu yatakta yalnız bırakın. Bu onun üç hayız dönemi gibi uzun bir zaman olsun. Bedenini size sunduğunda gevşemeyeceğinizi görsün. Bu da fayda etmiyorsa Kur'an, hafif dövmeyle izin vermiştir ama siz eşinizin tokattan anlayıp anlamayacağını iyi bilirsiniz. Yararı olmayacaksa boşuna elinizi kaldırıp kendinizi horlatmayın. Ailesinin ve sizin ailenizin büyüklerinden bir hakem heyeti kurun. Onların aracılığına başvurun. Bir yararı olmazsa o heyetten boşama konusunda ne düşündüklerini sorun. Size boşamayı öğütlerlerse siz gayet rahat bir şekilde boşama yolunu tercih edin. Çocuklar ve özel durum nedeniyle boşamanızın sakıncalı olması durumunda ise sabrederseniz sabrınızın karşılığını Allah Teâlâ'nın vereceğinden emin olun.

Şu iki çizgiyi hiç unutmayın:

Birinci çizgi: Sabır zillet olmamalıdır. Sizi zillete düşüren bir ortam, sizin elinizle sürmesin.

İkinci çizgi: Bu evliliğin devamı sizi, şu veya bu harama kaydıracaksa bunu hissettiğiniz zaman sakın bir gün beklemeyin. Hiçbir gerekçe harama düşmenin özrü yapılamaz. Hemen boşanın, hemen evlenin. Bile bile cehenneme sabretmek olmaz!

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Zekeriyya aleyhisselam şöyle dua etti:

“Rabb’im! Katından bana temiz bir soy/zürriyet ver. Şüphesiz ki sen, duaları işitensin.” (Âl-i İmran, 38)

Ders: Duanın ne denli büyük bir silah olduğuna iman ediyoruz.

Bu büyük silahı, aile saadetimiz için kullanmalıyız. Aile içi ilişkilerimizde, çocuk beklentilerimizde, başımıza gelen musibetlerde dua en büyük silahımızdır.

Duayı, düğün günü “Hayırlı olsun.” gibi ucuz ifadelerle geçiştiremeyiz. Ailede dua saatlerimiz olmalıdır. Duaya önem verdiğimizizi belgelemeyiz.

Çocuklarımızın Siyasetten de Nasibi Olmalıdır

Siyasete yüklediğimiz anlam, siyasetin üzerimizdeki aktif etkisinin çok gerisindedir. “Yaşadığımız ülkeyi idare edenlerin işi” olarak tanımlanabilecek “siyaset”in, hemen hemen genel anlamı budur. Esasen bu, doğru bir anlayış değildir. Aslında siyaset, her insanın hayatına direkt veya dolaylı olarak yön veren ilkelerin bütünü için kullanılmalıdır. Yediğimiz ekmeğin bize ulaşması, ekmeğin fiyatı bir siyaset meselesidir. Ekmek gibi hayatımızın vazgeçilmezlerinden birini bile ilgi alanımızın dışında tutmak; üzerimizdeki kurallardan habersiz yaşamak, kör bir teslimiyet içinde olmaktır.

Müslüman, yaşadığı hayatın tamamını Allah’a teslim etmek için yaşayan insandır. Hayatı Allah’a teslim etmek, Allah’ın dinini son ve muteber söz durumuna getirmekle mümkündür. Ekmeğin fiyatının tespitinden, kimin kimin ekmeğini yiyeceğine kadar gerekli bütün ilkeleri belirleme hakkı din sahibine ait olmalıdır ki dinin otoritesi ile yaşanan bir hayattan söz edilebilsin. Bu sağlanmadıktan sonra insanların dindarlığı, günün belli saatlerinde camilere sıkıştırılmış eylemlerden ibaret hâle gelir. Hâlbuki Allah’ın dini İslam; sokağa, eve, çarşıya ve camiye hükmetmek içindir. Bu da ancak siyasetle mümkündür. Çünkü siyaset; sokakla tarlayı, cami ile belediyeyi, insanla insanı, çarşı ile sahili, ahlak ile kültürü, ilimle dini birleştirebilecek yegâne otoritedir.

Müslümanlar, siyaseti ülke yönetiminin adı olarak anladığı sürece, evlerinde çocuklarını dindar yetiştirmek için boşu boşuna yorulacaklardır. Âdeta kış gününde sokağı ısıtmak için tahta parçaları yakmak gibi bir zorluğu üslenmiş olacaklardır. Siyasete bu geniş anlamı yüklememiz, evlerimizde doğal bir aile ortamı oluşturmamızı kolaylaştıracaktır.

Çocuklarımızın yetiştirilmesinde, ilmihâl bilgisi kadar gerekli bilgilerden biri de ekmeğin bize gelmesine kadar olan sürece dair bilgidir. Bu bilginin içinde, Allah’ın nimetlerinin yeryüzünde insana nasıl sunulduğu, insanların haklarının nasıl korunması gerektiği, nimetleri kullanma politikalarının gerekliliği, bankanın kapısına uğramadan bile herkesin nasıl faize bulaştığı gibi hususlar öne çıkacaktır. Yeter ki siyaseti, bir ülkenin idare edilmesi olarak anlamamış olalım.

Her Müslüman, doğuştan siyasetten anlıyor olmalıdır. Siyaset dışında kalan Müslüman, idare edilen Müslüman olmaya mahkûmdur. Elbette, aktif siyaset görevi içinde olmakla siyasetin mahiyetinden haberdar olmak arasındaki farkı bilerek bunu söylüyoruz. Herkes, sağlıkla bağlantısı kadar tıptan anladığı hâlde doktorların işine kimse karışmamaktadır. Siyaseti de bu mantıkla ele alabiliriz. Çocuklarımızın siyasetle bağlantısını bu çizgide tutabiliriz. Aksi takdirde çocuklarımızın bize ait değerleri anlamada ve değerlerimiz uğrunda fedakârlık yapmadaki cahillikleri, nesil yetiştirememesi sonucuna götürecektir bizi.

Mahiyetini bilmekle içinde erimek arasında önemli farklar vardır. Biz, siyasetin içinde aktif bir görevde olmaya talip değiliz ama kimliğimizin bizim dışımızdan yönlendirilmesine de tahammül edemeyiz. Belli zaman dilimlerinde oy vererek avucumuza konanla yetinemeyecek kadar kapsamlı bir düşünce alanımız olmalıdır.

Çocuk ve Siyaset

Çocuklarımızın adam sayılmaları için gereken yaş ortalaması gitgide yükselmektedir. Kendisi yirmi yaşından önce baba olmuş insanların otuz yaşında hâlâ baba olamamış çocukları bir sorun olarak görülmeyebilmektedir. Bir diploma alma, iş bulma, askerlik maskesi altında gençlerin ömrü heder edilmektedir. Her geciken evliliğin, Ümmet adına bir-iki yıl diye savsaklanmış bir büyüme, güçlenme olduğu düşünülüyor. Netice olarak çocuklarımızın çocukluğunun otuzlu yaşlara kadar ertelenmesi birden çok alanda sorun oluşturmaktadır.

Bu erteleme mantığının etkisinin görüldüğü en belirgin alanlardan biri şüphesiz siyaset alanıdır. Çocuklarımız en büyük bilgisayar firmalarının yöneticileri de dâhil her şeyini bilmekte; futbol takımlarının yöneticilerini, transfer çalışmalarını, bütçelerini ezberlemektedir. Ama onların, siyasetle alakalı konulara uzak kalmalarında ya da onları o konulardan uzak tutmakta sakınca görülmemektedir.

Biz, çocuklarımızı henüz “küçük” görürken bu Ümmet’in ilk neslinde, şimdi ehliyet almaya uygun bulunmayan yaştaki “çocuklara” ordular teslim edilmişti. Eğitim imkânlarımız ilerledikçe çocuklarımızın kaldırma kapasitesi düşmektedir. Bu kaldırma kapasitesi düşük çocuklar için bir okul döneminde harcanan paralar belki de bir-iki nesil önce bir ordu kurmak için yeterli olacak kadar büyük meblağlardır. “Ne yapıyoruz? Nereye gidiyoruz?” sorgulamasında gecikmiş bulunuyoruz. Bu mantıkla büyüyen

nesil, neticede bin bir bela “büyümüş” olunca da ne kadar iradesiyle iş yapacak hâle gelecektir?

Çocuklarımız, günlük kavgaları yansıtan siyasete elbette girmesinler ama siyasetin ruhunu bilsinler. Bizi biz yapan farklılıklarımıza vâkıf olsunlar. Dünyanın stadyumlardan ibaret olmadığını, bilgisayardan başka cihazların da kullanılabileceğini bilsinler. İyi bir iş taliplisi değil, işi çeviren insanlar yetiştirelim. Güdölmek için yaratılmış gibi yaşayan insanlar yerine lider insanlar çıkaralım.

Çocuklarımız ashabı kiramı sadece mescitte namaz kılan, samimi Müslümanlar olarak bilmesinler. Mü'min olmanın farkını meydanlarda, siyaset alanlarında nasıl ispat ettiklerini de anlasınlar. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, bir hafta önce iman etmiş birisini filan yere vali, filan ordunun başında komutan olarak nasıl gönderebildiğini idrak etsinler. Bu işler bilgisayar başında savaş oyunu oynamakla olmuyor, diye anlasınlar. Bunu anlatacak bir mantık üzerinde yol almak da anne-babaların, eğitimcilerin ve Müslüman insanlara vakıf/dernek hizmeti verenlerin görevi olmalıdır. Çocuklarımızı bir derneğin çatısı altında toplayıp onlara ilmihâl bilgisi vermenin, görevimizin kaçta kaçını oluşturduğunu muhasebe etmeliyiz.

“Dünya, ölkö, vatan, dost, düşman, yönetim, yönetici, siyaset, parti, ırk, tarih, hak, insan hakları, kanun, medya, adalet, zulüm, hilafet, şûra, demokrasi, sistem” kavramları çocuklarımızın bilmesi, bilgisinin de bize göre olması gereken kavramlardır. Haber bÖltenlerinde geçen bilgi kirliliğı ile yetişmiş nesillere iman davasını nasıl yükleyeceğiz? Çocuklarımız üzerinde sorumluluğı olanlar veya sivil bir çalışmanın içinde görev alarak Allah'ın dinine hizmet etmeyi düşönen ve bunu ibadet mantığıyla yapan insanlar, nesilleri bu açıdan nasıl eğiteceklerini bilmelidirler. Kur'an'ı ezberlemiş, fıkıh kitaplarına vâkıf ama BM'nin neden kurulduğunu ve ne yaptığını sadece ajans bilgilerinden öğrenmiş, bilgi yüklö olmasına yüklö olan ama şuur namına hiçbir yükü bulunmayan insanlar yetiştirmesinler. Siyasetten kaçmanın bir savaş türö olmadığını, içinde bulunup erimeden ona hükmetmenin gerektiğini tescil etmeliyiz.

Dünyadaki savaşların neden ve kimler tarafından yürütöldüğünü çocuklarımıza -yaş seviyelerine uygun olarak- izah etmek bizim görevimizdir. Bu asırda savaşların para gücüyle yapıldığını, Müslümanların bulunması gereken nokta ile bulundukları noktanın neden çelişkili olduğunu, madenlerimizi, siyasi imkânlarımızı neden kullanmadığımızı net

ifadelerle anlatmalıyız. Bize ait olan hayat tarzını neden uzaklarda, tarihte kalmış bir tarz olarak görüp ezdiğimizi itiraf ederek söylemeliyiz.

Çocuklarımız, hiçbir şey bilmiyor olsalar bile bize ait bir Hilafet kurumunun bulunduğunu ve bu kurumun yok edilmesiyle babasız kalan yetim çocuklara döndüğümüzü onlara kesinlikle öğretmeliyiz. Yoksa yetiştirdiğimiz nesil, komik bir şekilde daha iyi bir demokrasi savaşçısı olmayı Allah için yapılacak ibadetlerden biri gibi görecektir. Belki de demokratik bir çalışma uğruna namaz kaçırarak, kadınlarını sokağa atacak, faizi mübah görecektir, ömür heba etmekten başka bir işe yaramayan çalışmalar içinde olacak! Bize yamanmışla bize ait olan arasındaki fark öğretilmelidir.

Çocuklarımızın kimlerle oyun oynadıklarına bile dikkat etmeye mecbur olan biz değil miyiz? Çocuklarımıza din öğretenlerin, onları kamplara alanların, onlara izcilik yaptıranların bu şuurda olup olmadıklarına dikkat etmeye mecbur olan biziz.

Başkalarının kümesinde yumurtlamaya terk edilmiş bir tavuk gibi süründürülüyoruz. Dinimizi, dinimizle savaşmak için geliştirilmiş sistemlerin güvencesi altında yaşamak bize normal gelir oldu ama bu bir tuzaktı. O tuzığa da takılmakta sakınca görmez olduk. Bari gelecek nesillerimizi, adaletin simgesi Ömer bin Hattab'ın mantığıyla yetiştirmeye gayret edelim. Herkese her hürriyetin tanındığı bir zamanda bu kadar hürriyetimiz olsun bari. Yoksa bu eritmeyi biz mi istiyoruz diye tereddüt etmek zorunda kalırız.

Mektup Diliyle / **Evlilerin Anne-Babalarıyla** **Aynı Binada Oturmaları**

Selamünaleyküm,

Bir kadının, banyosu ve mutfığı ayrı olan bir evde eşi ile beraber kalmasını istemesi dinen hakkıdır. Bu hakkı nikâh masasında konuşarak iptal ettirmedikçe bir erkek yok sayamaz. Anne-babalar, çocuklarına baskı yaparak gelinlerini emirleri altında tutmaya çalışırlarsa zulmetmiş olurlar. Gelin bu zulme itaat etmek zorunda değildir. Erkek, ortayı bularak durumu düzeltmek zorundadır. Allah'ın tanıdığı hakkı kimse alamaz. Buna örf vesaire alet edilemez. Erkek de bu durumu ebeveynine nezaketle izah etmelidir. Hanımlar da bir gün kaynana olacaklarını düşünerek konuşmalı ve ona göre tavır ortaya koymalıdır. “Ben o zaman böyle yapar mıyım hiç?” demeleri de inandırıcı olmaz. Zira onlara eziyet edenler de “Ben öyle yapmam hiç.” diyorlardı.

Nesiller arasındaki farklılığı aşmak neredeyse mümkün değildir. En ideal olan, anahtarları farklı evlerde yaşamaktır. Bunu yaparken de anne-babanın kırılmayacağı ve hizmetinin aksamayacağı şekilde bir ortam oluşturmak gerekmektedir. Yorulan ve sıkıntıya giren kesinlikle erkek evlat olacaktır. Bu sorunu, iki tarafı kırmadan çözmek zorunda olan erkektir. Kadın yaparsa insanlığı gereği yapacaktır. Hukuki zorunluluğu yoktur. Elbette, bu sıkıntılara giren erkek de yaptığıının Allah rızası için yapılacağını ve bundan ecir kazanacağını unutmayacaktır.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki:

“Doğuran ve sempatik kadınlarla evlenin. Ben sizinle diğer ümmetlere övüneceğim.” (Ebu Davud, Nikâh, 4/2050)

Ders: Aile düzenimizin ufkunda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Ümmet'ini çoğaltmak bulunmalıdır ki Peygamber aleyhisselamın izinden gitmenin mutluluğunu Allah Teâlâ bize tattırsın. Bizim ailemiz, sadece bizim değildir. Ailemiz Ümmet'imizin değeridir, kaynağıdır. Yaşam tarzımız, çocuk sayımızdan hedeflerimize kadar her tutumumuz bunu belgelmelidir.

Aileye Nebevi Mesajlar

Müslüman bir ailenin en doğal görüntülerinden biri o ailede Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ait sözlerin, aile fertlerinden daha değerli bir derecede tutuluyor olmasıdır. Müslüman bir ailede Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem konuştuğunda bütün kulaklar ona çevrilir, o konuşunca konuştuğu son söz olur. Başta ashabı kiram olmak üzere, bütün Müslüman ailelerin en temel karakterlerinden biri budur. Aileyi o şekillendirir, onun sözleri hayat olarak görülür. Yıllardan yıla “mevlit kandilleri”ne sıkıştırılmış bir “Peygamber sevgisi”, ona karşı beslememiz gereken sevginin yerini tutamaz. Çünkü bizim sevgimiz, özünde itaat ve teslimiyet olan bir sevgidir. Dinleriz ve itaat ederiz. Onu tartışmayız, tartışılmasına da izin vermeyiz. Onu, bize iyi sözler söyleyen bir bilgin gibi görmeyiz. Sözleri bizim için hayat olan, bize sonunda Allah’ın rızası olan bir yolu tarif eden Peygamber’imizdir o.

Evlerimizde, ailemizin yaşam bulduğu her alanda bu bizim tarzımızdır. Bu tarz, imanımızla bağlantımız açısından bakıldığında bizim için doğal olandır. Felsefenin ve dünya kültürünün etkisi altında kalarak ortaya koyduğumuz tavırlar, sarf ettiğimiz sözler için sunidir.

Aşağıda, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kiyamete kadar baki kalacak sözlerinden birkaçı zikredilmektedir. Bu sözleri, hayat tarzımız olması gereken sözlerden bir demet olarak not edebiliriz. Bu sözlerin ailemizde ne kadar etkisi bulunduğunu da öğrendikten sonra tüm bunları kendimize ne kadar uyarlamaya çalıştığımızı da test edebiliriz.

A- Yalan Yılan Gibidir:

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyorlar ki:

“Fitneler çıkmadıkça, yalan çoğalmadıkça, çarşılar iç içe olmadıkça, zaman daralmadıkça ve ölümler çoğalmadıkça kıyamet kopmaz!” (Ahmed, 10724)

Hadiste geçen, kıyamete yakın ortaya çıkacak sıkıntılar fitne, yalan, çarşıların çoğalması, zamanın daralması ve ölümlerdir. Bu sayılanlar, insanları etkileyecek şeylerdir. İnsanlar da üzerinde yoğunlaşmak istediğimiz aile ile alakalı en temel öğeyi oluşturmaktadır. Aile ve insan üzerinde konuşuyorsak ve kıyamete yakın bir zamanda yaşadığımızı inanıyorsak bu şu demektir: Hadiste geçen kavramlar bizim gündemimizde olmalıdır. Müslüman aile, bu kavramlardaki konulara karşı hassas olmalıdır.

Kısaca ele alındığında fitnenin, Müslüman'ın içinden çıkamadığı karışıklık olduğunu söyleyebiliriz. Çarşıların iç içe olması ise alışverişin bir ihtiyaç gidermekten çok zamanın öldürülmesi ve diğer fantezi taleplerin giderilmesi için kullanılmasını sembolize etmektedir. Zamanın daralması ise dünya kurulduğundan beri günler hep yirmi dört saat olduğu hâlde - insanların ellerindeki bütün gelişmiş imkânlarla rağmen- zamanın insanlara yetmeyiştir. Ölümün çoğalması ise herkesin izleyebileceği kadar açık bir göstergedir. Artık haber bültenlerinde kimin nerede öldüğü, önemsenmeyen bilgiler arasında sıkışmış durumdadır.

Bu sayılanların ne kadar büyük bir mucize olduğunu ve ailemizi ne kadar etkilediğini görmemiz zor olmayacaktır.

Burada asıl değinmek istediğimiz mesele, yalanın yılan gibi bizi sokuyor olmasıdır. İnsan, yeryüzünde var olduğundan beri yalan da vardır. Bunda tereddüt edilecek bir yön yoktur. Asıl ibretlik nokta, yalanın bir meslek olarak görülebilmesidir; reklamdan siyasete kadar pek çok alanda pazarlama, ikna etme gibi isimlerle dersle öğretilir duruma getirilmiş olmasıdır. Siyasetçiler, seçim dönemlerinden önce kurslara giderek insanları nasıl daha iyi “ikna edeceklerini” öğrenmektedirler. Sadece bu görüntü bile sevgili Peygamber aleyhisselam efendimizin ne denli büyük bir mucize sahibi olduğunu göstermeye yeter niteliktedir.

Çocuklarımızın mikroptan korunduğu gibi yalan fırtınasından da korunması şarttır. Çare yok, Peygamber aleyhisselamın sözü gerçekleşecek ve yalan yayılacaktır. Bize düşen, yalanın bir kıyamet alameti olarak karşımıza çıktığı bir zamanda kendimizi ve sorumluluğumuz altında bulunanları yalandan korumaktır.

Yalanın yayılma gösterdiği her nokta, doğruluğun gizlendiği bir nokta anlamına geliyor. Bu de bizi cennete götüren en önemli özelliklerden biri olan doğruluğumuzu kaybetmemiz demektir. Yaygın duruma gelen yalana karşı tedbir almalıyız. Alkole karşı refleks gösterdiğimiz gibi yalana karşı da refleks göstermemiz imanımızın gereğidir.

Siyasetçilerin yalanları yalanın en resmî olanıdır. Etki açısından da onların yalanındaki etki, en yaygın ve en geniş zamana yayılmış yalan olmaktadır. Onların yalanının makul karşılanması, mesleklerinin sonucu gibi telakki edilmesi ise hataya sessiz kalmanın çirkin örneklerinden biri olarak önümüzde durmaktadır. Bu da neticede yalandan utanmayan, yalanına yalanla çare üreten insanlarla iç içe yaşamamız gibi bir sonuç getirmektedir.

Medyanın geliřtirdiđi yalan, “medya dili” adı ile meřrulařtırılmıř ve bir meslek hâline getirilmiřtir. Son dönemlerde sűratle geliřen internet ađı da insanları yalan dolan bilgilere esir etmiřtir. Herhâlde gűn gelecek insanlar, evlerindeki son durumları da internetten űğrenecekler! Erkek, hanımının hamile kaldıđını bile internetten űğrenirse řařmasın! Hiçbir dođruluk teminatı olmayan internetin bir bilgi kaynađı olarak insanlara sunulması řařakalınacak bir durumdur. Saniyeler içinde koca bir yalan insanlıđı kuřatabilmektedir. Dinimizi tahkir eden bir bilgi bile deđer olan bir nesne gibi masadan masaya, ekrandan ekrana dolařabilmektedir. Bűtűn bunlar dođruya mezar, yalana tarla olmaktadır!

Sanat adıyla icra edilen tiyatro, sinema, karikatűr, resim gibi alanlarda da yalan çok rahat zemin bulabilmektedir. Siyasetilerde olduđu gibi sanat olarak adlandırılan ne varsa orada da yalan meřruluđu tescilli kabul edilmektedir. Tarih ilmi, yalanını dikip ađaç gibi bűyűtmek isteyenler için bulunmaz bir tarla olmuřtur. Bir űlke yıkmıř faaliyetler, yalan sayesinde rahmetle anılır çalıřmalar oluvermektedir. Zalimler mazlum, mazlumlarda zalim durumuna getirilebilmektedir.

Ne gariptir ki milyonların izlediđi bir TV ekranına bűyűk űcretler karřılıđı çıkan bazı insanlar, izleyenlerini gűldűrmek için řeytanı bile řařırtacak bir sűratle saatlerce yalan uydurmakta ve bu řekilde insanları eđlendirmektedir. Tek űzelliđi yalan dolan bir řeyler sűyleyip sırtıtmak ve karřısındakileri gűldűrmek! Buna biz neden yalan űzerinden para kazanmak demeyelim ki? Bu tip insanlara űdenen bir saatlik para bir araba alacak kadar yűksek ise Ramazan’da oruç tutan, kandil geceleri suni gűzyařları akıtan Műslűmanların toplumu, bu insanlara rađbet ediyor demektir. Bunun adını sadece Peygamber aleyhisselam mucizesinin ortaya çıkması olarak koyabiliriz. Bařka diyecek bir sűz yoktur.

Esnaf ve iř adamlarının yalanı ise bir bařka yalan tűrű durumuna gelmiřtir. Ne sűzde durmak diye bir endiře vardır ne de yalandan arlanmak vardır. Satan da alan da ahireti olmayan bir dűnyada yařamanın rahatlıđı içinde satmakta ve almaktadır. Yalan bir kenara, yalan yemin bile Műslűman bir toplumda yer bulabilmektedir. Yemin; yapılan iře, konuřulan sűze Allah’ın adını kefil gűstermektir. Bunu bile bile insanlar, kıpkızıl bir yalana yemin űstűne yemin dizebilmektedirler.

řu Műslűman aile olarak bildiđimiz milyonlarca ailenin içinde, aile kurulurken yalanın bulařmadıđı kaç aile vardır diye bir arařtırma yapmaya cűret edilse kahrolacađımız sonuçlarla karřılařabiliriz. Koca bir aile/yuva

kurarken dahi yalandan arındırılmış iş yapmakta zorlanmaktayız. Çok kısa bir zaman sonra yalanın etkisi ortaya çıktığında da hiçbir şey olmamış gibi devam edilebilmekteyiz. Erkeğe kız, kıza erkek tavsiye edilirken kullanılan mübalağalı sözler ve yalan beyanlar bir ur gibi ailemizin içine sinmektedir. Yalanla kurulabilmiş yuvaları, yılanın sızdığı delikler olarak görmüyoruz. Sıkıntı buradadır zaten.

Esasen bizim hayat tarzımız, imanımızın yaptığı aşısı bize “doğrularla beraber olmak”, “dünyada tek kalsan bile doğru olmak”, “ölmek ama yalan söylememek” gibi ilkeler üzerinden yürümeyi öğretmiştir.

Bir tamir işi için evine usta çağıran bir insanın “üç gün sonra” ifadesi için kaç üç gün bekleyeceğini Allah’tan başkası bilemez duruma gelinmiştir. Hâlbuki Müslüman, sözünün esiri insandır. Müslümanlık odur.

Müslüman alkolik de olsa, zina etmiş biri de olsa yalan söylemez; yalan şahitlik etmez. Ölür dirilir, ölür tekrar dirilir ama yalan şahitlik etmez. İslam budur, İslam Müslüman’ı böyle eğitmiştir. Ne çocuğa yalan söyler ne de eşe. İslam budur. Bizim doğal ailemiz, yalanın yılan gibi bilindiği bir ailedir. O aileyi korumak, Kudüs’ü korumaktan aşağı kalır bir görev değildir. Bu böyle bilinmelidir.

B- Fuhuş, Evlerden Başlamıyor mu?

Caddelerimizdeki kötü görüntüleri herkes kınıyor. Hayâ damarı parça parça olmuş genç kızlar, erkeklikle alakasız delikanlılar kimsenin memnun olduğu bir görüntü değildir. Bunu görüyor ve kabul ediyoruz. Fakat soruşturulması gereken farklı bir husus vardır: Biz caddelerdeki bu rahatsız olduğumuz görüntünün kaynağını neden evler olarak görmüyoruz? Bu genç kızlar/erkekler, evlerinden çıkıp gelmekte değil midir? Sorumluluğu medyaya, Avrupa kültürüne, siyonizme yıkarak kurtulabilir miyiz? Sorumluluğu siyonizme, Avrupa ve ABD’ye yıkınca bir çeşit rahatlıyoruz. Onlara lanet ederek kendimizi aklıyoruz. İyi düşünüldüğünde sorunun ilk fırtınada sarsılan aile yapımızda olduğu görülecektir. Çanakkale’de çökmeyen idrakin çarşıda çöktüğünü neden görmüyoruz?

Bugün fuhuş, Müslüman toplumu istila etmiştir. Bu istila esnasında da bize ait değerlerden olan tesettürü bile kullanarak bu noktaya gelmiş olmasını maalesef zikretmeliyiz. Bu en vahim sonuçtur. Artık fuhuş ve fuhşa açılan yollar, başkaları ve başkalarının kıyafetlerine sahip olanlardan sorulmamaktadır. Uğrunda mücadeleler ettiğimiz tesettür bile bir koruyucu niteliği taşımakta tereddüt vermektedir.

Geldiğimiz nokta pek vahimdir. Diplomalı olma, iş sahibi olma hileleri ile şeytan bizi evlerimizden çıkarmış; bizi okullara, çarşılarla boynumuzdan sürükleyerek getirmiştir. Bu ve benzeri sözler kullanıldığında pek çok Müslüman, çevresine bakmakta ama kendine asla pay çıkarmamaktadır. Hatta kimse bu ithamları üzerine almak istememektedir. Herkesin kızı oğlu masum ama caddeler berbat gençlerle dolup taşmaktadır. Herkes kendisinin normal sınırlarda ya da biraz anormal olsa da düzelecek seviyede görmektedir. Böyle olunca da kimsenin bir mücadeleye girişme ya da iffeti ve ahlakı öncelikli konu yapma heyecanı kalmamaktadır. Bu konuları gündem yapanlar, kendi heyecanları ve endişeleri ile kalmaktadırlar.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şu hadisini, bize hitap eden bir mesaj olarak ailemizin gündemi yapabiliriz. Şu andaki kimliğimiz ve aile durumumuz neyi gösterirse göstere, şu andaki mevsim ve coğrafyayı göstermektedir hadis. Bizimle ilgisi olmadığını ve olmayacağını zannettiğimiz an kapana girdik demektir. Buyuruyor ki:

“Fuhuş ve fuhşu normal görme, sılayı rahimi kesme, kötü komşuluk ve haine itimat, emin olana da hainlik isnat edilmedikçe kıyamet kopmaz!”
(Ahmed, 6514)

Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz, kıyamet öncesine dair önemli işaretlerden bazılarını sayıyor: Fuhşun yayılması, fuhşa sessizlik, sılayı rahime ilgisizlik, komşuluğu önemsememe ve hainle emin yer değiştirmesi.

Müslüman toplumun içinde bulunmaması gereken bu sıkıntılar ortaya çıkmaya başlayınca artık dünya hayatının devamına da gerek kalmamış demektir. Sılayı rahimin önemsizleşmesi, insanların insanlık bağlarını koparmakta sakınca görmediklerini belgelemektedir. Komşuluk ihmal edilince de yine insanların insan olarak bir arada bulunma kabiliyetlerinin yitirildiği belgelenir. Mü'min olmanın en bariz işaretlerinden olan emin olma, hıyanete karşı soğuk duruş sahibi olma görevini yitirmiş olmak da artık kıyamet vaktinin yaklaştığına delalettir.

Fuhuş ve fuhşu norma görmeye gelince bu hususta iki suç aynı cümlede birleşmektedir: Bu iki kelimenin biri fuhuş, diğeri de “fuhşu norma görme” suçudur. Fuhuş, insanların pek çoğuna göre en azından ayıptır. Suç sayılmıyorsa da ayıp olarak telakki ediliyordur. Burada dikkat edilmesi gereken farklı nokta, Müslüman'ın yaşadığı ortamda fuhuş gibi bir cinayete sessiz kalabilmesi vahametidir. Bu vahamet, kıyamet vaktini ateşleyen bir

işaret niteliğindedir. “Bugün Müslümanlar olarak çevremizi kuşatan fuhuş çılgınlığına karşı ne kadar tepki gösterebiliyoruz?” demeden önce “Bu çılgınlığa ne kadar iştirak etmiyoruz?” gibi ağır bir soru sormamız gerekmektedir.

Fuhşu, en son noktasından algılıyoruz. Yani, Şeriat dilinde zina olarak adlandırılan olayı fuhuş olarak adlandırıyoruz. Hâlbuki fuhuş; zinadan önce ona zemin hazırlayan, fuhşu oluşturan parçaları da simgelemektedir. Fuhşa altyapı oluşturduğu için fuhuş mantığı ile ele almamız gereken pek çok ayrıntı, bizim gözümüzde “çocukluğa sayılması gereken”, “gençlik hakkı”, “düğün hatırına normal görülen”, “yasal zorunluluk”, “iş ortamı” ve benzeri kılıflarla kılıflandırılmış makul işlerden olmaktadır. “Henüz çocuk!”, “Hele bir düğün yapsın.”, “Gençliği gençsin.” derken karşımıza büyük bir kıyamet alameti çıkmakta ve biz de bunun karşısında gitgide ezilmekteyiz.

Bu nedenle önümüzdeki hadisin çizdiği şu ince ayrıntıyı iyi anlamalıyız: Fuhuş ve fuhşa sessizlik!

Allah’ın yasaklarına karşı tepki göstermeyi cami imamlarının görevi zanneden anlayış yüzünden, milyonların sürüklendiği bir hataya bir-iki kişinin tepkisi yetersiz kalmaktadır.

Ahlaka gerçekten sahip çıkmak gayretindeyse ahlakı çökerten fuhuştan önce, fuhşa zemin hazırlayan ya da fuhşu adım adım önümüze getiren olayları ele almamız gerekmektedir. Ayrıca bir kıyamet işareti olarak hızla bize doğru gelen fuhşu ve ona altyapı oluşturan tutumları, kendimizden çevreye ve dünyaya doğru açılan bir anlayışla ele almayı becermeliyiz.

Küçük kız ve erkek çocuklarının kıyafetleri ile işe başlayabiliriz. Daha sonra da yarı çıplak ve çıplak olarak caddelerimizde dolaşmaktan hayâ etmeyen kadınları ele alırız. Onun ardından da tesettürü sahiplenene ama tesettüre nefsanî bir şekil veren anlayışı irdeleriz. Onun ardından da medyanın, reklam dünyasının kadını en ucuz meta olarak nasıl kullandığını inceleriz.

Bu inceleme bizi çocuklarımızın bayram kıyafetlerine, düğünlerimizi nasıl icra ettiğimize, kadın-erkek karma ortamlara nasıl daldığımıza, şeytanın bizi karma hâle getirmek için müziği nasıl kullandığına, internet başta olmak üzere teknolojinin nasıl ölçsüz ve kuralsız kullanılabildiğine götürecektir. Ebeveynine sormaya bile gerek görmeden evlenme kararı veren genç kızların cüretini o zaman anlamlandırabileceğiz. Ailelerimizin son kalemiz olması gerekirken, ilk parçalanma noktamız olmasını anlamış olacağız. Allah’ın en büyük haramlarının bir hak gibi kullanılmasına, ulu

orta konuşulmasından sakınılmamasına sevk eden nedenleri de keşfetmiş olacağız.

Artık herkes şunu bilmelidir: Ahlaksızlığın hak olarak görüldüğü bir dünyaya doğru gidiyoruz. Belki de gitme işi bitmiş ve o istasyona varmışızdır da. Kudüs'ümüzün işgaline karşı yıllardır kıyam heyecanı taşıyanlar, o heyecanlarını kat kat bu alanda da göstermelidirler. Fuhşun değil, en küçük ahlaksızlığın bile sızamadığı ailelere sahip olmadıkça kimliğimizle uyumlu bir hayattan uzak yaşayacağız demektir. Bizden önceki ümmetlerin bu tür ahlaksızlıklarının bedelini nasıl ödediklerini hiç unutmamalıyız.

Fuhşu bedensel niteliği ile düşündüğümüz kadar sözde, eylemde, kılık kıyafette de düşünmeliyiz. Gözün, kulağın, elbisenin de fuhşa hizmet edebileceğini kavramadıkça son çöküntü olan zinayı tek başına fuhuş görmekle yanılmaya devam ediyoruz demektir. Fuhşa yataklık edenler sadece zinaya ev sahipliği yapan veya onun üzerinden ticaret yapanlar değildir. Ucu fuhşa dayanan ne varsa ona hizmet edenler bu suçun ortağı olarak bilinmelidir. Fuhşun reklamını yapanlar, küçük veya büyük ayrımı yapılmadan fuhşun destekçisi olarak bilinmelidirler. Bir kazak veya çorap reklamı için Müslümanların caddelerini fuhuş görüntüleri ile dolduranları affedemeyiz. Onları affetmemiz anlamına gelecek olan sessizliğimiz, hadisteki “fuhşu normal görme” suçunun işlenmesinden başka bir şey değildir. Kazaksız kalmaya, çorap giymemeye razı olmalı; ahlakımızı ilmik ilmik söken bu anlayışa karşı sessiz kalmamalıyız. Nûr suresinin 19. ayeti ürkütücü bir tehdit olarak kulaklarımızda çınlamalıdır:

“Mü'minlerin arasında kötü şeylerin yayılmasından hoşlananlara bu dünyada da ahirette de can yakıcı bir azap vardır.”

C- Alkol, Alkoldür

Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimizden geleceğe dair bir haber daha:

“Ümmetimden bazı insanlar muhakkak alkol içeceklerdir. Onu farklı isimlerle anacaklar.” (Ebu Davud, 3688; İbni Mâce, 4020)

Bu bir Peygamber ikazıdır. Gelecekte Ümmet'inin içinde yaygın bir durum alacak olan bir yaşağı haber vermektedir. Bu yalın bir bilgilendirme değildir. Vuku bulacak afete karşı hazırlıklı olmayı tavsiye eden bir bilgidir bu.

Hadisin can alıcı noktası, bugünkü durumumuza ayna tutuyor: “Onu farklı isimlerle anacaklar.”

Can alıcı noktada buradadır. Bir mü'minin alkole karşı direnişini yıkmak için şeytan ona farklı isimler koyduracak. Adı alkol olmayan ama alkoldeki sıkıntıyı ihtiva eden içecekler kullanmak... Tuzağın anlamı budur. Bu bir yandan, Allah'ın Şeriat'ına karşı hile üretme tehlikesine işaret ederken bir yandan da alkolün içimize sızma sürecine işaret etmektedir. Bu, rüşveti “hediye” olarak isimlendirmeye benzemektedir. Adı hediye de olsa rüşvet rüşvettir. Ahlaksızlığın kişisel hürriyet olarak isimlendirilmesi de böyle bir tuzaktır.

Müslümanların, hiçbir zaruret olmadığı hâlde -hatta tıbben sakıncalı bulunmasına rağmen- adı gazlı içecek veya başka bir şey olan ve esasen alkol de ihtiva eden nesneleri içmeleri önümüzde duran şu hadisi kulaklarımızda çınlatmaktadır:

Kural şudur:

“Her sarhoşluk veren alkoldür. Her sarhoşluk veren haramdır.” (Müslim, 2003)

“Çok olarak kullanıldığında sarhoş eden, az da kullanılsa haramdır.” (Ebu Davud, 3681; Tirmizî, 1865)

“Allah içkiye, onu sıkana, sıktırana, içene, taşıyana, taşıttırana, satana, alana, takdim edene, kabul edene, ondan elde edilen kazancı yiyene lanet etti.” [Ahmed, 5716 (Bu hadisin diğer hadis kitaplarında da farklı rivayetleri vardır.)]

Mektup Diliyle / **Çocuklarını Okula Göndermede** **Tereddüt Yaşayan Anneye**

Selamünaleyküm,

Hanımefendi size bayanca, anlayacağınız bir soru sorayım: Yoğurduğunuz bir hamuru mayalanması için bekletmek yerine hemen mayalansın diye acele etseniz, güneşe koysanız, fırına atsanız ne elde edersiniz?

Çocuklarımız da böyledir. Onların da mayalanmaları gerekiyor. Hafızlık, ilmi hâl ve diğer ilimler vesaire ne vereceksek onlara verdiğimizizi tabii vermemiz gerekir. Yoksa hafız olan ama serseri bir çocuk sahibi olursunuz. Hafız olmakla insanın tabii ihtiyaçları ortadan kalkmıyor. O da çocuktur; o da oynamak, uyumak isteyecektir. Evet, hafızlık yeryüzünün en güzel çiçeğidir bir çocuk için. Kur'an'a da onu ezberlemeye de canlar feda olsun. Ne var ki onun büyüklüğü, bizim şartlarımızın küçüklüğünü kaldırıp atmıyor. Acele ederek kendi emellerinizi törpülüyorsunuz.

Şeytan sizin gibi ne anne-babalar gördü, nice canlar yaktı. Belki yüz binlerce çocuğu helâk etti; ümmetin önünde duracak yetenekteki çocukları babalarının, muallimlerinin taktik bilmezliklerinden yararlanarak en gerilere attı şeytan. Aman dikkat edin, çok dikkat edin! Şu "kaş yaparken göz çıkarmak" sözü var ya işte onu sakın yapmayın, sakın!

Erken koparılan meyve yenmez, dalından kopunca da geri konmaz bir daha. Anne-babalar, çocuklarının İslam âlimi olmalarını çok istiyorlar. Bu istekte ne kadar heyecan olduğunu ben de biliyorum. Ben de çocuk babasıyım. Çocuklarımın, ben mezarda iken Ümmet'e hizmet ettiklerini düşünmek bile beni heyecanlandırıyor. Ben de istiyorum yapamadıklarımı çocuklarım yapsın, ulaşamadıklarına onlar ulaşsın. İstemesine istiyorum da ne ben onların ne de onlar bendir.

Benim çocuk sahibi olduktan sonra elde ettiğim fırsatları, onlar çocukken elde ettiler ama onların yaşadığı zamanda şeytanın onların önlerine koyduğu cazibe tuzakları benim zamanımda duyulmuş bile değildi. Gerçekçi olmam gerekiyor. Sizin de güneşe çıplak gözle bakarken gözünüzün kamaştığını ve görmeyiz gereken çok şeyi, aydınlığınızın nedeni olan güneş yüzünden göremediğinizi takdir etmeniz gerekir.

Hanımefendi,

Fitnenin çok derinleştığı bir zamanda bulunuyoruz. Kur'an'ın alfabesini tutmanın yasak olduğu zamanlar vardı. Şimdi ise devlet garantili Kur'an öğretimi zamanı geldi. Sakın, her şeyin düzeldiğini zannetmeyesiniz. Asıl imtihan ve terleten rampalar şimdi başladı. Kur'an yasaktı, ona rağbet vardı. Şimdi Kur'an serbest, gönüller başka şeylere takılı kaldı. Tam olarak kar ve buz kaplı bir yoldayız. Şoför olmak bile yetmiyor bu yolda, üstün bir sabır ve maharet da gerekmektedir. Şu "kaş yaparken göz çıkarmak" deyimini bir kere daha hatırlatmak isterim. Aman çok dikkat edin. Bu çocuklar, İslam âlimi olsalar da olmasalar da bize Müslüman olarak lazımdırlar. Allah'a secde etmek için yaşasınlar da cahil olarak yaşasınlar. Çocuğunuzu âlim yaptınız ama o, ilmini şehvetini ve hırsını tatmin için kullandı; bu ilim ne işinize yarayacak? Size tavsiyelerim var. Tavsiyelerimden uygun bulduklarınızı alırsınız, uygulayıp hayır görürseniz bana dua edersiniz diye umarım.

1- Bir kere, anne ve baba olarak söz birliğiniz olsun. Siz ittifak etmeden bir işe karar vermeyin sakın.

2- Önünüze bir plan çizin. Bu planda neyi ne kadar istediğinizi kararlaştırın. Sonra da neyin ne kadar gerçekçi olacağını ehli ile istişare edin. Siz, tatmadığınız bir tatlıyı nasıl tarif edeceksiniz? Okumadığının okunmasını nasıl öğreteceksiniz? Gerçekçi olun, istemekle yapabilmek aynı şey değildir. Muhakkak bu yolda istişare ettiğiniz bir büyüğünüz, önderiniz bulunsun. Onu, çocuklarınızın ikinci babası/annesi sayın. O, size acı gelen bir öneride bulunsa da ona itaat edin. Yeter ki size istişare için önder olan, bunu Allah için yapan biri olsun.

3- Çocuğunuzu ne yapacağınıza karar verirken sakın onun yeteneklerini zorlamayın. Her çocuk her işi yapacak olsa bu dünyanın düzeni ilk asırda çökerdi. Allah büyük bir planla yarattı bu dünyayı. O plana göre de herkese bir yetenek verdi. O yeteneklerin peşinde koşanlar başarılı olurlar, gerisi de sürünür. İmtihanda haksızlık yapıldığını söyleyenler bu iddialar ile ömrünü çürütür.

Nasıl gübre böceğinin bile yaptığı bir iş, oynadığı bir rol vardır; çocuklarımızın da her biri bir rol için seçilmiştir, o rolleri oynayacaklardır. Sizin ne istediğiniz değil onun ne için yaratıldığı önemlidir. Bu durum da sizin tek başınıza karar verebileceğiniz bir durum değildir. Birincisi, ehline danışacaksınız. İkincisi de çocuğun en az yirmi yaşına kadar yürüyeceği yol, bu kararın önünü açacaktır. Allah'ın kurduğu düzen böyledir.

4- İstedığınız şeyin gerektireceği fedakârlıklara hazır olun. İsteyip seyretme hakkınız yoktur.

5- Mevcut ortamda, okul haricinde kalmanın doğru olmadığını düşünüyorum. Çocuğu okula verip seyretmenin de çocuğa hıyanet olduğuna inanıyorum. Okullar, müfredatlarından önce ortamlarından ötürü güvensiz yerlerdir. Ahlak diye bir endişesi olan aile, çocuğunu okula salamaz. Çocuğunu okula gönderebilir ama okula salamaz. Çocuk her gün okuldan eve geldiğinde çocuğun üstünü başını kontrol ettiği gibi ağzını ve beynini de kontrol eden bir anne iyi bir annedir. Çocuğumuzu okula göndereceğiz ama okula salmayacağız. Özeti budur meselenin.

6- Okulu, tek başına bırakmak da yanlıştır. Okulun yanında bir vakıf/dernek ya da oturduğunuz sitede bir arkadaş ortamı oluşturmanızın yararı vardır. Tatilleri, hafta sonlarını iyi değerlendirebilirsiniz. İstanbul'da bulunmanız sizin için iyi bir nimettir, çok afetli ve çok nimetli bir yerdir İstanbul. Çocuklarınızın hâlihazırdaki durumlarını, Kur'an ehli birine göstererek nasıl devam edeceğinizi tespit edebilirsiniz. Allah size "annelik" ihsan etsin. "Anne" olarak haşrolmanın saadetini yaşamanızı dilerim. Dua eder, dualarınızı beklerim.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Allah Teâlâ buyurdu ki:

“İman etmiş bir cariye, hoşunuza gitse bile müşrik bir kadından daha hayırlıdır.” (Bakara Suresi, 221)

Ders: Kur'an'ımızın cümlesi gayet açıktır. İki kadın var önümüzde: Biri cariye yani hürriyeti olmayan kadın bir köledir. Diğeri de hürriyeti olan ve dikkat çekecek güzellikte bir kadındır ama bu hür kadın müşriktir. İki kadın arasında iki açıdan fark var. Birinci fark, hürriyet farkıdır. İkinci fark da iman farkıdır.

Mü'min insan, tercih yaparken imandan yana tercih yapmalıdır ki imanın kendisi için önemli bir değer olduğunu ispat etmiş olsun. Eğer tercihinin imandan yana yapmayı beceremezse imana dair iddiaları su götürür iddialar olacaktır. Konuşurken iman üzerinden konuşmak ama evlenmek gibi hassas bir konuda tercih yaparken imanı önemsememek iddiada zafiyettir.

Köle ama mü'min, o değerlidir. Güzel ama müşrik, değersizdir.

Allah'a göre bu böyledir.

Allah'a iman etmiş bir mü'mine göre de böyle olmalıdır. Böyle olmalıdır ki iman sözde kalmasın.

Şu zamanda cariye yoktur ama bu ayetteki incelik ve iddiayı ispat etme çağrısı devam etmektedir. Bir genç evleneceği zaman elbette güzel olanı, sempatik olanı tercih edecektir ama bu tercih sıralaması, barajı imana dair değerlerle oluşturduktan sonra olmalıdır. Eğer iman, ikinci sıraya itiliyor da onun yerini kariyer gibi dünyevi değerler alıyorsa işte iddiada zafiyet budur. Bu zafiyeti kabullenmemek gerekmektedir.

Ucube Tesettür Neyi Örtüyor?

Şu hadisi gayet dikkatlice okuyalım:

Ebu Hureyre radiyallahu anh Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şöyle buyurduğunu anlatıyor:

“Cehennemliklerden iki grubu henüz görmedim. Bunlardan biri, sığırkuyruğu gibi kırbaçlarla insanları dövenlerdir. Diğeri de giyinmiş çıplak kadınlardır. Onlar eğile büküle yürürler. Başları deve hörgücü gibi yapılmıştır. Bu kadınlar cennete girmeyeceklerdir. Cennetin kokusunu da alamayacaklardır. Cennetin kokusu ise şu kadar mesafeden alınabilir kokudur.”

Bu hadisin en belirgin kaynağı Müslim'dir. Bir hadisin Müslim'de bulunuyor olması, hadis âlimleri ve fakihlere göre güvenli olması için yeterlidir. Buna rağmen biz, bilinen meşhur hadis kitapları arasında bu hadisi bu şekilde rivayet eden birkaç kitabı zikretmek istiyoruz ki okuyucu, köşede bucakta kalmış bir bilgi ile karşılaşmadığını bilmiş olsun. Hadisin ana kaynakları arasında şunlar vardır: Müslim, 2128; Ahmed, 8665; Mavsılî, 6690; İbni Hibban, 7461; el-Evsat, 1811; Beyhakî, Kübrâ, 3260; Şuabu'l-İman, 4972.

Özellikle vurgulayalım ki bu hadisin sadece Müslim'de geçmiş olması bile bizim için bağlayıcı olması açısından yeterlidir.

Hadisten Açılımlar

1- Giyinmiş Çıplaklar

Bu deyim, bedeninin bir kısmını örtüp bir kısmını da açık bırakacak bir kıyafet giyinmiş olanlar için söylenmiş olabilir. Bu durumda “giyinmiş” ifadesi yerini bulmamaktadır. Hem giyinip hem çıplak olmak başka bir şey olmalıdır.

Kadının üzerinde kıyafet olarak “elbise” denecek bir şey vardır ama elbise gayet ince olduğu için bedeni teşhir ettiğinden elbise elbiselik vazifesi yapmamaktadır. Böylece, giyinilmiş olduğu hâlde beden teşhir ediliyor olduğu için çıplak kalınmış görüntüsü oluşmaktadır. Ya da aynı durum, gayet dar bir kıyafet giyildiği için kadının bedenine ait ayrıntıların gayet rahat anlaşılabilmesi şeklinde de değerlendirilebilir. Bir başka alternatif de şudur: Kadının, üzerinde elbise vardır. Bu elbise ince değildir, dar da değildir. Dolayısıyla bedeni teşhir etmiyordur. Bedeni teşhir etmediği için çıplaklık da söz konusu değildir ama elbisenin kendisi ilgi çekicidir.

Rengiyle, üretim tarzıyla, bedende aldığı şekille farklıdır. Bu, erkeğin gözüne “Bana bak!” diye sinyal göndermektir. Kadının giymesi gereken elbise onu yabancıнын gözünden korumak, yabancı gözü itmek içindir. Böyle bir elbise ise yabancı göze davetiye çıkarmaktadır.

Böylece mü'min kadın, üzerinde elbise bulunmuş olsa da çıplak durumunda sayılmaktadır. Giyinmiş çıplak olmak budur.

2- Eğile Büküle Yürümek

Dik durması gereken ve Ümmet'in iffetinin simgesi olan kadın; duruşu itibarıyla eğri büğrü olursa bu, Ümmet'in değerleri adına bir zayıftır. Kendisi ve örnek olması açısından bir arıza vardır ortada. Çünkü kadınlar arasında birbirlerinden etkilenme orana daha yüksektir. Böylesi kadınlar kendileri eğrildiği gibi başkalarının da eğrilmesine neden olmaktadır. Bu “günaha doğru kayma” şeklinde de anlaşılabilir. Yoldaki yürüyüşlerinde dikkat çekme maksatlı bir eğilme/yönlenme de olabilir.

Hangi yorum olursa olsun neticede kadının fitneye neden olması durumu vardır. Bu da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem zamanında bilinmeyen, gelecek zamanlarda olacağı bildirilen bir durumdur.

3- Deve Hörgücü Gibi Başlar

Kadının, dikkat çekmek için başvuracağı yöntemlerden biri olarak başını şekillendirmesi öne çıkarılmış olmaktadır. Bu da devenin sırtının dikkat çekmesine benzetilmektedir. Başının üstünde özellikle saça verilen şekille dikkat çekme gayreti, kadın açısından giyinmiş olduğu hâlde çıplak olmak gibi bir sonuç doğurmaktadır. Burada kadının başında aslında baş örten bir şey vardır. Buna rağmen “giyinmiş çıplak” olarak anlatılıyor. Çünkü başın üzerinde bir örtünün bulunması tesettür açısından yeterli olmadığı gibi tam aksine bu durum, kadını çıplak gibi yapabilmektedir. Buradan da kadınların başlarına şekil vermek için kurulmuş olan kuaförlerin ne büyük bir fitne merkezleri olarak iş yaptıkları pek rahat anlaşılmaktadır.

4- Henüz Görmediğim İki Grup

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onun zamanında bilinmeyen, görülmemiş iki fitneden söz etmektedir. Bu fitnelerden biri insanların kırbaçlanmasıdır. Diğer de “giyinmiş çıplak kadın” olayıdır. Demek ki bu iki durum sonradan olacaktır. Onun, bunu haber vermesi ise bir mucizedir.

Farklı dönemlerde insanların kırbaçlanması olayı gerçekleşmiş ve mucizenin o bölümü izlenmiştir.

Mucize bilginin kadınla ilgili bölümü de bizim zamanımızda açık bir şekilde izlenmektedir. Müslümanlıktan taviz vermeyen hatta siyonizmi telin için miting yapan genç kızların üzerinde bile bu mucize bilginin gölgesi bulunabilmektedir. Adına “İslami kıyafet” denen şeyler, giyinmiş çıplaklığı tescil etmektedir. Müslümanların kızları, birbirlerine beden güzelliklerini teşhir etmekte ve birbirlerinin fitnessi olmakta sakınca görmemektedirler. Bu tam anlamıyla bir mucizedir. Bu mucize ne yazık ki başımızdaki afet bulutunu haber veren bir mucizedir.^[14]

5- Ne Cennete Girmek Ne de Kokusunu Almak

Bir mü'min için en büyük tehdit bu olsa gerektir: Cennete girememek hatta kokusunu bile alamamak!

Her Müslüman'ın bildiği bir hakikat vardır: Kâfir olmayan yani zerre kadar imanı olan herkes cennete girecektir. Cennete girememekle tehdit edilmek imansız olmaktır. Hâlbuki mü'min kadınlar, giyinmiş çıplak konumunda olsalar da onların imanları vardır. Bu durumda, cenneti koklanamamakla tehdit edilmeleri iki anlam taşımaktadır. Bu anlamların birincisi şudur: Eğer bu durum, tesettürü inkâr etmelerinden kaynaklanıyorsa onlar dinden çıkmış olmaktadır. Dinden çıkan da cennete giremez. İkinci anlam ise şudur: Bu suç, gerek onların üzerinde gerek etki ettikleri diğer mü'minler üzerinde sonucu cennete girmeyi katiyetle engelleyebilecek kadar ağırdır. Böyle bir kadın, kendisini cennetten men edecek bir sürece doğru kaymaya başlamıştır; aman dikkat etsin.

Allah'ın bizi yaratmasını imtihan olarak gördüğümüze göre neden şu sıkıntıyla karşılaştığımızı sorgulayamayız. İmtihan hâlindeyiz. Kendimiz ve çocuklarımız imtihan için varız. Akidemizin yani neye nasıl iman ettiğimizin bir iman konusu olduğunu kabul ettiğimiz gibi yaşantı tarzımızın da imtihan konusu olacağını kabul edeceğiz. Kılık kıyafetimizi, kişisel haklarımız arasında kaynatamayız. Kalbimizdeki akide Allah'ın razı olacağı akide olacak, üzerimizdeki kıyafet de.

Bir Ağır İkaz Daha!

Abdullah bin Amr bin As radiyallahu anh anlatıyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi şöyle buyururken işittim:

“Bu Ümmet’in son zamanında, lüks bineklerle ve gösterişli kıyafetlerle camilerin kapılarına gelecek adamlar olacaktır.

Onların kadınları ise giyinmiş çıplaklardır. Başları deve hörgücü gibi işlenmiştir.

Onlara lanet edin, onlar melundurlar.” (Farklı rivayetlerin bütünü için bkz. Ahmed, 7083; İbni Hibban, 5753; Hâkim, 8346; el-Mu’cem es-Sağîr, 1125)

Şairimiz Necip Fazıl’ın “Durun kalabalıklar!” dediği gibi haykırma zamanına geldik gelmesine de...

Şu hadisteki dehşete bakınız:

Erkek, cami kapısında bir erkek... Allah nimetler vermiş, lüks bineklerle camiye gidecek kadar zengin. Lüks giyimli, lüks binekli! Nimetler içinde yüzüyor. Müslümanlık iddiası var, namaz var. İhtişamlı görüntü var, nimet içinde nimet.

Aynı adamın karısı lanetli kadın! Âlemlere rahmet için gelmiş rahmet membaı, ona “Lanet edin!” diyor. Beyefendi cami kapısında, eşi de yanında, kadın giyinmiş ama çıplak! Kıyafeti, kendisi gibi zengin olmayan kadınları çıldırtıyor. Ya da erkek-kadın, çocuklarını da almış umreye gitmişlerdir. Orada lüks otellerden çıkıp ihtişamlı görüntüler verecekler!

Nimetler içinde yüzülecek kadar...

Müslümanlık kimsenin değil zaten.

Kadınlar, kızlar giyinmiş. Kıyafetleri, peşinden gözler sürüklüyor!

Aile çekirdekti hani? Hani ilk vahye muhatap olan kadın Hadice idi?

Şimdi haykırınsın Şair, haykırınsın şu lanete müstahak kitleye. Belki durdurur bu kalabalıkları.

“Giyinmiş Çıplak” Yapmayan Dış Kıyafet

- Bütün bedeni örter.
- Kadının bedenine yapışık/dar değildir.
- Kıyafetin kendisi bir ziynet değildir, çekiciliği yoktur.
- Altını gösterecek incelikte değildir.
- Koku sürünmüş değildir.
- Erkeklerle mahsus bir kıyafet değildir.
- Kâfırları simgeleyen bir kıyafet değildir.
- Kışkırtıcı değildir.

Mü'min şair Necip Fazıl, 1947 yılında yazdığı Destan'ında o günkü durumun vahametini “Durun kalabalıklar!” diye haykırarak dile getirmişti. Şimdi, aradan yarım asırdan daha fazla bir zaman geçti. Ortada kalabalık da kalmadı. “Yarın nereye gidiyor?” sorusunun cevabını ise mucize hadisi şerif ortaya koymaktadır. Şair'imize rahmete vesile olmasını temenni ederek durmayan kalabalıkları bir de ondan okuyalım:

Durun kalabalıklar, bu cadde çıkmaz sokak!
Haykırsam, kollarımı makas gibi açarak:
Durun, durun, bir dünya iniyor tepemizden,
Çatırdılar geliyor karanlık kubbemizden,
Çekiyor tebeşirle yekûn hattını âfet;
Alevler içinde ev, üst katında ziyafet!
Durum diye bir lâf var, buyrunuz size durum;
Bu toprak çirkef oldu, bu gökyüzü bodurum!
Bir şey koptu benden, şey, her şeyi tutan bir şey,
Benim adım Bay Necip, babamınki Fazıl Bey;
Utanırdı burnunu göstermekten sütninem,
Kızımın gösterdiği, kefen bezine mahrem.
Ey tepetaklak ehram, başı üstünde bina;
Evde cinayet, tramvay arabasında zina!
Bir kitap sarayının bin dolusu iskambil;
Barajlar yıkan şarap, sebil üstüne sebil!
Ve ferman, kumardaki dört kıralın buyruğu;
Başkentler haritası, yerde sarhoş kusmuğu!
Geçenler geçti seni, uçtu pabucun dama,
Çatla Sodom-Gomore, patla Bizans ve Roma!
Öttür yem borusunu öttür, öttür, borazan!
Bitpazarında sattık, kalkamaz artık kazan!
Allahın on pulunu bekleye dursun on kul;
Bir kişiye tam dokuz, dokuz kişiye bir pul.
Bu taksimi kurt yapmaz kuzulara şah olsa;
Yaşasın, kefenimin kefilî karaborsa!
Kubur faresi hayat, meselesiz, gerçeksiz;
Heykel destek üstünde, benim ruhum desteksiz.
Siyaset kavas, ilim köle, sanat ihtilâç;
Serbest, verem ve sıtma; mahpus, gümrükte ilâç.

B lb llere emir var: Lisan  ğren vakvaktan;
Bahset tarih, balığın tırmandığı kavaktan!
Bak, arslan hakikate, ispinoz kafesinde;
Tartılan vatana bak, dalkavuk kefesinde!
Mezarda kan terliyor babamın iskeleti;
Ne yaptık, ne yaptılar mukaddes emaneti?
Ah, k     hokkabazlık, sefil aynalı dolap;
Bir Őapka, bir eldiven, bir maymun ve inkılap.

Mektup Diliyle / **Kız Çocuklarının Eğitimi Soran Anne-Babalara**

Selamünaleyküm,

Mevcut şartlarımızı dikkate alarak bu cevabı veriyorum:

1- *Kız veya erkek çocuklarımızın ilköğretimden yoksun bırakılmasının doğru olmayacağını düşünüyorum. Onun yerine koyabileceğimiz, tecrübelerle ispatlanmış alternatif bir eğitimimiz yoktur. Konuyu sadece “okul okuma, bilgi edinme” olarak ele alamayız. Bir de çocuğun sosyalleşme boyutu vardır. Bu boyut, evlerde doldurulabilir çapta küçük değildir.*

2- *Çocuklarımızın -devlet veya özel- okullarda okumasının bizim açımızdan sorun oluşturması; kızlarımızın karma bir ortamda, kıyafet açısından mahzurlu olacak şekilde bulunmaları ile sınırlandırılması hatalıdır. Akidemiz bakımından dikkat etmemiz gereken yönler de vardır. Okullar, sağlık açısından nasıl grip bulaştırmada ilk dikkat edilen yer oluyorsa ahlak erozyonu bakımından da ilk dikkat edilecek yer durumundadır. Mesela “Devlet okullarında -şu veya bu nedenle- çocuğun bulunması sakıncalıdır.” derken, özel okullarda genellikle zengin ailelerin şımarık çocuklarının bulaştırdığı hastalıkların ne denli risk taşıdığı dikkatimizden kaçabilmektedir. Kız ve erkek çocukların ayrı okullarda okuması da sorunu çözmiyor. Sadece kızların devam ettiği okulları zemzemle yıkanmış gibi göremeyiz. İHL çok önemli bir alternatif olmakla beraber nihai çözüm değildir. İHL’yi yeterli bulup rahat eden aileler sonunda zarar ettiklerini görebilmektedirler.*

3- *Burada zikredeceğimiz öneriler, kesinlikle çare değildir. Çareye en yakın şeylerden söz ediyoruz. Bunu özellikle vurgulamak gerekmektedir.*

4- *Kız veya erkek çocuklarımız, zorunlu olan ilk dört yıldan sonra muhakkak İHL’ye gitmelidirler. Şu durumda İHL’ler diğer okullara göre maddi ve manevi açıdan en uygun durumdadır. Şahsi kanaatim odur ki bilhassa kız çocuklarının İHL’ye rağmen başka bir okulda bırakılması vebaldır. Bunu alkolsüz ilaç varken alkollü ilaçla tedavi olmaya benzetebiliriz. Bu zikrettiğim düşüncem, özel okullar için de geçerlidir.*

5- *İkinci dört yılda ise yani lise bölümünde AÇIK LİSE imkânının Müslümanların önünde büyük bir nimet olarak durduğu kanaatindeyim. Erkek veya kız çocuklarımız, evlerinden de liseyi bitirebilirler; bir*

medreseye devam ederek de liseyi bitirebilirler. Bu dönemde, başta Cuma namazı olmak üzere pek çok riski göze alarak çocukların dört yıl lise sıralarında tutulması büyük bir israftır. Bazı Kur'an kurslarının sırf kapanmamak adına çocukları bünyelerinde tutup çocukların vaktini heder etmelerine de yol açmadan, çocuklarımızın iyi bir Kur'an kursu ortamında hem Kur'an ile buluşma hem de iyi bir lise bitirme imkânına sahip oldukları unutulmamalıdır.

Gençlerin, şehvetlerinin kaynadığı bir dönemde lise şartlarında bulunmaları büyük bir risktir. Lise de okunabilir ama bu alternatif, özellikle değerlendirilmelidir. Çocukların liseye gitmek istemelerinin yani açık liseyi benimsememelerinin nedeni, üniversite ve benzeri sebepler değildir. Asıl sebep biraz önce zikrettiğimiz sosyal nedendir. Genç bir çocuk, kendisi gibi yüzlerce gençle paylaşılan bir günlük hayatı tercih etmektedir. Serbest bir ortamda da şeytanın onları nasıl yönlendireceğini tahmin etmek güç değildir. En ideal olan; açık lise döneminin, zekâ yapısına göre hafızlık veya din eksenli başka bir takviye ile desteklenmesidir.

6- Üniversite dönemine gelince;

a. Kesinlikle fitrat öncelikli bir üniversite tercihi yapılmalıdır.

b. Asla evlilik zamanı gelmiş kız veya erkek bekâr bırakılmamalıdır.

c. Kızlarımız, tıp ve onun alt branşı niteliğindeki branşların dışında bir alanda kendilerini harcamamalıdır. Zekâ açısından iyi durumda olan kızlarımızın, ailelerinin bulunduğu şehirlerde ve ailesinin yanında olmak kaydıyla tıpla alakalı tahsil görmeleri mümkündür. Bunu zaruret dairesinde görebiliriz. Zaruret dairesinde gördüğümüz bir iş için de o dairenin ruhsatları kullanılabilir. Yalnız bu süreçte aile, yükümlülüğünün kat kat arttığının şuurunda olmalıdır.

d. Erkekler de dâhil olmak üzere tüm gençler için üniversite ortamının tam anlamıyla bir FİTNE ORTAMI olduğunu unutamayız. Ona göre tedbir alacağız, ona göre karar vereceğiz.

e. Üniversite esnasında gençler muhakkak bir faaliyet içinde olmalıdırlar. Bu faaliyetin aşırı bir uç olmamasına da dikkat edilmelidir.

7- Diplomayı gerekli görebiliriz ama put olarak gördüğümüzde ise yanlışla saplanmış oluruz. Diplomasız ahlaklıyı, diplomalı ahlaksıza tercih etmeye mecburuz. Ahlakı din olarak görmemizin gereği budur.

Selamünaleyküm.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Allah Teâlâ buyurdu ki:

“Bekâr olanlarınızı evlendirin. Köle ve cariyelerinizden de durumları uygun olanları evlendirin. Eğer fakir iseler Allah onları kendi lütfundan zenginleştirir.” (Nûr Suresi, 32)

Ders: Ayet, çok açık bir şekilde diyor ki:

Fakirlik, evlenmeye mani değildir. Samimi bir şekilde iffetini korumak için evlenene Allah yardım edecektir.

Bu hususu Allah, bir de emrederek bize anlatıyor. “Evlendirebilirsiniz.” demiyor da “EVLENDİRİN!” diyor.

Mü'minler hem Allah'a ve O'nun Rezzak olduğuna iman edecekler hem de “DÜĞÜN MASRAFI”nı bahane ederek evlenmeyecek, evlendirmeyecekler! Çok garip bir iman anlayışı!

Faize Dikkat!

Ebu Davud'un rivayet ettiği bir hadis faizin tehlikesine dikkat çekmektedir:

“İnsanlara öyle bir zaman gelecektir ki faiz yemeyen kimse kalmayacaktır. Yemeyene de dumanı isabet edecektir.” (Ebu Davud, 3331; Nesaî, 4455; İbni Mâce, 2278)

Bu hadis, açık bir dille faizin yayılacağını bildirmektedir. Hadis tekniği açısından bu hadis zayıf hadisler arasında sayılmıştır. Zayıf hadis, hüküm verilmek için kullanılamayan hadis demektir. Hadisin zayıf olması, ihtiva ettiği konuya göre belirlenmemektedir. Hadisi bize ulaştıran silsilenin üzerinde yapılan gerçekçilik değerlendirmesi ve adı geçenlerin kimliği üzerinden yapılan değerlendirmeye göre hadise, sahih veya zayıf denmektedir. Bu hadiste birinci ravi Ebu Hureyre'dir. İkinci ravi de Hasan Basri'dir. Hasan Basri ile Ebu Hureyre arasında hadis ilmi açısından bir bağlantı bilinmediği için bu hadise zayıf denmiştir. Kısaca bu hadis, hadis kitaplarında zayıf hadistir. Yalnız zayıf hadisin MEVZU hadis demek olmadığını da bilmemiz gerekiyor. Mevzu hadis, yok demektir. Zayıf hadis ise hüküm belirleme düzeyinde olmayan hadistir.

Şimdi bu hadis hakkında hadis literatürü açısından bir bilgimiz olmadığını varsayarak bir hüküm verecek olsak ne deriz? Hadiste sözü edilen yoğun faiz yeme durumu hakkında ne dememiz mümkündür? Hadis, “dumanından etkilenmek” düzeyinden söz ediyor. Bizim mevcut durumumuz dumanı geçmiş, bizzat soluduğumuz hava durumuna gelmiş değil midir?

Faiz, farklı isimler altında evlerimizin mutfağına hatta evimizin kendisine etki eder duruma gelmiştir. Faiz kelimesi kullanılmıyor olabilir. Aynı işlemin başka adı olan “kredi” faiz değil midir? Ya da faizdeki yasaklı yapan illet cari olduktan sonra isim ne olursa olsun mü'min için sakıncalı listesinde ele alınması gereken bir durum söz konusu değil midir?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yedi büyük günahı sayan meşhur hadisinde faizi de yedi büyük “helak edici” gûnahtan saymaktadır. (Buharî, 2766; Müslim, 145; Ebu Davud, 2874; Nesaî, 3671)

Bakara suresinin 278-279. ayetleri de faiz yemeyi “Allah ve Resûlü ile savaşmak” diye adlandırmaktadır. Ayet, faizi men ederken de “Eğer mü'minlerden iseniz...” diyerek faiz yasağının nereye oturması gerektiğine işaret etmektedir.

Allah ile Savaş Meydanları

Allah Teâlâ bir kul ile savaşırmı? Bu nasıl bir savaş olabilir? Var ile yok, sınırsız ile sınırlı nasıl savaşacak? Ebedî ve ezeli olan ile fani ve naçar olan ne ile savaşırmı savaştığında?

Burada kendimize gelerek ailemizin doğallığını nasıl yitirdiğini, eşlerin birbirleri için neden sekine olamadıklarını, doğurduklarımızdan neden ürküttüğümüzü, evlenip yatak odalarında keyif sürmekle bile olsa neden Allah için cihat eder gibi bir evlilik düşünemediğimizi tahlil edebiliriz. Ağırımıza gitse de kabullenmek zor olsa da işte gerçek: Savaş ortamında bulunuyoruz. Bizzat bulunuyoruz ya da bu savaşı yürütenlerin arasında sıkışıp kaldık!

Kendimize gelmeye mecburuz, yol tükenmiştir.

Malımız, çocuklarımız, rızkımız, sağlığımız, aile saadetimiz, kalp kirliliğimiz, piyasa zorluklarımız, bereketimiz, siyasi çalkantılarımız açık bir savaş meydanında tarumar olmuş değerlerimiz arasındadır. Allah'a karşı işlenebilecek en büyük savaş suçuna karşı âlim kisveli isimlerimiz ruhsat arayadursun, işte sonuçlar! Nerede bereket, nerede huzur, nerede sekine eşler? Bankaların çirkefliliği ile sahip olunmuş evlerde mi huzur bulacağız? Kredi ile düğün yapıldıktan sonra mı cennet hayatı yaşanacak?

Mutfaklarımızı dezenfekte edelim, alkol gibi faiz de süpürülsün mutfaklarımızdan. Kredi ile alınmış koltuk takımlarını, mutfak dolaplarını bir açık arazide ateşe verelim. Melekler de tevbemizin şahidi olsunlar. Bu faiz ve kırıntıları mutfağımızdayken, oturma odalarımızda bizimle otururken, o da misafir gibi bizimle beraber evlerimize girip çıkarken savaş devam edecek demektir. Savaş ortamında da olacak olan budur. Kendisi isabet etmese de dumanı boğacak bizi bu savaşın. Biz kurtulsak da çocuklarımızı bulacak. Evimizi kurtarsak iş yerimizi kurtarmakta zorlanacağız.

Kadınlar bu savaşı sonlandırmada başı çeksinler, eşlerinden faizin bulaşmadığı rızık talep etsinler. Evlerine kredili eşya sokmasınlar. Müslüman kadınlar meydanlara çıksın ve seslerinin çıktığı kadar, kıyamete değin meleklerin duyacağı bir sesle şöyle haykırınsınlar: "Açlığa dayanırız, ateşe dayanamayız. Az getirin, faizsiz getirin. Kalsın düğünümüz, iki şahitle bizi evinize getirin. Evsiz kalalım, çadırlarda yatalım ama ey Müslüman erkekler, bizi Allah ile yaptığınız savaşın ortasına sürmeyin, dumanınız bizi boğmasın!"

Bu gür Müslüman sesi haykırdığı zaman kadınlarımız, biiznillah bereketli mutfaklarda yemek yiyecek, cennet huzuru veren yataklarda yatacağız. Bari kadınlarımız bu bereket arayışını yapsalar, bari onlar...

Doğal aile istiyoruz. Savaş ortamında yaşamak istemiyoruz!

Mektup Diliyle / **Gerdek Gecesini Soran Müslüman Genç**

İffetinizi korumuş olmanız tebrik edilmeye değer bir durumdur. Allah Teâlâ sizi, hayatınızın sonuna kadar iffetinizle ayakta durmakla müşerref kılsın.

İlk geceki buluşmanızda şunlara dikkat edin:

1- Düğün günü, eşinizle yabancıların bir arada olmamasına özen gösterin. Sadece bayanlarla bir arada olsun. Bayanlar arasında da tesettürü bozulmuş olmasın.

2- Nikâhınız gerçekleşmeden tek başınıza bir arada kalmayın, onun elini tutmayın. Aranızda sulu sözler geçmesin.

3- Düğünden sonra, aile büyükleriniz dâhil gerdeğe gireceğiniz yerde hiç kimse bulunmasın. Yüzde yüz yalnız kalın. Bu yalnızlığınız şu anlamdadır: Kader sizi iki eş olarak bir arada tuttuğu sürece anne-babanız dâhil hiçbir insan sizin karı koca olacağınız bir ortamda iken yanınızda bulunmasın! İlk gece veya başka bir gecede ya da gündüzde ne yaptığınızı bilen bir insan bulunmamalıdır.

Anadolu'daki çirkin ve ahlaksız işlerden biri olan çarşaf izleme türünden işlere asla izin vermeyin. Unutmayın, aile meclisinde beraber bulunun ama eşinizle cinsel sıcaklık için bir arada bulunacağınız zaman yalnız olacaksınız. O ilk gecede de sonraki gecelerde de! Şöyle bir itiraz yapabilirsiniz: "Elbette, kapalı bir odada bulunacağız." Tamam, kapalı bir odada bulunacaksınız ama oda kapanmadan önce sizin odayı neden ve ne zaman kapattığınızı anlaşıldıktan sonra siz gizlenmiş olmazsınız.

4- Eşinizle beraberlikten önce iki rekât namaz kılın. Namazdan sonra kendiniz ve eşiniz için dua edin, Allah'tan yardımını dileyin. "Allah'ım! Bana bu geceki beraberliğimden sonra ihsan edeceğin yavrumu da eşimle beraber beni de şeytandan koru!" diye dua edin.

5- Eşinizin heyecanını yenmesi için ona tatlı sözler söyleyerek konuşun. Karşısına oturup elinden tutun, yüzünü açın, baş örtüsünü açmasına yardım edin. Yüzüne karşı ona dua edin, sizi eş olarak kabul ettiği için ona teşekkür ettiğinizi söyleyin. O da sizinle rahat rahat konuşuncaya kadar bu konuşarak açılma süresi devam etsin. O da size teşekkür ettiği ve kendisinin rahat olduğunu söylediği zaman mutluluğunuzu açıklayın, onu mutlu etmek için çalışacağınızı söyleyin. Annesine, babasına dua edin. Düğün sürecinde

üzüleceği bir durum olduysa özür dileyin, helallik talep edin. Ona, beraber bulunduğunuz müddeti Allah'ın Şeriat'ını esas alarak geçirmeyi istediğinizi söyleyin; ondan da böyle temenniler beklediğinizi vurgulayın. O gece asla tartışmalı bir konuya girmeyin. Düğün ortamını ilgilendirmeyen felsefi konuları açmayın, açmasına izin vermeyin.

6- Muhabbetin ilerlemesi ile beraber onda yakınlaşmaya uygun bir hava oluşup oluşmadığını da izleyin. Eğer ürküttüğünü anlarsanız beraber olmayı sabaha erteleyebileceğinizi söyleyin. Heyecanını normal gördüğünüzü anlatın. Yatıp sabah namazına kalkabileceğinizi söyleyin.

7- Bir yanlış hesaplamadan ötürü onun aybaşı döneminde düğün yaptı iseniz o yıkanacağı zamana kadar, muhabbet ve yüzeysel beraberlik diyebileceğimiz ilişki dışındaki işlerle geçirilecek bir dönemi sabırla geçirin. Sakın harama bulaşmayın, kadın aybaşı durumunda iken cinsel ilişki haramdır. O düzeyde olmayan ilişkiler helaldir.

8- İlk ilişkide eşinin kendisini zor durumda hissedebileceğini düşünmelisin. İffetli bir kız için o an, hayatının en heyecanlı ve en ürkütücü andır. Kendini onun yerine koyarak merhametli davran, latif konuş, onu nazik tut. Geniş bir zamana yayarak yapacağını yap, konuşacağını konuş. Sakın acele etme, itham etme, itme, incitme! Eğer bir sıkıntı olursa yani her şeyin normal olmasına rağmen seninle ilişkiye giremeyeceğini söylerse ya da sen anlarsan bunu, öyle bir durumda hiçbir şey olmamış gibi davran; sabahleyin arzunı tekrarla. Üç gün geçtiği hâlde sıkıntı devam ediyorsa onunla da istişare ederek doktora gidebilirsiniz ama bu doktor sürecinde acele etmemeniz daha doğru olur. Bir aya kadar acele etmemeniz iyi olur. Bir ay sonra ise doktora görünün.

9- Bir cinsel ilişki tatlı sözlerle, el hareketleri ve benzeri iki tarafı da hareketlendirici katkılarla başlamalıdır. Bu ön hazırlık, erkek dayanabiliyorsa yarım saat sürmelidir. Erkek, kendisi gibi kadının da boşalma hissi olduğunu bilerek hareket etmelidir. Boşalıp kenara çekilen ve kadını ihmal eden erkek kaba erkektir. İkisinin de boşalma anı yaklaşık aynı olmalıdır ya da birbirlerini beklemesini bilmelidirler. İlk zamanlarda zor olsa da bu gitgide alışılır bir durumdur.

10- Sen ve o, boşaldıktan sonra teşekkür etmeyi ihmal etme. İş bitince iyiliği unutan taraf olma. O teşekkür edince de aynısıyla mukabelede bulun. Birbirinize teşekkür edin, Allah'a da şükredin ki size hem lezzet içinde bir saat geçirmeyi hem de mü'min insan için sevap olan bir işi yapmayı mukadder buyurdu.

11- Yatak odasını kullanmanın uygun olmadığı bir zaman yoktur. Namaz vaktini ezmedikçe her zaman, yatak odası zamanıdır. Kandil gecesi veya başka bir neden buna mani değildir. Sen kendini onun bil, o da seni kendisinin bilsin. Birbirinizin veliyyinimetisiniz, bunu takdir edenlerden olun. İlk zamanlarda beraberliğiniz için bir sayı koymak doğru olmaz, ne kadar gerekli görüyorsanız o kadar uygundur. Zaten bünyeniz bir sayıdan sonrasını kaldıramayacaktır. Şu kadar ki dağda aç kalmış birinin sofraya yığılması gibi görüntü vererek ürküten taraf olmamaya çalış. İhtiyacı olmayan tok bir misafir görüntüsü de verme; dengeli ol, dengeyi iste.

Daha sonraki zamanlarda ise eşinin her temizlik dönemi için sağlık durumunuza, onun hamileliği ve benzeri durumlara göre değişmek üzere 10 kere birleşmeniz normaldir. Bu birleşme sayısı kendiliğinden oturur zamanla.

12- İlk gecenin sabahında Rabb'ine şükret. Beraberce namaz kılın. Evinizdeki ilk cemaatle namazda sen imam ol. Namazdan sonra dua edin. Allah sıhhat ve afiyet içinde bir hayata hepimizi muvaffak kılsın. Dualar eder, saadetler dilerim size.

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Aile Sahipleri, Hazır Olun!

Bugünler böyle sürüp gitmeyebilir. Evdeki hesaplar çarşıda bozulabilir. Enes bin Malik radiyallahu anha kulak verin. Diyor ki:

-Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden duyduğum bir şeyi sizinle paylaşayım mı? Benden sonra bunu kimseden duyamazsınız. Onu şöyle buyururken işittim:

“Kıyamet alametlerinden olarak şunlar vardır:

İlmin kaldırılması,

Cahilliğin yayılması,

Zinanın yaygın olması,

İçki içilmesi,

O kadar ki elli kadına bir erkek düşecek kadar erkeklerin azalması ve kadınların çoğalması.” (Buharî, 5231; Müslim,2671; Tirmizî, 2205; İbni Mâce, 4045)

Doğal Bir Örnek

Âişe radiyallahu anha validemiz anlatıyor:

“Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kucağına bir bebek kondu. Bebek de onun elbisesine idrarını kaçırdı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem su getirtti ve suyu idrarlı yere akıttı.” (Buharî, Vudû’, 59/222)

Ders: Hayat; zevkleriyle, terslikleriyle, zıtlıklarıyla hayattır. Hayatı, tam planlanan gibi yaşamayı beklemek çocukça bir düşüncedir. İnsan kim olursa olsun, baba/anne ne denli değerli olursa olsun çocuk yine “çocuktur”; onu o şekilde göremeyenler sadece kendi sıkıntılarını üretmiş olurlar. Gerçekçi ve doğal olmak gerekir. Bu örnek muazzam bir doğallık örneğidir. Olayın Medine’de olduğu kesindir. Medine ise Peygamber aleyhisselama canların feda edildiği bir yerdir. Büyük ihtimalle de o nasipli çocuk bereket görsün, feyiz kapsın diye kucağına konmuştu. Yani ortada büyük bir ihtiram vardı ona karşı. Olması gereken de o idi. Planlanan tutmadı ve çocuk, asla yapılmaması gereken bir şey yaptı. Anne-babanın azarlanması diye bir şey duymadığımız gibi, onların moralleri kırılmasın diye de idrarlı yeri temizlemeyi bizzat kendisi üstlenmektedir.

Birinci ders, bu örneği sadece idrar konusu ile sınırlamamaktır. Çocuk açısından bakıldığında her olaya bir örnek olmalıdır bu. Çocuk, bardak kırdığında da misafirliği neşesiz duruma getirecek bir iş yaptığında da ona çocuk gözü ile bakabilmeliyiz.

İkinci ders de şudur:

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizim hayat örneğimizdir. Bir umre ziyaretindeki duygusal beş-on dakikayı ona ayırarak onun peşinden gittiğimizi ispat edemeyiz. Böyle bir örnekle karşılaştığımızda “Benim Peygamber’im böyle bir durumda şöyle yapmıştı.” sözünü gönülden söyleyebilecek durumda olmalıyız.

Üçüncü bir ders de bu örneğin karşı tavır açısından neredeyse benzerlerini, sevgili Peygamber aleyhisselam efendimizin eşleri ile de yaşadığını biliyoruz. O durumlarda da eşlerin göstereceği tavırlar, onların kim olduklarını ispat edecektir.

Babalığın Sınırı Vardır

Dinimizin anne-babayı çok yüksek bir mevkide tuttuğunu biliyoruz. Anne-baba, âdeta cennet vizesi gibidir. Allah’a giden her yol, anne-babayla gidilebilen bir yoldur. Anne-babanın düşülebilecek en kötü durum olan şirke düşmüş, müşrik bir anne-baba olmaları durumunda bile Kur’an’ımızın onlara iyi davranmayı emrediyor olması bu çizgiyi net olarak görmemizi sağlayan önemli bir ışıktır. Allah’a iman davasından sonra bir insanın önündeki en ağır, insan eksenli sorumluluk anne-babaya karşı olan sorumluluktur. Evladın karşısında anne-babanın durumu budur.

Ebeveyne gösterilen bu ihtimam, hiçbir şekilde onların doğurdukları çocuklarının ilahı olmalarını ya da kendilerini ilah konumunda görmelerini de gerektirmemektedir. Babanın da annenin de evladın da Şeriat’ına teslim oldukları Rab’leri vardır. Herkesin mutlak itaati O’nadır. Evladın ebeveyne karşı itaate mecbur tutulmuş olması, ebeveynin sınırsız bir hakkı kullanması olarak yorumlanmamalıdır. Böyle bir yorum, kulun kula kulluğu sonucunu getirir ki böyle bir şey kabul edilebilir değildir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu hususta en önemli kurallardan birini koymuştur: “İtaat ancak normal işlerdedir.” (Buharî, Mağazî, 59/4340; Müslim, 4766)

Müslüman’ın itaat siyaseti budur. Siyasi lidere de iş yerindeki şefe de bu şartlarda itaat edilir. Evdeki anne-babaya da itaatin temel ölçüsü budur: “Normal işlerde” itaat etmek, normal olmayanı reddetmek. Buradaki normallik, insan tahammülü ile sınırlı tutulmuş normalliği yansıtmaktadır. Allah’ın, ebeveyne itaati dininden bir parça olarak evladın önüne koymasından yararlanarak anne veya babanın zulme kalkışması, babalık veya annelik gücünden ötürü teslim olunacak bir durum değildir. İnsan tahammülünü aşan ya da fitratı zorlayan emirler ve yasaklar evladın itaat etmekte mecbur olmadığı hususlardır.^[15]

Çocukların ebeveynleri tarafından istemedikleri birileri ile evlenmeye zorlanmaları, sözünü ettiğimiz bu itaat ilkesi dâhilinde kalmaktadır. Çocuğu zorla evlendirmek kadar çocuğun evlenmesi uygun olan biriyle evlenmesini engellemek de babanın veya annenin çocuğuna zulmetmesi örneklerindendir. Çocuğun geleceğini düşünmek, ona daha iyi alternatifler aramak gibi gerekçeler zulüm olan şeyi normalleştirmez. Babanın veya annenin, kişisel ihtiraslarını tatmin için çocuklarının evliliklerini alıkoymaları zulümdür. Bu zulme, “karşı adayın denk olmaması, ekonomik

durumunun iyi olmaması” gibi bir maske giydirmeleri de onları haklı göstermez. Böyle bir tavır içinde olan veli, velisi bulunduğu çocuğuna da topluma da zulmetmektedir.

Müslüman için rehber Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemidir. Onun sözleri, emirleri ve uyarıları Müslüman için tartışılmaz kurallardır. Evlilikle alakalı en önemli ilkelerden biri olan şu uyarısını her Müslüman düşünmelidir. İş, aş, güzellik gibi gerekçelere sığınarak gençlerin harama kaymalarına sebep olan bütün anne-babaların işledikleri cinayetin ağırlığını bu hadiste hissetmelidirler. Bu hissiyâtın gereği olarak da tevbe etmelidirler:

“Sizden, dinini ve ahlakını beğendiğiniz biri kızınızı istediğinde verin. Böyle yapmazsanız yeryüzünde fitne ve büyük bir bozgunluk olur.” (Tirmizî, nikâh, 3/1109; İbni Mâce, 1968)

Hadisteki üsluba tekrar dikkat ettiğimizde bazı anne-babaların annelik ya da babalık kozunu kullanarak bu hadisteki gerekçelerden biri olmayan gerekçelerle çocuklarını evlenmekten alıkoymakla ne denli büyük bir hatanın içinde düştüklerini müşahade ederiz. Yalnız çok dikkat edilmesi gereken bir inceliğe parmak basmalıyız. Bu hadis, dini ve ahlakı yeterli görmeyen babanın şahsını tehdit etmiyor. Tehdit topluma yapılmaktadır. Çünkü gerek “fitne” gerek “bozgunluk” toplumu sarsacak şeylerdir. Gençlerin evlenmelerinin önündeki engellerin Müslüman insanların tavırları olması, bunun bedelinin kaybedeceğimiz huzurumuz ve bizi sarsacak bir kargaşa olacağı bildirilmektedir.

Taşları Bağlayıp Köpekleri Salmak

Bugün karşımıza çıkan durum, tam anlamıyla atasözündeki durumdur: Bütün taşlar bağlanmış, buna karşılık da bütün köpekler salınmıştır. Gençlerin fuhşa düşmeleri için şer bütün gücüyle yatırım yaparken anne-babaların hiçbirinin dinî bir gerekçeye dayanmayan mazeretlerle çocuklarının evliliklerini ertelemelerinin anlamı bile bile fitneye ve yeryüzünü karıştırmaya sebep olmaktan başkası değildir.^[16]

Bundan elli sene önce insanların evlenme yaşının mesela otuzlarda olması bir anlamda makul sayılabilirdi. Yirmi yaşlarında evlenmek isteyen bir gence Anadolu deyimiyle “Kudurdun mu?” denebilirdi! O zaman, evliliği çağrıştıracak ne vardı sokaklarda; bugün neler var? O zaman insanlar yirmi yaşlarında evleniyordu ise bugün bu yaşın on beşlere düşmesi gerekmiyor mudur? Tam anlamıyla taşların bağlanmasına destek olan bir tavır içindeki

anne-babalar, Allah'ın onlara verdiği ebeveynlik hakkını kullanırken bu tavırlarında çok büyük bir yanlış yapmaktadırlar. Hem zulmetmektedirler hem de zulümlerine dinlerini alet etmektedirler. Hiçbir anne-baba, çocuğunun harama girmesi uğruna ebeveynlik hakkını kullanamaz. Böyle bir hak kimsede yoktur. Önce Allah'ın sınırları korunmalıdır. Allah'ın sınırlarının korunmadığı bir yerde ebeveynlik de yoktur evlatlık da!

İslam'ın genel siyaseti, evliliği teşviktir. Müslümanların üniversite, iş ve benzeri özürlerin arkasına sığınıp bu siyaseti değiştirmeleri, Allah'ın haramlarının gevşetilmesine alet olmaktır. Her Müslüman, bu genel ilkenin sadece kendisine mahsus olmak üzere farklı olabileceğini düşünmeye başladığında ise uçurumun en zirvesinden aşağıya baktığını anlamalıdır. Herkes kendi çocuğunu iyi durumda görürse sonunda, iyi zannedilenlerden oluşmuş kötü bir toplumla karşılaşacağız demektir.

Toplumumuzda bekârların da dulların da hızla çoğaldığını, dul kalan erkek veya kadınların ikinci defa evlenmelerinin çok zor olduğunu gözümüzle görebiliyoruz. Bekârların bile evlenmekte zorlandıkları bir ortamda kimse dullara neden evlenemediklerini sormaya bile cesaret edememektedir. Hâlbuki evli olmak, dulun da en tabii haklarındandır.

Baba/Anne Tek Söz Sahibi Değildir

Evlatların anne-babalarını yok sayarak evlenmeye kalkışmaları ne denli kabul edemeyeceğimiz bir tutum ise babaların veya annelerin tek söz sahibi gibi davranıp çocuklarına kiminle evleneceklerini tayin etmeleri de kabul edemeyeceğimiz bir tutumdur. Düğün masraflarını karşılamak, Allah'ın tanıdığı bir hakkı gasp etme nedeni yapılamaz. Bilhassa kızların evlenmesinde, onların beğenilerini yok sayan bir anlayış kabul edilebilir değildir. Kızın ve annesinin görüşüne itibar edilmelidir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin bu husustaki emri gayet açıktır: “Kızları konusunda kadınların görüşünü alın.” (Ebu Davud, Nikâh, 25/2095)

Akraba arası ilişkilerin korunması esasına dayalı bir evlilik dayatması, babanın evlada zulmüdür. Aynı şekilde “Mal gidecek/gelecek!” türünden endişelerin dikkate alındığı bir evlilik senaryosu da zulümdür. Bir de bu hususta “Benim dediğim olmadıkça, olmaz!” diyen bir anlayış devreye girdiğinde orada aile mefhumunu yansıtacak bir evlilik beklemek hayâl olacaktır. “Ben evlenmek istiyorum.” diyen bir çocuğa okulu bitirmesini şart koşan anne-babanın, ebeveynlik görevinin en gerekli zamanında görevi

ihmal etmekten başka yaptıkları iş yoktur. Bunun sonucu kendi zevklerine göre evlenen, aileden kaçmak için kendini heba eden gençlerin çoğalmasından başka bir şey değildir.

Bilhassa kız çocuklarının sıraya sokularak evlendirilmesi de iyi düşünülmesi gereken bir durumdur. Biz kadere iman ettiğimize göre kim kimin nasibini kapatabilir? Büyüğü evlenmeden küçüğünün evlendirilmemesini zulüm olarak görmeliyiz. Örfün bu derece etkin kılınması hatadır.

Bir genç, dinen evlenilmesi makul biri ile evlenmeyi talep ettiğinde anne-babalar haddini bilmeli ve çocuklarının iffetini dikkate alarak karar vermelidirler.

Aşağıdaki hadisi şerif herkesin dikkatinde olmalıdır.

Âişe radiyallahu anha anlatıyor:

-Bir genç kız Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme geldi ve dedi ki:

“Ya Resûlellah!

Babam beni yeğeni ile evlendirip benimle durumunu düzeltmek istiyor.”

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de kararını vermesi için onu serbest bıraktı. Bunun üzerine kız dedi ki:

“Ben, babamın yaptığını kabul ediyorum. İstedim ki kadınlar, evlilik kararı verirken babaların bir söz hakkı olmadığını bilsinler!” (Ahmed, 25043)

Ebedî Kalacak Kural Şudur:

“Dul kadının emri alınmadıkça evlendirilmez. Bakirenin de izni alınmadıkça evlendirilemez.” (Buharî, Nikâh, 41/5136; Müslim, Nikâh, 9/3473)

Doğal Uyarı!

“Ali,

Üç şeyi geciktirme: Vakti gelmiş bir namazı, hazır cenazeyi ve dengi bulunmuş kadının evliliğini.” (Tirmizî, Salat, 14/170)

Bu hadisteki uyarıda geçen üç şeyden biri olan evliliğin, üç maddeden biri olan namazla aynı cümle içinde zikredildiğine gayet dikkatle bakabiliriz.

Mektup Diliyle / **Evlilikten Önceki Flörtü Soran Müslüman**

Selamünaleyküm,

Siz buna afet de diyebilirsiniz. Erkeği ile kadını ile bir uçurumdan yuvarlanıyoruz. Allah'tan, gelecek kuşaklara yardım etmesini diliyorum. Bilhassa adı tesettür olan maskeyi kullananların bunu yapması tam bir kıyamet alametidir, başka bir şey değildir. Hadisi şerifler tam bir mucize olarak karşımıza çıkmıştır. Hani şu “giyinmiş çıplaklar” diyen meşhur hadisi şerif vardı ya, işte o mucizeden söz etmem gerekir.

Anne-babalar maalesef zinadan büyük bir haram olarak ürktükleri hâlde kızlarının ve oğullarının zinaya kayması için ne gerekiyorsa onu mübah görebilmektedirler. “Çelişki”yi sözlüklere olsa olsa böyle bir iş için sokmuşlardır diyorum. Bir anne-baba kendisi için ebediyen razı olmayacağı şeyi oğlu veya kızı için uygun görmek bir yana zorunlu bile görebilmektedir. Başta diploma olmak üzere dünyevi tamahın ağırlığı altında doğurduklarını feda etmekte sakınca görmemektedirler. Başlarına bir felaket geldiğinde de zamanın kötülüğü, siyonizm ve benzeri kavramların arkasına sığınıp teselli yolunu tercih ediyorlar.

Eyvah ki ne eyvah! Ne güzel bir laik cunta vardı üzerimizde, bütün kabahatleri ona yıkıp kurtuluyorduk. O yıllarda biri bizi dinlese zannederdi ki şu laik hükümetler olmasa biz alimallah Halid bin Velid'den iyi olurduk ya!

Eyvah, ne fena sokmuşuz başımızı bu kirli kumlara! Dünya ile cennetin aynı avuca sığmayacağını en iyi anlaması gereken insanlar olarak biz bu hâllere düşmemeli idik. Küçük çocuklarımızı şehvetten uzak tutmak veya çocuklarımıza kâfirlere özentiyi yansıtmayan bir şey bulup giydirmek bile mümkün değildir neredeyse. Müslümanların ürettikleri de öyle kâfirlerin de.

Kadınlarımız, kızlarına takvada ve zühtte örnek olacakları yerde onları israfa ve taklide teşvik etmektedirler. Allah Teâlâ baliğ ve baliğa bir genci mükellef sayarken anneler/babalar, çocuk sahibi olacak yaşta ve kıvamdaki gençlere “çocuk” muamelesi yapmaktadırlar. Bu arada da “tarikat, Kur'an hatmi, Ramazan, Mevlit, konferans, Kutlu Doğum Programları, cenaze törenleri, kandil geceleri, iftarlar” tam anlamıyla koca bir tuzak olarak karşımıza çıkmıştır. Ne yapıyor olursan ol, tarikatta olmak yetiyor!

Hatim okuttu isen tamam, mevlit dinledi isen harikadır ya! Bir de “Kutlu Doğum” törenine katıl ve orada “o şirin sahabiler, cici Fatımalar, ölürlen ağlayan Peygamber aleyhisselam manzarası...” Ne güzel Müslümanlık, ne kolay din, ne tatlı bir cennettir bu!

İbadeti de ibadetin karşılığı olan cenneti de kendin belirle! Ne gerek vardı çöllerde sıkıntı çeken o sahabilerin yaptıklarına? Ah Bilâl ah, sen neden Efendi’ne itaat edip huzurlu bir köle olarak yaşamadın Bilâl?

Eyyah ki ne eyvah! Nerede bu Ümmet’in Hilafet’i? Kim başımız? Soran yok! Belki de nedir Hilafet, onu bilen de yok. “Faizler nasıl, ekonomi kimin elinde, bu Kur’an niçin okunuyor, yeryüzünde kimin hükümler olması gerekiyor?” sorularının ne soranı var ne de cevabını merak eden! Bunları merak eden olduğunda da vay hâline onun! Mezheplerden mezhep, fırkalardan fırka, sapıklıklardan sapıklık, dinlerden din beğensin artık o! Böyle egoist bir din anlayışı, ahiret ve ibadet maskesine gizlenmiş dünya tapınırlılığı bile bile ölümdür.

Sizin sözünü ettiğiniz dert işte bu zincirin halkalarından biridir. Kızlarımız diploma sahibi olsun da iffete bir çare buluruz anlayışdır bu.

Allah’a sığınıyoruz. O’na şikâyet ederiz derdimizi. Şikâyetimiz sadece Allah’adır. Şeytanın pençeleri arasında boğuşurken neslimizi yalnız ve çaresiz bırakanları O’na şikâyet ederiz biz de.

Peygamber aleyhisselamın mihrabında onun vekilleri olarak bulunup da keyiflerine zarar gelmesin diye sessiz kalanları, bir insana bir gusül öğretmek için bin ev gezemeyen ama adı din görevlisi olanları, okudukları ezandaki “En Büyük Allah’tır!” gerçeğini yok sayan zilletlerin içindeki müezzinleri Allah’a salarız biz de.

Mü’minlerin sadakaları ile okuyup ardından mü’minlere bir hayrı dokunmayan, kendilerinin bulunmalarını büyük bir nimet olarak başımıza kakan, cihadı ve Allah yolunda can vermeyi amele işi olarak gören ve sadece kitap yazabilen ama fedakârlık yapamayan, örnek olmamakta hatta kötü örneklikte sakınca görmeyen ve ne yazık ki “ulema” koltuğunu işgal eden kullarını da Allah’a salarız.

Sabreder, bekleriz; çalışır, gayret eder, sonunu Allah’tan hayır dileriz. Ne olacak bu Ümmet’in hâli? Yoksa biz, siyonizm diye bir düşmanla boğuşurken asıl düşmanın altımızı oyduğunu mu anlayamadık? Eyyah ki ne eyvah!

Ey Rabb’imiz! Çaresizliğimizi Sen’den başkasına arz edemeyiz biz. Bizi lütfunla ve ihsanıyla kurtaracak olan ancak Sen’sin. Emelimiz de çaremiz

de Sen'sin, Sen ey Rabb'imiz! Bir kişi kalsak da bize bin sene ömür versen de âlemi suya gark etsen de bizi volkan gibi tutuşturulmuş büyük bir ateşin ortasına attırsan da bizden çıkan hainlerin ortasında bizi çölde yapayalnız bıraksan da sefihlerin çocuklarına bizi taşlatsan da...

Sen razı isen bizden ey Rabb'imiz, biz Sen'in dinine hizmet eden, Sana davet eden son nefer olmaya razıyız. Yeter ki Sen kabul et. Özrümüzü kabul et Rabb'imiz!

fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Ashabtan Cündüb el-Becelî radıyallahu anh diyor ki:

“Peygamber aleyhisselamın yanında taze gençlerdik. Kur’an öğrenmeden önce iman öğrendik biz. Sonra da Kur’an öğrendik, onunla da imanımız arttı. Siz bugün, imandan önce Kur’an öğretiyorsunuz.” (Şuabu’l-İman, 50)

Ders: Aile reisleri olarak bu hadisi defalarca okumalıyız. Mü’min nesil yetiştirmenin en temel ilkelerinden birini izah etmektedir bu sahabi. Dediğine dikkat edelim: “Önce iman öğrenmek sonra Kur’an öğrenmek” gibi bir çizgi çiziyor. Bunu anlamaya mecburuz. Biz, çocuklarımızın küçük yaşlarda Kur’an hatmetmelerini onları imanla buluşturma olarak görürken o, önce iman aşısı almayı ve o aşıya Kur’an yüklemeyi önermektedir. Nitekim henüz o sahabinin günlerinde bile Müslümanlar, imandan önce Kur’an öğretme meylini tepki ile karşılamaktadır.

Nesil yetiştirme üzerine bu notları unutmayalım.

Dünya Cennet Olamaz

Dünyanın ebedî olmadığını bilmeyen yoktur. İman etmeyenler bile ebedî kalmayı beklemezler dünyada. Her mü'min, ebedî diyarın cennet olacağına iman eden insandır. Rabb'imiz dünyaya bakışımızın, ondaki emellerimizin bu imana uygun olmasını istemektedir bizden. Faniye ebedîlik payesi biçmek hatadır. Mü'min nesilleri bekleyen en büyük tehlike, ahiret için yaşadıkları hâlde dünya için yarışmalarıdır. Evine gider gibi ölüme ve şehadete giden bir sahabe neslinden sonra hiç ölmeyecek gibi dünyaya sarılıp kalan nesiller, sahabe ile aralarında fark bırakan nesillerdir.

Bugün ailemizi kuşatan en önemli sorunlardan biri, ahiret idrakinin gitgide erimeye yüz tutmuş olmasıdır. Dünyanın cennet olmasının mümkün olmadığını bildiğimiz hâlde onu kişisel cennetimiz gibi kullanmaya yeltenmemiz diğer sorunları da tetikleyen büyük bir sorundur. Bu sorun evlilik aşamasında kendini göstermeye başlamaktadır. Büyük iman iddialarına rağmen dünyalık meta üzerinden yapılan pazarlıklarla kurulan ailelerde huzur beklentisi boş bir emele dönüşmektedir. Bir mobilya parçasının üzerinde iki ailenin büyüklerinin bile günlerce kavga edebildiği bir ortam, dünyalık anlayışının tam anlamıyla hükümler olduğu ortamdır. İnsanın cebindeki paranın insandan değerli tutulmasının muhakkak bir bedeli olacaktır. O bedel, madde etrafında heba olmuş bir ömürden başkası olmayacaktır.

Zengin olmak, dünya malına sahip olmak sorun değildir. Sorun, malın insana sahip olmasındadır. Allah'ın yarattığı bütün nimetler, mü'min kullarına helaldir. Bilhassa mü'minler zengin olmalıdırlar. Onların zengin olması üç hedefin gerçekleşmesi demektir:

a- Dünyanın imar edilmesi, insan için daha rahat ve kullanılır olması mü'min için bir hedeftir. Mü'min, yeryüzünü imar etmelidir. Mü'minin elindeki imar, insanın daha lehine olmalıdır. Bu nedenle servet mü'minlerin elinde iken huzurun kaynağı, ahiretin anahtarlarından biri olacaktır.

b- Allah Teâlâ insanı, açlık ve yokluk içinde yaşaması için göndermemiştir. İmtihanımızın muhakkak sefaletler içinde gerçekleşmesi gerekmiyor. Zenginlik içinde de imtihan vardır.

c- Allah'ın mü'min kullarına yazdığı en önemli görevlerden biri olan cihat, pek çok yönü ile dünya nimetlerine/mala sahip olmakla

gerçekleştirilebilmektedir. Mü'min, zengin olmalıdır ki cihadın pek çok çeşidine muktedir olabilsin.

Sorunun Kaynağı

Dünya malı ile alakalı sorunumuzun kaynağı malın elde edilmesinde değildir. Bizde mal, kullanım hatası ile sorun olur. Mü'min, fakir durumda iken ispat ettiği kimliğini, zengin olduğunda da ispat edebiliyorsa onun elindeki mal nimettir ve güzeldir. Öyle bir mal, Allah'a ulaştıran bir araçtır. Fakir olmak, dünya malından uzak olmak takva olmayı belgelemediği gibi zengin olmak da kötü olmayı belgelemez.

Ailemizde doğallığın korunması, fakir bir ortamda yaşamamızı gerektirmiyor. Ailemiz ve ailemizin kurulu olduğu evimiz, yeryüzünün en zengin insanının evi olabilir. Bunun dinen hiçbir sakıncası yoktur. Erkek veya kadının, dünya malını nereye oturttuğu önemlidir. İlahlaştırılmış mal hırsı önümüzdeki sorunun, yapaylığın nedenidir. Konuşurken farklı konuşup faaliyette bulunurken farklı iş yapmak bu çelişkinin tezahürüdür.

Bir kere eşler, birbirlerini iki mü'min insan olarak değerlendirecekler. Mal, aralarında bir değer ve tartışma konusu olmayacak. İlke budur. Erkek kadına, kadın erkeğe eşi olarak bakmalıdır.

Çocuklarını yetiştirmede ölçüleri ahiret olacak. Diplomanın arkasına gizlenmiş dünya hırsı, yapay bir hayat yaşamayı getirir.

Ev düzeni içinde, öncelikliler ve önemliler tertibi yapılırken ahiret önceliğimize uyumlu bir öncelikli sıralaması yapılacaktır.

Dünya nimetlerinin de bir imtihan olduğunu, Allah'ın kimi kullarını Ebu Cehil ile imtihan ettiği gibi kimi kullarını da Ebu Cehilsiz ama malın kendiliğinden gelir gibi olduğu bir ortamda imtihan etmeyi murat ettiğini unutmamak gerekmektedir. Bu Ümmet'in imtihanı mal üzerinden olacaktır. Ahireti helak eden hiçbir malda hayır yoktur. Sabah namazı kaçırmaya neden olan mal, zehirlidir. Çocukların ihmal edilmesine neden olan mal veya şöhret bereketsizliktir. Bizden önceki ümmetlerden ibret almamızı engelleyen ortamlar bizim için hüsrana nedenidir.

Mü'min, malı Allah'ın emaneti olarak görecektir. Emaneti sahibinin rızası doğrultusunda kullanmadıkça mal, bereket ve huzur vesilesi olmaz. Dünyaya çakılı kalmaya karşı uyanık olmak, bütün mü'minlerin görevidir.

Derin Bir Uyarı

Bu hadisi, ailemizin doğallığını kaybetmesine karşı iman edenleri ikaz eden derin bir uyarı olarak unutmamalıyız. Evimizde nasıl bir Müslümanlık yaşadığımızı, ana hedefimizden ne kadar uzak kaldığımızı veya hedef üzerinde olduğumuzu test edebiliriz:

“Vallahi, sizin fakir düşmenizden korkmuyorum!

Tam aksine dünyanın, sizden öncekilere açıldığı gibi size açılmasından korkuyorum.

Onlar gibi siz de dünya için yarışır hâle gelirsiniz. Onları helak ettiği gibi sizi de helak eder.” (Buharî, 3158; Müslim, 2961)

Bu, iş adamlarına uyarı değildir.

Mü'min insan uyarılmaktadır.

Mü'min insanın kaynağı da ailedir, evdir.

Sonra camilerdir, medreselerdir, caddelerdir.

Evlerde başlamayan “dünya açılımı, dünya için yarışma” iş yerlerine sıçramaz.

Evlerde başlayınca da camilerde bile önü alınamaz.

Eşler birbirlerine dünyalıktaki rakibi olarak bakmadıkça şirketler, firmalar birbirleri ile yarışamazlar.

Gayet Açık Bir Uyarıdır Bu

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Ümmet'inin çadırlarda gecelemeinden korkmamıştır. Bilakis, çadırları bile olmayan sahabileri ile bir medeniyet kurmuştur o. Ama dünya ihtişamının istila ettiği evlerdeki mü'minlerin durumundan endişe etmiştir. Anlamamız gereken budur. Bunu anlamamızı engellemek için şeytan bize başkalarını kötü örnek olarak gösterirken bizdeki dünyaya açılmışlığı ve dünyalık yarışını da zaruret olarak gösterebilir.

Anlamak istemedikten sonra mazeret üretmek kadar kolay ne var ki?

Kadınların Evi Ne Olacak?

Genel kanaat, kadınların evlerin pek düşkün olduklarıdır. Evlerinin en ince ayrıntılarına kadar ilgilenir, onu temizler, ona bakar hatta onu koklar diye bilinir kadınlar. Elllerinde bir bez parçası ile sabahtan akşama kadar bir köşeden diğerine koşuşturdukları söylenir. Böyle olup olmadığı ya da her kadının böyle yapıp yapmadığı şüphesiz bilinemez. Sadece genel görüntünün bu olduğunu söyleyebiliriz. Veya kadınlar ve ev kelimesi birleştiğinde akla gelen bu olagelmıştır.

Kadınların bu ev düşkünlüğü, yakın bir gelecekte özlenecektir herhâlde. Artık kadınlar, -mü'min olanları da dâhil olmak üzere- evlerine vakit ayıramamaktadırlar. Erkekler gibi evlerine akşam yatmak için dönen bir kadın nesli önümüzdedir. Bu varsayıma itiraz edenler olabilir. Kadınların genel gidişatından anlaşılan budur. Genç kızlarımız, gerekli gereksiz bir okuma havasına kapılıp gitmişlerdir. Neredeyse genç bir kızın üniversite okuması, onun hayat şartlarından biri gibi algılanacaktır. Bu üniversitelerde okuyan kızlarımızın, ahlak ve din açısından verdikleri tavizleri bir anlığına yok sayalım. Kendisini çok iyi korumuştur, melekler onu himaye etmiştir diyelim. Yıllarca emek verildikten sonra elde edilmiş diplomalar ne yapılacaktır? Cevaplanması gereken soru budur. Büyük bir oranda bu diplomalı kızlar, akşam evlerine yatmaya gelen iş güç sahibi hanımlar olarak hayatlarını sürdüreceklerdir. Önümüzdeki hayat tarzının böyle olması artık kaçınılmazdır. Meseleye kızların okuması ve okumaması açısından bakmamız yeterli değildir. Diyelim ki kızlarımız için mükemmel bir koruma alanı ve Şeriat'ımız açısından sakıncasız ortamlar oluşturuldu, kızlarımız da oralarda şu veya bu branşta eğitim gördüler. Neticede bir okumuş kızlar nesli yetişti. Bu kızlarımızın karşılaşıacağı sorunlar neden düşünülmüyor?

Kızlarımızın okumalarına karşı olmak gibi peşin bir fikir sahibi değiliz elbette. Ne okuduklarını, okumalarının ne getirip ne götüreceğini tartışmak isteriz.

Bir kere, ortada bir ilim merakı iddiası gülünç kalır. Merak vardır ama bu ilme değil çevreye ve özentiyeye meraktır. Bir kadının altından kalkamayacağı meslek dallarında okuyan kızlarımızın durumunu başka türlü izah etmekte zorlanıyoruz.

Kızlarımızın ilim merakının iki türlü faturası olacaktır: Birincisi, kızların kendilerinin ödeyeceği faturadır. Bu din ahkâmından verilen tavizler şeklinde gerçekleşecektir. İkinci fatura da mü'min toplumun ödeyeceği faturadır. Bu fatura, evinde anne/eş olacak kadın bulma zorluğu şeklinde önümüze çıkacaktır. Okumuş, diplomalı ama kadın olmayı beceremeyen kaprisli, kompleksli kadınlardan oluşan bir aile dünyamız olacaktır yakın zamanda. Çok şey bilen, bildikleri arasında eşlik olmayan, eşini dışarıdaki dünyaya iten kadın tipleridir bunlar. Ne yazık ki mevcut Avrupa kültürünün iki asırdan beri içinde bocaladığı ve şimdi kurtulmak için arayışlar içine girdiği maceradır bu. Onlar kurtulmak için çırpınırken biz dalmak için

çırpınıyor olduk. Şu dünyada anne kadar değerli bir şey var mıdır ki onu kaybetmemize degecek bir süreci benimseyelim?

Ailelerin bu husustaki genel siyaseti şudur: “Bizim kız” aslında iyi niyetle okuyacak, sonra da mükemmel bir hanımefendi olacak. O ailenin kızı zaten meleklerin gözetiminde üniversite amfilerinde bulunacağı için, her adımına bir umre sevabı yazılacağı için sonucu garantilidir de. Şeytan ne ilginç tuzaklarla bizi kuşatıyor! Bir de anne, kendisi “okuyamadığı için” evinde veya yakın çevresinde itilmiş biri ise o annenin kızına bakışı zaten bir kurtarıcı, onu düzeltici mantığı taşıdığı için zemin çok daha kolay oluşmaktadır.

Kızlarımızın okuma arzularının yeniden ele alınması gerekmektedir. Aksi takdirde yakın gelecekte anne arayışı olan, eş bulmanın mucize olarak görüldüğü bir topluma dönüşebiliriz. Bunun mesulü de bu nesli okuma adı altında evinden çıkaran nesil olur. Tartışmaya mahal yoktur, biz evcil bir ümmetiz. Evlerini mescitleştirmek gibi bir maksat güden Ümmet’imizin temel karakteri budur. Bu karakterin bozulmasının bedeli ağır olacaktır.

Kadın Tacirler

Kadınları evlerinden çıkaran nedenlerden biri de ticarettir. Zengin olmanın ötesinde bir hırs kadınları ticarete sevk etmektedir. Bunu alışveriş merkezlerinde izlememiz mümkündür.

Kadın ve ticaret birleşimi için iki hakikati teslim etmemizde bir sakınca yoktur:

a- Hayatın ortaya çıkaracağı zorunlu şartlar nedeniyle kadın da ticarete, iş hayatına atılabilir. Temel ihtiyaçlar, aile için olağanüstü zorunlu şartlar buna mecbur edebilir kadını. Bizim ele aldığımız durum bu değildir. Biz kadının, ticareti ve evi dışındaki iş anlayışını tabiileştirmesini ele alıyoruz. Sabah mesaisine eşi ile beraber çıkan, işi olduğu için doğumunu yıllarca erteleyen ya da kazara doğurduğunu birilerine emanet eden kadındaki garipliği tescil etmek istiyoruz.

b- Dinimiz kadının ticaret yapmasını, iş adamı olmasını yasaklamamıştır. Ticaret ve iş, en az erkek kadar kadın için de mübahtır. Kadın da fabrika işletebilir. Çiftlikler kurabilir. Belli bir yerde yöneticilik de yapabilir. Bunların yasak olduğunu belirten tek bir nas yoktur. Kadının fakir olması, eşinin elindekine mahkûm olması emredilmemiştir. Eşinden çok daha zengin kadın görüntüsü her şeyden önce Peygamber aleyhisselamın ailesinde vardır. Burada bir sakınca yok zaten. Sakıncalı durum kadının

kadınlığından, anneliğinden taviz vererek elde edeceği zenginliğin ve iş hayatının bize uyup uymamasındadır.

Kadının çalışması Şeriat kuralları açısından MÜBAH'tır. Mübah ise bildiğimiz gibi günah olmayan, sevap da olmayan şeylere denmektedir. Bunun adı serbestliktir. Yani kadın çalışmada, kazanmada ve zenginlikte bir serbestlik içindedir. Dinin kuralı budur.

Müslüman kadının, erkeklerle bir arada olmaması, kadınlığını hakkıyla icra etmesi, annelik misyonunun altında ezilmemesi ise Allah'ın emridir. Bu emre FARZ dendiğini biliyoruz. Bir mübahla bir farzın karşı karşıya getirilmesi durumunda farzın önünde mübahın olmayacağını yani mübaha dayanarak farzı yok sayamayacağımızı anlamamız gerekmektedir. Meselenin can alıcı noktası budur. Kadını, doğurmaktan ve eşini başkalarına bakmaktan alıkoyacak asıl görevden alıkoyan hiçbir şeyin değeri yoktur! Vurgulama yaparak bu ilkeyi teheccüt namazı ve Perşembe Orucu ile örneklendirebiliriz. Kadının, kadınlığına yavaşlama getirebilecek bir teheccüt, bir Perşembe Orucu bile yoktur. Hâlbuki teheccüt muazzam bir nafile ibadettir. Perşembe/Pazartesi Oruçları muazzam bir nafiledir. Bu muazzam ibadetler, eşlik görevi -ki o farzdır- ile çeliştiğinde devreden çıkmaktadır. Demek ki mesele, kadının çalışması veya çalışmaması meselesi değildir. “Ne alıyor, ne veriyor?” meselesidir. Evdeki kimliğinden taviz vererek zengin olan kadının kazandığından ya da oluşturduğu yeni kimliğinden dinine hizmet etme, sadakalar verme, kuyular açtırma iddiası boşaltılan yeri dolduracak nitelikte asla olamaz. Kişisel kazancın ötesine geçmeyen bu görüntü, Ümmet adına ortaya çıkan boşluğu hiçbir zaman dolduramayacaktır. Kadından boşalan yeri melekler bile dolduramazlar. Bunu anlamayanlar, İslam'ı farklı kılan temel değerleri anlamamış sayabilirler kendilerini.

Bu Ümmet'ten olmayanların yıllarca bize püskürttükleri, “Siz kadınlarınızı şöyle ettiniz, böyle ettiniz.” töhmetlerine inanarak güya kendilerince İslam'a daha uygun şekiller çizmeleri kendilerini avutabilir. Yarın bu Ümmet'in insanları olarak yaşayacak nesiller bugünkü nesli muhakeme ederken bizi, kadınlarını iş ortamına sürükleyen ve böylece bir neslin değer kaybına sebep olanlar olarak yorumlayacaklardır. Tıpkı bizim, bir önceki neslin sadabat eğlenceleri ile uçurumu başlatanlarını kınadığımız gibi olacaktır bu.

Çarşılarda gördüğümüz, elinde cep telefonu ile dolaşan ve manken gibi görkemli görüntüsü olan kızlarımız hatta hanımlarımızın hesabını bu

anlayış üzerinden yapmaya çalışalım. Bir de “Nereye gidiyoruz?” sorusu sormaya çalışalım kendimize.

Kanun

Kadınla alakalı temel kanun maddesi şudur:

“Gereksiz yere ve olur olmaz şekilde evlerinizden dışarı çıkmayınız ve önceki cahiliye döneminde olduğu gibi (çekiciliğinizi göstermek için) açılıp saçılmayınız.” (Ahzab Suresi, 33)

Bu ayete muhatap olanlar Peygamber aleyhisselamın hanımlarıdır elbette. Ama onların muhatap olduğu şey bizim neyimiz olur diye bir soru sorulur mu acaba?

Bu Ümmet’in ana karakteri olan hususlarda vereceği tavizler, Ümmet’in insanlık için çıkarılmış en hayırlı Ümmet olma özelliğini yitirmesine neden olacağına göre bizi biz yapan şeyleri nasıl ihmal edebiliriz?

“Evinin sultanı kadınlar”la “evine de uğrayabilen kadınlar” farklı kimlikleri temsil etmektedirler. Bizim Ümmet’imizin kadınları evlerinde Rab’lerine kulluk için uğraşan kadınlardır. Onlar, bütün ihtişamlı sevap vaatlerine rağmen mescitlere bile davet edilmemişlerdir. Cuma’dan bile muaf tutulmuşlardır evlerindeki sultanlıkları zedelenmesin diye. Eşlerinin sultanları, Ümmet’inin umutları olarak kalsınlar diye.

Mektup Diliyle / **Hamileliği Engellemenin Helal Yolları**

Müslüman; çoğalmayı, Ümmet'in sayısını ve gücünü artırmayı gaye edinmelidir. Çocuk sayısı diye bir sayıyı kabul edemeyiz. "Allah Teâlâ ne kadar yaratırsa o kadar." dememiz uygun düşer. Bunun yanında hamileliği engellemeyi mübah kılan durumlar da olabilir.

1- Çocuk, erkek ve kadının ortak hakkıdır. Eşlerden ikisinin de aynı anda rızası olmadan bir engelleme yapılamaz. Bu rızada erkek ve kadının payı eşittir.

2- En tabii engelleme "dışarı boşalma" yöntemidir. Ashabı kiramdan Cahir bin Abdullah radiyallahu anh diyor ki: "Kur'an'ın indiği günlerde biz, dışarı boşalma yapardık." (Buharî, Nikâh, 99) Bundan anlaşılıyor ki helal bir yöntemle hamileliği karşı tedbir almak caizdir. Bu dışarı boşalma yönteminde de erkek ve kadının rızası olmalıdır. Erkeğin dışarı boşalma arzusu, kadının zevkini ve çocuk arzusunu engelleme düzeyinde olamaz.

3- Hap veya başka bir ilaç kullanma yöntemi için meseleye tıp boyutu da girer. Bedende kalıcı zararları olabilecek bir ilacın kullanılmasında sakınca vardır. Bu zararın boyutu kadar da sakıncanın hükmü ağırlaşır. Kadının yıllarca kanama düzeninin bozulmasına, çocuk doğurmasının süresiz engellenmesine neden olabilecek ilaçlar kullanılamaz. Ölçümüz, ilacın kalıcı etki yapıp yapmaması üzerine kuruludur.

4- Hamileliği engelleyici bir cihaz kullanılmasında ise şöyle bir durum vardır: Esasen, ilaçla cihazın farkı yoktur. İlaç vazifesi yapacak bir cihaz kullanılabilir. Ancak kullanılacak cihazı kadın kullanacaksa bunu kendisinin monte etmesi gerekir. Zira göbekte diz kapağı arası bölgesi, kadının kadına bakmasına karşı da yasak bölgedir. Bir hemşire veya doktorun o bölgede işlem yapabilmesi için devreye sağlıkla ilgili bir sorun girmesi gerekir. Bu da kadının, hamileliği sağlık nedeniyle engellemesi ile mümkündür. Mesela kadının hamile kalması durumunda belli bir hastalığın onu rahatsız edeceği kesin bilinirse o durumda kullanılacak cihaz, tıbbi bir nedenle kullanılacağı için avret sorunu olmaz. Bunun dışında cihazı ya kendisi ya da eşi gibi bakma sorunu olmayan biri takmalıdır.

Erkeğin bir çeşit cihaz kullanmasında da benzer şeyler söylenebilir. Süreklilik gerektiren bir engelleme, bağlama, köreltme gibi durumlar

kesinlikle bir heyet raporu ile zorunlu olduğu bilinen bir durumla caiz olur.
Kadının hamileliği durumunda hastalık kati bilinirse ona ruhsat verilebilir.
fetvameclisi.com'dan alıntıdır.

Doğal Bir Örnek

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdular ki:

“Kul, kıyamet gününde şunlardan sorgulanmadıkça ayağını oynatamaz:

Ömrünü nerede geçirdiği,

İlmi ile ne kadar amel ettiği,

Malını nereden kazanıp nerede harcadığı ve

Bedenini nerede eskittiğinden muhakkak sorgulanır.” (Tirmizî, Sıfatü'l-Kıyame, 1/2417)

***Ders:** Müslüman fertlerin yaşadığı ailede sorgulama konuları olarak bu dört şeyin unutulmaması gerekmektedir. Kıyamet günündeki sorgulamayı dert etmeyen bir Müslümanlık düşünemeyeceğimize göre her ailenin en temel yaşama tarzı bu sorgulama olmalıdır.*

- *Ömür nerede geçiyor?*

- *Bilgimiz var mı, olanı ile amel ediyor muyuz?*

- *Kazancımızın kaynağı helal mi ve nerede harcıyoruz malı?*

- *Bedenlerimizi nerede eskitiyoruz?*

Aile fertleri dönem dönem bu sorgulamayı yapmayı denemelidirler. Sorgulamanın sonucuna göre de ailedeki yaşam tarzı yerleştirilmelidir. Sorgulanmadan önce kendimizi hazır tutmamız doğru olandır. Bugünkü hayat anlayışından kaynaklanan “zaman israfı”nı önemsememe başımıza gelmiş en büyük felaketlerden biridir. “Zaman israfı” diye bir kavramın, en az abdest kadar öğretilmesi gerekli bir eğitim konusu olması gerekmektedir. Zira zamanı kullanma hususunda eğitilmişliği olmayan insanların ne ibadete ne de insanlığın gereklerine vakit ayırmaları ya da kendilerini sınırlı bir hayatı sınırsız bir hayat için kullanma mantığına göre hazırlamaları mümkün olmamaktadır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem önceden bizi ikaz etmiş olduğu “aldandığımız iki nimetten biri olan zaman” nimetini nasıl kullanacağımız kesinlikle bir eğitim konusu olmalıdır.

Doğal Olan

• Bir işin değeri, o işin Allah için yapılmasına göredir. Evdeki bütün işlerden Allah'ın rızası beklenmelidir. Aile fertlerinin birbirleri ile ilişkilerinde beklentiler, karşıdakilerden değil Allah'tan olmalıdır. Bu beklentide de ihlas esas tutulmalıdır. Böylece hayat, Allah'tan beklemenin engin rahatlığı ile basit sıkıntılar nedeniyle çekilmez olmaktan kurtulmuş olur. Aynı zamanda böyle bir beklenti, Allah'ın yardımının da gelmesini sağlayacaktır. Aile efradının her biri, namaza niyet eder gibi buna da niyet etmiş olurlarsa evlerindeki hayatlarını namaz gibi ibadetlerden bir ibadete çevirmiş olurlar. Allah Teâlâ'nın bizim niyetlerimizi esas aldığını, görüntünün O'nun için değerli olmayabileceğini bilmeliyiz. Küçük büyük ayırımından önce “Allah'ın rızasına uygun mu değil mi?”, ona bakılmalıdır. Allah için olanın azı çoktur, diğerinin ise çoğu bile azdır.

• Mü'min aile fertleri yapamadıklarına üzülmaz. Allah için yapmaya niyet edip gerekli olan gayreti de gösterdikten sonra yapmış gibi ecir kazanacaktır Allah'tan.

• Evde kesinlikle “öncelikli” ve “önemli” ayrımı olmalıdır. Kör veya köhne bir program yerine, Şeriat ilkelerimizle günlük ihtiyaçlarımızı, aile planımızı bir arada tutabilen programlarla yol almaya çalışmalıyız. Farzlarla vaciplerin aynı tutulamayacağını bilerek yol alacağımız gibi çocukların beyin ihtiyaçları ile oyun ihtiyaçlarının da aynı tutulamayacağını bilmek zorundayız.

• Her ev, bir kaledir. Her erkek ve kadın kalemizin bekçileridirler. Hiçbir erkek veya kadın, kendi özel hayatını yaşadığını iddia edemez. Herkes, iffet için mücadele eden bir ümmetin uç görevlileridir. Görevine sadık olmak ise iman gereğidir.

• Bizim evlerimizde eğlence de vardır. Tatil de yaparız. Evimizin rengârenk odaları da olur. Kaliteli sofralar da kurarız mutfaklarımızda. Eşler olarak birbirimizden en iyi şekilde keyifleniriz, zevkleniriz de. Ama bütün bunlar bizim dünyamız değildir. Bizim dünyamızın çok küçük bir parçasıdır bunlar. Asıl dünyamız kulluktur, kulluğun sabah akşam gerekeni ne ise odur bizim dünyamız.

• Saadet isteyen; kadını kadın olarak kabul etsin, erkeği de erkek olarak kabul etsin. Kimse kız isteme, görüşme günlerindeki edebiyata inanmasın. Kuafördeki şeklimiz gerçek şeklimiz olmadığı gibi kız istemeye gidenlerin

hazır kalıp sözlerinin, nezaket tavırlarının gerçek kimlik olmadığını bilsin. Kadını, kadınlığı ile kabul edebilen mutlu olur; erkeği de erkek gibi kabul eden mutlu olur. Hayatın gerçeğı budur.

Yatak Odası Kùltürü

Müslümanlar olarak kadın-erkek ilişkileri hususunda âdeta ters yöne bakan iki çizginin ortasında bocaladığımız bir zamanda yaşadığımızı söyleyebiliriz. Bu iki çizginin ya biri üzerinde iddialı sözler sarf ediyoruz ya da ikisinin ortasında kimliksizce yaşıyoruz. Neticede elimizde ne Müslümanlığımızın gereğı olan bir değer kalıyor ne de geçici dünya lezzetini elde edebilmiş oluyoruz. Bu iki çizginin makul olan denklemini kurmak zorundayız. [17]

İffet ümmetiyiz. İffetimiz ve onun pratiğı niteliğinde olan ahlakımız, taviz veremeyeceğimiz esaslarımızdandır. Açlığa katlanabiliriz ama ahaksızlığa katlanamayız. İffet ve ahlak bizim için asla lüks değildir. Mü'min kimliğimizin en önemli esaslarından biridir ahlakımız.

Yaşadığımız zamanda ahlak en kolay yok sayılabilen, yokluğundan ötürü de sıkıntı hissedilmeyen bir değer durumuna gelmiştir. Önce Batı toplumunu kuşatan bu ur, şu zamanda namazlı ve oruçlu mü'min kitlenin de içine düştüğü bir hastalık nedeni olmuştur. Artık ahlak, namazın en tabii bir gereğı olarak görülmemektedir. Hem namaz kılıp hem ahaksızlık olacak bir iş içinde olmak normal kabul edilmektedir. Mü'min bir nesil adına ciddi bir çöküntü olan bu göstergenin üzerinde konuşmak, fikir üretmek, çözümler geliştirmek ise bir lüks olarak görülmektedir.

Bugün yaşlı olanların “ayıp” gördüğü pek çok şey yeni neslin hiç ayıp görmediğı, aksine hak olarak sahiplendiğı şeyler durumuna gelmiş bulunuyor. İki neslin bu farklı bakışı, ayıplarla ahlakın yan yana bulanabileceğı evlerde yaşama neticesini getirmiştir. Bir evde anne veya babanın ayıp görüp kınadığı şey, onların doğurup büyüttüğü çocuk için müdafaa edilmesi gereken bir hak gibi durmaktadır. Zaten erimekte olan ailevi ilişkiler, bu nedenle de bir darbe yemiş oluyor.

Bu farklı anlayışın en çok dikkat çeken uygulamalarından biri hiç şüphesiz yatak odasına dair uygulamalardır. Eski Anadolu kültüründe aile büyükleri ile aileye yeni katılan gelin ve diğer kişilerin bir arada yaşamasının sonucunda, kapıların üzerine asılan havluları ele alarak bir örnek incelemesi yapabiliriz. Evin babası ve diğer erkeklerinin, evdeki her odaya serbest girip giremeyeceklerini simgeleyen bu havlu asma uygulamasına göre evin kapısında havlu asılı iken büyük ihtimalle evin gelini açısından o odaya girilmesi sakıncalı bir durum bulunmaktadır. Buna

göre de baba veya ağabeylerden biri o odaya girmezlerdi. Bu, şimdiki otellerin kapısında girilmeme yönünde asılan uyarı yazısına benzemektedir.

Bugünkü gelinen noktada ise evin gelini, evine gelenlere yatak odasını teşhir etmekte sakınca görmemektedir. Hatta yatak odasına ziyaret maksatlı misafir bile kabul edilebilmektedir. İki nesil arasında oluşan farkın basit bir örneği olarak bunu inceleyebiliriz.

Eriyip giden ahlakın yanında abartılan kurallardan da söz etmemiz mümkündür. Yatak odasını teşhir etmeyi ahlak ve iffet adına kötü gördüğümüz gibi yatak odasının, Allah'ın adı ile icra edilmiş bir nikâhla beraber olmuş eşlere bile sansürlenmesi bir abartma örneğidir. Bunun en tabii sonucu, Allah'ın dinlenme ve serinlenme yeri olarak kullarına lütfettiği bir mekânın terleme ve bunalma mekânına dönüşmesi olacaktır. Eşlerin gerek kendi aralarında ve gerekse onları kuşatan çevrelerine karşı ayıplı işler listesini belirlemede ölçü Allah'ın dini olmalıdır. Kur'an ve onun tefsiri niteliğindeki fıkıhın ayıp saymadığını ayıp saymak makul değildir. Örfü, ayıp telakkisi için geçerli sayabiliriz şüphesiz. Ancak "Hangi örf?" sorusunun cevaplandırılmasından sonra "Örfe göre bu ayıptır veya değildir." dememiz doğru olur. Avrupa kültürünün kahreden etkisi ile oluşmuş ve nesebi bize ait değerlerden olmayan bir örfeye dayanarak ayıp düşüncesi veya uygunluk kabulü içine girmemiz mümkün değildir.

Meselemiz şudur:

Bir grup Müslüman aile özellikle yatak odasındaki ilişkilerde ayıplığı abartmış, bu abartma nedeniyle de yatak odaları fonksiyon kaybına uğramıştır. Bu abartmanın Şeriat'ımıza aykırı olan ya da Şeriat'ımızdan kaynaklanmayan kısmını reddetmemiz gerekmektedir. Diğer bir grup da ahlakı yok sayan, medya organlarında teşhir edilmiş olmasını yeterli gören bir zafiyet içine girmiştir. Bu tutumu da temelden reddederiz. Kıyamete kadar baki ve insan kadar kapsamlı bir Şeriat'ın sahipleri olarak böyle bir tezat içinde bulunmaya mecbur değiliz. Kur'an'ımız, yatak odalarımızın da oturma odalarımızın da tasarımını yapmış bulunmaktadır. Kimsenin kültürüne ihtiyacımız yoktur. Bizim kendi yatak odası kültürümüz vardır. Kur'an'ımızda, Peygamber aleyhisselamın hadislerinde, fıkıh kitaplarımızda bu kültür; farzlar, vacipler, edepler, mekruhlar, haramlar listesi içinde önümüze konmuştur. Eksikimiz, kültürümüzün var olmasında değil o kültüre sadakatimizin gereği olarak onu ele almakta ihmalkâr davranmamızdadır.

Ayıp Bunlardır

Yatak odasıyla bağlantılı hususları kamulaştırmak yani herkesle ortak mesele yapmak, bu Ümmet'in örfünde yoktur. Böyle bir anlayış ayıptır, ahlak dışıdır. Yatak odaları mahremdir, o odanın icraatı sonucu olarak dünyaya gelen çocuklara bile kapıları kapalı tutulması gereken bir odadır yatak odası. (Nûr Suresi 58. ayet)

Evlerimizde mahrem/namahrem farkı gözetilmeden herkesin gözü önünde bedenlerin teşhir edilmesi bize ait olmayan kültürün etkisiyledir. Bu, ayıpların en ağırlarından. Kardeşler arasında edep sınırlarının yıkılması, çocukların ebeveynleri önünde kendilerini ahlak ve edepten muaf zannetmeleri edepsizliktir, ayıptır.

Aile fertleri arasında Allah'tan korkunun hatırlatılmaması, herkesin kendi başına ve tepkisiz bir hayat yaşaması ayıptır, bize ait olmayan tutumdur.

Tesettürün keyfileşmesi, ayıp olarak herkesi ezmesi gereken bir sonuçtur. Tesettürün korunması gerekirken kadını cazipleştirmesi bir erimedir.

Gençlerin teknolojiye kapılarak yüzeysel bilgilerle ve bağlantılarla evlenme kararları vermeleri, genç bir kızın kısa bir zaman önce adı bile bilinmeyen bir iletişim ağı üzerinden evlenme kararları vermesi nesil olarak tam anlamıyla hayâ etmemiz gereken bir durumdur.

Ailece Allah'ın Şeriat'ının yok sayıldığı, haramlarının kısa bir süreliğine askıya alındığı düğünlere/toplantılara gidilmesi, böyle şeylerin bayram/sevran adıyla da olsa makul görülmesi arlanılması gereken bir durumlardır.

Bu Ümmet'in Peygamber'i olarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, "Dininden ve ahlakından memnun olduğunuza kızınızı veriniz." tembihine rağmen Müslümanların da kızlarını diploma, para ve şöhrete uygun görmeleri, iffetli ve nurlu gençlerin evlenmekte zorlanmaları mahşerde yüzleri karartacak ayıplardır.

Yatak odaları dâhil Müslümanların evlerindeki perdelerin içeriği göstermemekten çok içeriye dikkat çekmek üzerine dikilmiş olması, evlerin dışarıdan izlenmesinde beis görülmemesi de ayıptır, utanılacak bir durumdur.

Her bir doğurduğu için Allah'ın kadına cennetler vadetmesine rağmen kadınların doğurmamak üzere âdeta ahitleşmeleri kadın nesli adına arlanılacak bir durumdur. Doğuranın ayıplanır olması, şu sayıdan fazla çocuğu olana garip bir gözle bakılması utanılacak bir durumdur. Bir cinayet

olan kürtajın Müslümanlar arasında da yaygınlaşması derin düşüncelere neden olması gereken bir durumdur.

Bütün yaşama kolaylıklarına ve maişetin âdeta devlet güvencesi ile teminat altına alınmasına raşmen evlenen kadar boşanan ailenin varlığı yüz kızzartıcı bir durumdur.

Bir kadını idare edemeyen, güya aile reisi olmuş erkeklerin varlığı erkeklik adına ayıptır. Eş olmayı mobilya temizlemek ve kadınlar arasında dedikodu üretmek zanneden kadınlar ayıptan kendilerini gizlemelidirler.

Ayıp varsa bu konular ve bunları oluşturan zeminler etrafında aranmalıdır o.

Bunlar Ayıp Olamaz

Allah Teâlâ'nın bedenimize yüklediği ve bizim oluşumunda bir katkımızın bulunmadığı şehvetten asla arlanmayız. Erkeğin veya kadının, bedeninde bulunan ve sürekli aktif olan şehveti gidermeye çalışması ne gereklidir ne de caiz bir iştir. Böyle yaratıldık, böyle yaşamaya mecburuz. Peygamberler de böyle yaratılmışlardı, böyle yaşadılar. Allah Teâlâ, Kitap'ında onlardan bahsederken onlara eşler verdiğini, onların da nesiller sahibi olduklarını beyan buyurmaktadır. (Ra'd Suresi, 38)

İçimizdeki şehvetten dolayı arlanmamız, onun giderilmesini istememiz gerekmez. Aksine o, önümüze örnekler olarak konan peygamberlere ait bir meziyet olarak ele alınmalıdır. Çocuklarımızın evlenme durumuna gelmeleri, evlenmeyi istemeleri, Anadolu deyiimiyle "kudurma" olarak görülemez. Böyle bir bakış açısıyla bakmak, günaşırı yiyen ve yediğini dışkı olarak çıkaran çocuğun da "patlamış" gibi görülmesini gerektirecektir. Kesinlikle tabiatımız budur, böyledir. Sahabilik hatta peygamberlik makamına yükselmiş biri bile olsaydık durum bu idi. Ne iyi Müslüman olmak ne de facir biri olmakla alakalı bir şey sayılabilir bu. Yemek, içmek ve nefes almak kadar tabiidir bizdeki şehvetin varlığı. Üzerimizdeki şehvetin varlığını kerih görmek, kendimizi kerih görmektir. Bugün insan olarak toprağa basan herkes, anne-babasının şehvetinin ürünüdür. Bunu düşünmeden konuşmamalı, tavır gstermemeliyiz. şehvet, bize düşmanlarımızın saldığı bir mikrop değildir. Onu biz, hayata gözlerimizi açtığımız andan itibaren bünyemizde bulunduruyoruz.

Allah'ın adı ile nikâhlanıp bir araya gelen bir erkek ve bir kadın mü'minin birbirlerini sevmeleri, birbirlerinin bedenlerinden doyasıya yararlanmaları, birbirlerine "Seni seviyorum." demeleri ebediyen ayıp değildir. Bunu ayıp

telakki etmek, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hayatımızda yer bulamamaktır. Mü'min insanın "Eşimi seviyorum." demesi asla ayıp değildir. Eşini toplantılara götürmesi, erkek arkadaşlarının görebileceği ortamda bulundurması ayıptır.

Bir evin yatak odasının kaliteli malzeme ile döşenmesi, eşlerin orada birbirlerinden daha çok yararlanacakları şekilde kullanılması doğru olandır, gerekli olandır.

Yatak Odalarımız İtfaiye Merkezlerimizdir

Eşlerin birbirlerine karşı vazifelerini ele aldığımızda, her bir eşin diğerine karşı şehvet yangınıni söndürme görevlisi olarak tayin edildiğini görürüz. Günlük hayatın baskısına karşı dinlenme mekânımız ve şeytanın, şehveti üzerimize bir yangın alevi gibi salmasına karşı sığınağımız yatak odalarımızdır. Yatak odalarının yani itfaiye merkezlerinin sorumluları da birinci derecede kadınlardır. Kadınların dinimizdeki farklılıklarının, mesela Cuma namazından bile muaf tutulmalarının en basit nedenlerinden biri bu itfaiyeden sorumlu olmalarıdır şüphesiz.^[18]

Bakara suresinin 187. ayeti, Kur'an nasıl anlaşılması gerekiyor ya da ona hangi gözle bakılması gerekiyorsa o şekilde bakıldığında şu yatak odası kültürümüze dair bize önemli bir ipucu vermektedir:

"Ramazan gecelerinde kadınlarınızla cinsel ilişkiniz size helal kılındı.

Doğrusu kadınlarınız sizin için bir elbisedir. Siz de onlar için bir elbisesiniz."

Bu ayet, defalarca okunup üzerinde tefekkür edilmesi gereken bir ders durumundadır. Bizzat Kur'an, yatak odasının itfaiyeciliğine karşı bir itiraz ihtimalini ortadan kaldırmakta; Ramazan gibi içinde Kadir gecesi olma ihtimali bulunan bir zaman dilimini, tam anlamı ile ve apaçık bir dille cinsel ilişkiye tahsis ettiğini açıklamaktadır. Kadir gecesi de dâhil olmak üzere, insanın şehvet ateşini söndürmeye muhtaç olmayacağı bir zaman ve mekân yoktur. Bu nedenle de Ramazan gecesi için bile bu kural konmaktadır. Allah Teâlâ'nın haccı emreden ayetlerinde bile "hac esnasında eşle cinsel ilişki" sınırı getirmesi de gösteriyor ki, mü'min için Mekke bile şehvetten arınmışlık mekânı değildir. Mü'min, yaratılışı ile uyumlu bir fıtrat dini yaşadığına göre dini onu fıtratı ile zıtlaşacağı bir ortamda bırakmamaktadır. Şehvetine esir olmama ama onu disiplin altında tutma anlayışı budur.

İtfaiye Elbisesi

Kur'an'ımız, eşleri birlerinin elbisesi olarak önümüze koymaktadır. Eşlerin birbirlerinin ateşini söndürüp şeytanın tuzaklarına kapılmadan Rab'lerine kavuşmalarını sağlayacak bu büyük nimeti hakkıyla değerlendirmeleri bir iman görevidir. Şöyle düşünmeye çalışalım: Kur'an'ın kaç ayetinde Allah Teâlâ yatak odalarından söz ediyor? O kadar açık sözlerle ki daha ötesi nasıl olur acaba?

Bu nimeti değerlendiremeyenler bir yandan kendilerini mahrum ederken bir yandan da her nimet gibi bunun da hesabını vereceklerini bilmelidirler. Bir Kur'an Ümmet'i olarak aile danışmanlığına muhtaç olmamalı idik!

Muttakilerin dışında bütün dostların birbirine düşman olacağı o muazzam sıkıntı gününde Allah'ın adı ile nikâhlanmış iki mü'min, yatak odalarını o gün koltuklara gerilerek birbirlerine tebessüm edecekleri manzara için kullanmalıdırlar. Genç iken de yaşlı iken de durum budur. Gayet açık bilmeliyiz ki muttaki olmanın yollarından biri yatak odalarını kullanmaktır. Peygamberlerin çizdiği yol çizgisi böyledir. Genç iken böyle, yaşlanınca ise daha fazla böyledir bu. Allah'tan korksun herkes; erkekler de korksun kadınlar da.^[19]

Yatak Odası Kuralları

Allah ve Resûlü bir şeyi yasaklamadıkça esas olan serbestliktir. Yatak odasındaki yasakları din belirleyebilir. Bunlar da belirlenmiştir. Bunların dışında kalan her şey için temel kural mübah olmaktır.

Hayız ve nifaslı günlerde tam bir cinsel ilişki ve tersten ilişki dışında yatak odasının genellenmiş bir yasağı yoktur. Kişilere göre değişebilecek yasaklar olabilir. Mesela kadının tıbben sakıncalı bulunacak bir zamanında ilişkiye alınması caiz olmaz. Bunun gibi istisnai durumlar çıkarıldığında yatak odası, mübahların hâkim olduğu bir odadır. Kadının özel günleri olan aybaşı ve lohusalık (hayız ve nifas) durumlarında, cinsel ilişki noktasına ulaşmayan her şey serbesttir. Sadece erkek, özel günlerinden dolayı kadının isteksizliği veya yorgunluğu gibi makul mazeretlerine dikkat etmelidir.^[20]

Eşler birbirlerini kışkırtıcı şehvi sözler kullanabilirler. Birbirlerine her türlü ve sınırsız bir şekilde bakabilirler. Bakarak zevklenmeleri mübahtır.

Üçüncü kişilerden tam korunmuş bir odada, çıırılçıplak olmaları mümkündür.

Birbirlerini öpebilirler. Öpmenin ötesine gidebilirler.

Yatak odası anlamında banyoyu kullanabilirler.

Cinsel ilişkileri için bir sınır yoktur, ikisinin de ittifak ettiği ve tıbben bir yasaklama ya da sınırlama gerekmediği sürece mübahlık ilkesi devam eder. Zevkin tam tatmin noktası olarak boşalmanın, eşlerden birinin izni olmadıkça dışarıda olması ise caiz değildir. Hamileliği önlemek için caiz olan tedbirler alabilirler. Caiz olan tedbir ise kalıcı olmayan tedbirlerdir. Gerek kadın ve gerekse erkek üzerinde tekrar düzeltilemeyen uygulamalarla hamileliği engellemek caiz değildir. Kullanılacak hamileliği engelleyici cihazın kadın üzerinde tatbik edilmesi durumunda caizlik sınırı biter, kadına monte edilecek bir cihaz ancak tıbben gereken bir durum nedeniyle caiz olabilir. Zira kadının büyük avretine eşi dışında sadece sağlık nedeniyle ancak bir doktor bakabilir. Hamileliği engellemek ise tıbbi bir neden değildir. Eğer kadın açısından hayati bir tehlike söz konusu ise bunu tıbbi bir neden olarak görebiliriz. Bunun için de muhakkak fetvaya başvurulmalıdır.

Odada İncelikler

Gayet açık bir ilke olarak her mü'min eş şunu bilmelidir:

Allah'ın adı ile akdedilen bir nikâhtan sonra erkek ve kadının kullandığı yatak odası, onlar için Allah'ı razı edecekleri veya bu rızayı kaybedecekleri bir yerdir. Yatak odası, asla meleklerden gizlenmesi gereken ve “Ne kadar az kullanılırsa o kadar iyi olur.” denebilecek bir yer değildir. Yatak odasının az kullanılmasına yönelik tek bir ikaz yoktur. Bilakis Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in açık seçik tavsiyeleri vardır. Kendisine dair uygulama bilgileri vardır. Yatak odaları helal dairesinde kullanıldıkça iffet güçlenecek, ailelerde huzur teminatı artacaktır.

Bu nedenle yatak odası, ibadet mantıklı olarak kullanılmalıdır. Mü'min insan erkek veya kadın, Allah'ın rızasını kazanmaya niyet etmelidir. Bu niyette de ihlaslı olmalıdır. “Haramdan kurtulmak, helalde kalmak” gibi bir niyet bile çok önemlidir. Peygamberlerin genelinin yolu ve yöntemi olan bir işi yaparken sevap ummak kadar tabii ne olabilir?

Erkeklerin yatak odasını kullanmada kabalığa başvurmamaları nebevi bir idrakte yaşıyor olmalarının gereğidir. Kadınlar da bulundukları konumlarını sevaba dönüştüreceklerse onlar da kendilerini naza çekmeden, Allah için ve ecrini Allah'tan bekleyecekleri bir iş yapma düzeyinde olmalıdırlar.

Yatak odasının kapısı da bilgisi de üçüncü kişilere kapalı tutulmalıdır. O odadaki mahremiyetin üçüncü kişilere açılması büyük günahlardan biridir.

Zaruret durumunda doktorun bilgilendirilmesi dışında o odanın sırrını yayan vebale girmiştir.

Yatak odalarımız, Kur'an ve Sünnet'in şekillendirdiği mekânlarımızdır. Mü'min gözüyle baktığımızda odalarımızı, dünya lezzeti ile içinde bulunduğumuz ama ahireti kazandığımız yerler olarak görmek durumundayız. Bu odaların kıymetinin bilinmiyor olması ciddi bir kayıptır.

Cinsel İlişki:

- Nimettir.
- Spordur.
- Sıhhattır.
- Moraldir.
- Ülfet nedenidir.
- Ailenin ruhudur.
- Şeytana karşı kalkandır.
- Beşerî zafiyetimizin belgesidir.
- En mübah eğlencedir.
- İbadettir.
- Ve asla helal muadili yoktur.

Bir Nimet Mantığı

Bütün nimetlerin hesabı sorulacağı gün, bir incirin hesabı sorulacak da Allah'ın "elbiseleriniz, tarlalarınız" dediği nimetlerin hesabı sorulmayacak mı? Taptaze kadınların, çakı gibi delikanlıların nimet olmadığı bir dünyada nimet nedir? Zifaf gecesinin sarsan ve ezen lezzetleri önünde, o sahneleri yaratan ve sonra da en mübarek helal olarak bize veren Allah'a şükredilmez mi? O şükrün en makul gereği olarak da o güzellikler bir daha unutulmamak üzere hafızalara kaydedilmez mi?

Nikâh akdi için masaya oturan eş nimet değil mi?

Şükür gerektirmez mi?

Bunun şükrünün en tabii gereği, üzerinde gerileceğimiz cennet koltuklarında şu fani dünyayı yâd edeceğimiz güne kadar sabretmek değil midir? Şu dünyada ne değer o güzelliği feda etmeye? Ne, ne?

Uyku ve Cinsel İlişki

Hayat tarzımız, cinsel ilişkiyi geceye çekmiştir. Esasen onun için bir zaman ve mekân tahdidi yoktur, olmamalıdır da. Küçük tedbirlerle Rabb'imizin bu nimetinden en güzel şekilde istifade etme yollarını bulabiliriz:

- Öğlen uykusu olan KAYLÛLE (yarım saatlik dinlenme) akşam için iyi bir hazırlıktır.

- O akşam için ağır yemek yememeye dikkat edilmelidir.

- Ev ve diğer iş meşguliyetleri arasına sıkıştırılmamalıdır.

- Tam karanlık oda olmamalıdır.

- Eşler, birbirlerinin tatmin durumunu en az kendilerinin tatmini kadar düşünmelidirler.

- Konuşma ve beden dili iyi kullanılmalıdır.

- İlişki sonrasında elektrik kesilir gibi kenara çekilme yerine teşekkürler etmeyi, takdir etmeyi bilmek gerekir. O günkü boşalma sonrasında hemen yok olup giden ilgi, hem mü'min kimliğine yakışmaz hem de bir sonraki ilişki için engelleyici niteliktedir.

Doğumdan Sonra Yatak Odaları

Doğum, evlilik hayatının en şirin nimetlerinden biridir. Erkek için de kadın için de ellerine gelen bir cennet meyvesidir çocuk. Doğuma kadar olan hamilelik sürecinden itibaren kadının sıkıntıları gayet tabii olarak artmaktadır. Doğum da kadınlar için bir tür ölümdür. Hadislerde doğururken ölen kadına şehadet sevabı vadedilmektedir. Sadece bu vaat, kadının ne denli ağır bir süreç geçirdiğini ispat etmeye yeterlidir.

Doğum süreciyle beraber yatak odalarında bir nevi fonksiyon gevşekliği olmasını normal görmeliyiz. Sıfırlanmamak şartı ile bilhassa erkek, bu gevşekliği kendiliğinden uygulamalıdır. Ne var ki bizi kollayıp duran şeytan, bu süreçten kendine iyi bir plan üretebilir. Bunun sonucunu da kadın, evinde bebeği ile yorulup dururken kadın ihtiyacı ile kıvranan erkek de başka yollar arayışına girebilir. Böyle bir sorun oluşmaması için şuna dikkat etmek gerekir:

Kadın, hamile kaldığından itibaren doktor kontrolünde olacağına göre yatak odasını kullanmadaki sınırlamalar doktor izin verdikçe abartılmamalıdır. Çok özel bir hastalık ve sıkıntı olmadıkça erkek kadından uzak kalmamalıdır. Evet, hamilelik ve emzirme dönemi kadın için erkeğin hissedemeyeceği çok özel bir dönemdir ama erkek için yaklaşık iki yıl sürecek bu zaman ağır olabilir. Aile bu hususta ortak kararlarla meseleyi sorunsuz devam ettirmeyi becermelidir.

Doğal Bir Örnek

Sahabiden Enes radiyallahu anh anlatıyor:

“Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Farisî bir komşusu vardı. O adam iyi et suyu çorbası yapardı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem için bir çorba yaptı ve onu davet etti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de Âişe'yi işaret ederek: “Bu da gelecek mi?” diye sordu. Adam: “Hayır!” dedi. O da daveti kabul etmedi. Adam tekrar davet etti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yine: “Bu da gelecek mi?” dedi. Adam: “Hayır!” dedi. O da: “Hayır!” diye cevap verdi. Üçüncü defa tekrar davet etti adam. Yine “Bu da gelecek mi?” diye sordu. Adam: “Evet!” deyince Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve Âişe radiyallahu anha yürüyerek adamın evine gittiler.” (Müslim, Eşribe, 19/5280; Nesaî, Talak, 23/3436)

Ders: Ne kadar hoş bir manzara!

Bir sahabi, Peygamber'i için çorba yapmış; onu davet ediyor.

Peygamber aleyhisselam ise eşinin davet edilip edilmediğini öğrenmek istiyor. Eşi davet edilmeyince de gitmiyor.

Komşusu davette ısrar ediyor; Peygamber aleyhisselam da eşi Âişe'nin de çağırılmasında ısrar ediyor. Üçüncü defa komşu, eşi ile beraber davet ediyor.

Peygamber aleyhisselam ve eşi koşarak komşu davetine katılıyorlar.

Ne hoş bir manzara!

Çok yönden ele alınacak bir durumdur bu:

Birinci ele alınması gereken durum, komşuluk ilişkileridir. Adam ilkeli bir davet yapıyor. Büyük ihtimalle ailece davete müsait olmayan bir evi vardı ya da çorbası azdı. Buna rağmen şansını deneyip davette ısrar ediyor. Sonunda da her şeye razı olup onları ailece davet ediyor.

İkinci ele alınması gereken durum, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Âişe'si ile beraber gitmedeki isteğidir. “Koca Peygamber” gencecik eşini, davete götürmekte diretiyor! Anadolu erkeği idrakinde pek hoş karşılanmayan bir durumdur bu. Ama önümüzdeki belge hadistir. Enes'in rivayet ettiği bu hadisin Müslim hadisi olduğunu unutmayalım.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in bu davete eşi ile katılmasındaki ısrarının sırrını, aynı eşini ucunda şehadetin bulunduğu savaşlara da götürdüğünü hatırlayarak çözmeye çalışabiliriz.

Eşinden uzak, sadece erkeklerin birbirlerine ziyafet verdiği, toplanıp moral bulduğu, kadınların ise onlara hizmetçilik ettiği anlayış bu fotoğrafta yoktur.

Eşlerini ulu orta toplantılarda rezil eden erkek anlayışı da yoktur bu fotoğrafta.

İkisinin ortası yani kadınlarımızın onurlu tutulduğu bir düzey ise doğal olandır.

Sahabiden Enes radiyallahu anh anlatıyor:

“Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Farisî bir komşusu vardı. O adam iyi et suyu çorbası yapardı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem için bir çorba yaptı ve onu davet etti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de Âişe'yi işaret ederek: “Bu da gelecek mi?” diye sordu. Adam: “Hayır!” dedi. O da daveti kabul etmedi. Adam tekrar davet etti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yine: “Bu da gelecek mi?” dedi. Adam: “Hayır!” dedi. O da: “Hayır!” diye cevap verdi. Üçüncü defa tekrar davet etti adam. Yine “Bu da gelecek mi?” diye sordu. Adam: “Evet!” deyince Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve Âişe radiyallahu anha yürüyerek adamın evine gittiler.” (Müslim, Eşribe, 19/5280; Nesaî, Talak, 23/3436)

Ders: Ne kadar hoş bir manzara!

Bir sahabi, Peygamber'i için çorba yapmış; onu davet ediyor.

Peygamber aleyhisselam ise eşinin davet edilip edilmediğini öğrenmek istiyor. Eşi davet edilmeyince de gitmiyor.

Komşusu davette ısrar ediyor, Peygamber aleyhisselam da eşi Âişe'nin de çağırılmasında ısrar ediyor. Üçüncü defa komşu, eşi ile beraber davet ediyor.

Peygamber aleyhisselam ve eşi koşarak komşu davetine katılıyorlar.

Ne hoş bir manzara!

Çok yönden ele alınacak bir durumdur bu:

Birinci ele alınması gereken durum, komşuluk ilişkileridir. Adam ilkeli bir davet yapıyor. Büyük ihtimalle ailece davete müsait olmayan bir evi vardı ya da çorbası azdı. Buna rağmen şansını deneyip davette ısrar ediyor. Sonunda da her şeye razı olup onları ailece davet ediyor.

İkinci ele alınması gereken durum, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Âişe'si ile beraber gitmedeki isteğidir. “Koca Peygamber” gencecik eşini, davete götürmekte diyor! Anadolu erkeği idrakinde pek

hoş karşılanmayan bir durumdur bu. Ama önümüzdeki belge hadistir. Enes'in rivayet ettiği bu hadisin Müslim hadisi olduğunu unutmayalım.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin bu davete eşi ile katılmasındaki ısrarının sırrını, aynı eşini ucunda şehadetin bulunduğu savaşlara da götürdüğünü hatırlayarak çözmeye çalışabiliriz.

Eşinden uzak, sadece erkeklerin birbirlerine ziyafet verdiği, toplanıp moral bulduğu, kadınların ise onlara hizmetçilik ettiği anlayış bu fotoğrafta yoktur.

Eşlerini ulu orta toplantılarda rezil eden erkek anlayışı da yoktur bu fotoğrafta.

İkisinin ortası yani kadınlarımızın onurlu tutulduğu bir düzey ise doğal olandır.

Doktorun Önünde Tesettür

Hastalık, insanlık kadar köklü bir durumdur. Yaşadığımız çağ ise hastalığın da tıbbın da hızla ilerlediği bir çağdır. Çok hasta oluyoruz, kolay tedavi oluyoruz.

Mü'min insanın evindeki kimliğinin mescitteki kimliği gibi olacağını pek tabii söyleyebiliriz. Mü'min, mekâna göre kimlik sergileyemez. İşi ve evi mescidi gibi olmalıdır.

Şeriat'ımızın en bariz farklılıklarından biri, göz kirliliğine karşı tedbirler almış olmasıdır. Kur'an'ımız, erkeklere de kadınlara da gözlerini korumalarını emretmektedir. Bu koruma şüphesiz, Allah'ın haramlarına karşıdır. Bu haramların en önde geleni, kadının avretidir. Erkeğe oranla kadının avreti daha yoğun ve daha hassas olduğu için de "avret" dendiğinde "kadın" akla gelmektedir.

Mü'min kadının tıbbi bir tedavi sürecindeyken avretini korumakla alakalı emirlerden muaf olmadığını, aynı hassasiyetinin devam etmesi gerektiğini bilmemiz gerekiyor. Şöyle diyebiliriz: Mü'min kadın, mezara girmedikçe avretini korumakla mükelleftir. Eğer ortada bir zaruret varsa o zaruretin oluşturduğu ortam kadar bir esneme gösterilebilir.

Mü'min kadının doktor önündeki avret hassasiyetinden önce avret konusunda genel ilkelerden de söz edebiliriz:

a- Erkeğin erkeğe karşı da avreti vardır. Göbek ile diz kapağı arası erkek için de avrettir. Zaruret olmadıkça bakılması haramdır.

b- Kadının kadına karşı serbest olduğunu da söyleyemeyiz. Göbek ile diz kapağı arası, bir kadının nikâhlısından başkasına gösteremeyeceği bölgesidir. Önündekinin kadın olması, bu bölgede gevşeklik nedeni olamaz. Ebe ve doktor için aşağıda kullanılacak ruhsatlar dışında kadın, kendisi gibi bir kadından da bu bölgesini koruyacaktır.

c- Kâfir veya kâfir hükmünde olan kadınlara karşı mü'min kadının avret anlayışı, erkeğe karşı olan avret anlayışı gibi olmalıdır.

Bütün bunlarda açık bir fitne ihtimali olmadığı kabul edilerek konmuştur bu kurallar. Eğer ortada bir fitne varsa mü'min kadın ve erkek, o fitneye karşı daha ileri tedbirler alarak kendisini korumak zorundadır.

Hastane Kuralları

1- Mü'min kadın hastanede ZARURET kuralları içinde hareket eder. Zaruret esasen helal olmayan şeylerin, zorunluluk süresince helal olma

nedeni olabilir.

Zaruret ilkesi şudur:

Ölümcül bir sıkıntı,

Organ kaybı,

Hastalığın ağırlaşması,

Organlardan birini gereği gibi kullanamama,

Ağır sancı

Gibi durumlar zarurettir. Bu durumlarda mü'min kadın veya mü'min erkek avretini açabilir.

Nezle gibi bir nedenin, zorunlu olmadıkça mesela grip aşısının bu kurala girmeyeceğini söylemimiz bile gereksizdir.

Doktorların, meslekleri gereği duygusal durumlarının olmayacağı gibi bir şeytan vesvesesine kulak asamayız. Mü'min olarak yaşamak zorundayız. Rabb'imiz bizi hastanelerde de imtihan etmeyi murat ederse ona göre hareket ederiz. İman budur, bunu gerektirir.

2- Zaruret nedeniyle kullanılan ruhsat yani erkeğin veya kadının avretini açması, kesinlikle o zaruretle sınırlıdır. Mesela iğne vurulmak için açılan avret, iğnenin vurulması ile beraber sona erer.

3- İlke olarak erkek, erkek doktora gidecek; kadın da Müslüman kadın doktora gidecektir.

4- Müslüman kadın doktorun bulunmadığı durumlarda ise Müslüman olmayan kadın doktor tercih edilecektir. İlke olarak şunu bilmeliyiz: İmanda beraberlik yoksa yani Müslüman kadın Müslüman doktor bulamıyorsa hemcinslik tercih edilir. Kadının kadın doktora gitmesini din farkı olduğu hâlde tercih ederiz.

5- Kadın doktor bulunamayacaksa Müslüman erkek doktor tercih ederiz. Bu alternatifimizin oluşmadığı durumlarda kâfir doktora gidebilir Müslüman kadın.

6- Tıbben gerekenler sadece bakma ile yapılabilecekse elle dokunma durumu zaruret ruhsatı içine girmez. Ne kadarı yeterli ise ruhsat o kadar içindir. Mesela eldivenle müdahale yeterli iken eldivensiz müdahaleye izin verilmemelidir.

7- Doktorlar arasında uzmanlık tercihi yapılabilir. Müslüman kadın; konusunda uzman bir erkek bir doktoru, uzman olmayan kadın bir doktora tercih edebilir. Uzmanlık muteberdir.

8- Tedaviyi ucuza getirmek için erkek doktor tercih edilemez. Aradaki fark, masrafın mesela iki katı kadar değilse pahalı da olsa kadın hasta, kadın

doktoru tercih edecektir.

9- Doktor ile hastanın HALVETİ HARAMdır. Halvet, kapalı bir odada erkek ve kadının tek başına kalma durumudur. Doktorun tedavisi esnasında orada bulunması şart olmayan bir yabancı da bulunmamalıdır.

10- Bu ruhsatlar, meşru bir tedavi içindir. Mesela, kadının hamile kalmaması için takılacak bir cihazı erkek veya kadın bir doktorun takması caiz değildir. Kadının o bölgesi kadına da haramdır. Bu haramlık ancak tıbbi bir nedenle kalkabilir. Hamileliği o şekilde engelleme arzusu, kadının hayatıyla alakalı bir durumdan kaynaklanmadıkça meşru bir istek değildir.

Doğal Bir Örnek

Ümmü Seleme radiyallahu anha diyor ki:

-“Dış elbiselerini üzerlerine giyinsinler.” mealindeki ayet inince ensar kadınları dışarıya çıktılar. Başlarına bağladıkları örtülerden dolayı sanki başlarında siyah kargalar varmış gibi görünüyorlardı. (Ebu Davud, Libas, 31/4101)

Âişe radiyallahu anha diyor ki:

“Nûr suresinin 31. ayeti inince ensar kadınları hemen bellerine kemer diye bağladıkları peştamallarını iki parçaya ayırarak bir parçasını baş örtüsü yaptılar.” (Ebu Davud, Libas, 31/4100)

Ders: Ashabı ashap yapan farklardan birini bu iki hadiste görebiliriz: Tesettür emri geliyor. O gün Medine sokakları siyahlara bürünüyor. O günü yaşayanlardan biri, sahabe kadınlarının siyahlara bürünmüşlüğüne kargaların Medine’yi kuşatmasına benzetiyor. Mağazaya gidip tesettür kıyafeti satın almayı beklemeden ayet iner inmez o dakika emre uyacakları için bellerindeki bağı çözüp ondan başlarına örtü yapıyorlar! Allah onlardan razı olsun. İtaat böyle bir şey olsa gerek!

Doğal Aile Sözlüğü

Güvenlik: Şeytandan ve dünya fitnelerinden koruyan bir evde huzur içinde olmak.

İyilik: Karşılığını Allah'tan bekleyerek bir iş yapmak.

Fedakârlık: Sırf kendin için yaşamamak.

Cinsel ilişki: Dünya lezzetleri ile ahireti kazanmanın helal yolu.

Merhamet: Allah'ın rahmetinden beklemeyi hak etmek için göstereceğimiz tavrımız.

Sevgi: Ailemizin devamı için Allah'ın eşler arasına yerleştirdiği kaynak malzemesi.

Çocuk: Dünyadaki cennet meyvesi.

Ziynet: Kadının, eşine karşı en tabii haklarından biri.

Mutluluk: Eşyaya takılmadan hissedilebilen damarlardaki heyecan.

Şükür/Teşekkür: Eşlerin birbirlerine karşı en zorunlu görevi.

Tebessüm: Ailenin doğal sadakası.

Açıklık: Erkekliğin gereği, kadınlığın zorunluluğu.

Aile: Ümmet'imiz, umudumuz.

Gerginlik/Sinirlenme: Haramlara karşı tavrımız.

İstişare: Aile içi siyasetimiz.

Yalan: Aile kanseri.

Vakit: Ailede yakıtımız.

Sünnet: Yaşam tarzımız.

Eşya: Ailemizde en değersiz şeyler.

Affetme: Ahlakımız.

Ahlak: Mü'min kimliğimiz.

Özür Dileme: Şahsiyetimiz.

Yardımlaşma: Aile olmamızın nedeni.

Sorunlar: Kaderimiz, imtihanımız.

Kadınlık: Hazır cennet fırsatı.

Erkeklik: Kulluğu canlı yaşama hâli.

Mal: Fitne.

Sabır: Allah'ın üzerimizdeki yardım sebebi.

Akrabalar: Çok önemliler veya yok sayılanlar.

Yumuşaklık: Peygamber aleyhisselam siyaseti.

Kadın Karakteri: Ona bakılması bile mutluluk veren, eşinin ardından o var gibi davranan.

Ev: Sığınağımız.

Kadın Sesi: Sadece kocasının kulağına helal olan ve onu da yükseltmeden kullandığı ziyneti.

Gıybet: Ailenin belası.

Züht: Cennet yatırımı.

Tevekkül: İspat edilmesi gerektiğinde ispat ettiğimiz Rabb'imize güvenme durumu.

Temizlik: Tapınmadığımız vazifemiz.

Misafir: Bereket vesilemiz.

Yatak Odası: Allah'ın içimize yerleştirdiği ateşi söndürme merkezlerimiz.

Talak: Kaderde varsa itiraz edemeyeceğimiz deprem.

Avret: Nikâhlı eşler arasında sınırsız bakma, elleme; diğerlerine karşı ise Şeriat'ın sınırlarına göre kolladığımız bedenimiz.

Kur'an: Evimizin suyu, havası ve ruhu.

Süs: Fani dünyanın kendisinden fani tuzakları.

Allah'a Davet: Cihadımız, mü'min olmamızın gereği.

Tesettür: Korunma.

Büyü/Muska: Şeytan tuzağı, boş insan meşgalesi.

Bidat: Sinsi tuzak.

Moda: Evdeki casus.

Güzellik: Korunması gereken büyük nimet.

—•—
*Evlilik cihat,
aile son kaledir.*
—•—